

Chặt Đứt Đường Đào Hoa

Contents

Chặt Đứt Đường Đào Hoa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	15
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	45
10. Chương 10	50

Chặt Đứt Đường Đào Hoa

Giới thiệu

Người ta vẫn hay nói mỹ nhân thường là căn cơ của tai họa, ít ai nói đến nam nhân cũng là nguyên nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chat-dut-duong-dao-hoa>

1. Chương 1

Thời gian trà chiều luôn là lúc tốt đẹp để các cô gái tụ tập nhau tám chuyện.

Diêu Khả Na vốn là trốn việc nửa ngày, nghĩ đến nơi này có thể nghỉ ngơi, nhưng không ngờ tới đây vẫn không tránh khỏi nghe đến chuyện liên quan đến người đàn ông kia.

Cô thật sự không muốn nghe nhưng rất khó, bởi vì đám con gái tám chuyện đó ngồi ngay sau lưng cô

“Nghe nói anh ta là người đàn ông đào hoa không tả nổi, chỉ cần anh vừa xuất hiện, sẽ có nhiều cô gái không tự chủ được bị anh hấp dẫn”

“Còn có nhiều thiên kim tiểu thư vì muốn nhìn anh một lần, không tiếc bao cả rạp chiếu bóng, chỉ vì anh ta muốn đi xem phim mà thôi!”

“Hơn nữa gia đình anh ta chỉ tính tài sản của cha anh ta đã có thể nằm ăn ba đời cũng không hết, có được gia thế hiển hách như vậy thật khiến người ta hâm mộ, nhà bọn họ có thể nói là nhà giàu có trong nhà nhà giàu.”

“Tuổi trẻ tài cao lại đẹp trai, anh ta căn bản là bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích.”

“Đúng vậy đúng vậy! Đàn ông như thế không đào hoa mới lạ chứ!”

“Chỉ là nghe nói không một người con gái nào có thể để anh ta nhìn một cái hoặc nói hơn một câu, anh ta mỗi ngày đều nỗ lực làm việc, thời gian ở trong phòng làm việc còn nhiều hơn so với thời gian hẹn hò cùng con gái”

“Nói như vậy, anh ta không có bạn gái?”

“Đúng vậy! Còn có lời đồn là anh ta... Không thích con gái.”

“Cái gì? Cực phẩm ưu tú như vậy mà không thích con gái? Nhất định là chân mệnh thiên nữ (nửa kia) của anh ta còn chưa xuất hiện, anh ta mới như thế”

Tất cả cô gái đều gật đầu một cái, nghĩ mình chính là công chúa Bạch Tuyết mà vương tử chờ đợi, mà một màn này làm người phái sau các cô nghe trộm nhin không được thở dài một cái

Chẳng lẽ tất cả mọi người cho là đàn ông có vẻ ngoài tuấn mỹ đều giống như vương tử dịu dàng sẵn sàng? Nếu đây chính là đạo lý, sợ rằng trên cái thế giới này có một người muốn đạp đổ cái định luật này rồi.

Nhóm bà tám nghe được tiếng than thở đều dừng lại mấy giây, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bốn phía.

“Các cô có nghe thấy tiếng gì không?”

“Không có!”

Xác định là mình nghe nhầm, mọi người lại tiếp tục tám chuyện.

“Đúng vậy! Nhưng mà mình đã nhìn thấy anh ta một lần từ xa đó!”

“Anh ta rốt cuộc có đáng đáp như thế nào?”

“Đáng đáp của anh ta...”

Chỉ thấy một đồng con gái đầu đầu nghiêng về phía cô gái mới nói cửa rồi, cơ hồ muốn tựa vào nhau.

Cái đầu nhỏ của Khả Na cũng lui về phái sau, rõ ràng là muốn nghe lén.

Mặc dù cô không nghe thấy nhưng chỉ nghĩ cũng biết họ đang nói cái gì rồi, nhất định là nói anh đẹp trai, đẹp trai lại đẹp trai...

Thế nào đều nói con gái là mầm tai họa? Khả Na cảm thấy đàn ông cũng không kém, không nhất định là vẻ bề ngoài, cũng có thể có những thứ khác khiến các cô gái không cách nào tự kiềm chế, tiếp theo sẽ khiến con gái tranh cãi cùng chiến tranh.

Không phải phim truyền hình thường diễn như vậy sao? Hai cô gái vì tranh đoạt một người đàn ông mà sát hại đối phương. Mà người đàn ông trong miệng các cô cũng như vậy.

“Mình mới biết thì ra anh ta thật là có duyên đào hoa.” Một cô gái chậm rãi nói.

“Thật không? Tại sao?”

“Bởi vì...”

Lời mới nói chưa được một nửa, Khả Na đột nhiên cảm nhận được một loại cảm giác rất quen thuộc.

Điều này đại biểu người kia xuất hiện.

Khả Nga ngừng thở, chậm rãi nhìn về phía cửa quán cà phê, một người đàn ông mặc tây trang màu trắng mang bao tay trắng mở cánh cửa ra, nhìn giống như khi vương tử sắp xuất hiện phải có người mở đường trước.

Có cần khoa trương như vậy không, sợ rằng chỉ có một người như vậy thôi.

Quả nhiên, một người cao lớn xuất hiện ở cửa, giống như quân vương cao cao tại thượng giá lâm, gương mặt tuấn mỹ lại quý khí mười phần không thay đổi như đang tìm thứ gì.

Tất cả các cô gái trong quán cà phê đều rướn cổ lên muốn hấp dẫn sự chú ý của vương tử, lại có bóng dáng nhỏ nhỏ lặng lẽ cúi xuống dưới bàn.

“Xác định là chỗ này?” Thanh âm chững chạc lại mang một chút uy nghiêm của người đàn ông làm cho người ta có cảm giác không sợ mà phục, khiến người nghe không nhận được phải quỳ xuống cúng bái.

“Đúng vậy, thiếu gia, chính Diêu quân gia nói.” Người làm cung kính trả lời.

Cái gì? Cưng nhiên gọi điện cho ông nội? Không thể nào?

Ông nội cùng ông chủ vui vẻ đi đến đại lục chơi, bọn họ bảo không có chuyện quan trọng, không nên tùy tiện gọi điện quốc tế, mặc dù từ Đài Loan gọi đến đại lục so với gọi điện tới các nước bên cạnh có vẻ tiện nghi hơn, mặc dù tiền đối với người đàn ông kia mà nói không phải là vấn đề.

“Nhưng tôi...” Lời vừa nói chợt ngừng, vương tử đã thấy cô gái trốn dưới gầm bàn kia.

Tròng mắt đen của anh lạnh lẽo, hơi tức giận bước đến góc quán cà phê, rốt cuộc đi tới trước, anh tự tay đẩy bàn ra, kéo ra một cô gái mới cắt tóc.

“Đây là kiểu tóc gì?” Vương tử như nhìn thấy quỷ, lông mày anh tuấn nhăn chặt.

Khả Na vội vàng đưa tay ôm đầu, không phục nói: “Anh không hiểu, đây là kiểu tóc hiện tại lưu hành nhất.”

“Vậy sao?” Vương tử rất muốn cười to lên.

Dám cười thử xem.

Khả Na bị anh kéo đến giữa không trung, hai chân phải dùng mũi chân nhón hết sức mới mới có thể miễn cưỡng đứng vững, xem ra bộ dáng rất buồn cười, mặc dù như thế cô vẫn như cũ hung hăng nhìn chằm chằm anh.

Người đàn ông này mặc dù nhìn hào hoa phong nhã, lịch sự nho nhã, cũng rất cật lực, toàn thân Khả Na toàn vết bầm là bằng chứng tốt nhất cho việc thường bị anh chộp tới bắt đi.

May là anh kịp thời thu hồi vẻ mặt muốn cười, thay vào đó là vẻ mặt mất hứng.

“Chẳng lẽ em không biết giờ anh tan sở sao?”

“Biết.”

“Vậy tại sao anh về đến nhà mà không thấy em?”

Khả Na nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng hút khí thật mạnh, hiểu mình lại lần nữa vì người đàn ông này biến thành tiêu điểm mọi người chú ý.

Người đàn ông này thích nói ra những lời khiến người ta hiểu lầm, thậm chí có lúc cô cảm thấy anh cố ý.

“Em không nhớ rõ em có đáp ứng anh buổi tối làm cái gì à!”

“Làm sao có thể? Anh nhớ rõ anh đã nói với em buổi tối tan việc phải chờ anh, em chẳng những không đợi anh, còn chạy trước, khiến anh phải tìm khắp nơi đến nỗi gọi điện cho ông nội sao?”

“Em không vui khi anh tìm em như vậy.” Khả Na như cũ bày ra mặt thối, vì cô nhìn thấy cô gái bên cạnh cô bắt đầu bắn ra làn sóng điện ghen tỵ rồi.

Cô biết tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, trông mặt mà bắt hình dong cho tới nay vẫn là thiên tính của con người, cũng là một thói hư tật xấu, nhất là bề ngoài cô tuyệt không thu hút con gái.

Nếu như cô một mình xuất hiện trước mặt mọi người, có thể miễn cưỡng được coi là thanh tú hoặc là có phong độ của người trí thức để hình dung cô.

Nhưng chỉ cần người đàn ông này vừa xuất hiện sẽ lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, sau đó cô sẽ giống như con chim nhỏ không có màu sắc bên cạnh Khổng Tước xinh đẹp.

Vì anh mà cô bị như vậy đúng là không ít, cơ hồ có thể nói từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Cô cũng cảm thấy thành thói quen đi! Nhưng vẫn cảm thấy có chút không vui, dù sao người nào thích bị làm lơ, biến thành người làm nền cho người khác?

Cho nên chỉ cần có cơ hội, cô đều tận lực cách xa người đàn ông này một chút, không làm ình thành người làm nền cho anh, cũng không muốn vì anh mà trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Chỉ là luôn không được, người đàn ông này có thói quen tự cho là đúng, người ta nói gì cũng không nghe lọt.

“Anh chờ không kịp rồi, theo anh về nhà nhanh một chút, anh nhịn cả ngày đến buồn chết rồi.”

Trời ạ! Bây giờ có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Khả Na thấy con gái bốn phái hâm mộ cùng ánh mắt ghen tỵ sau khi nghe câu nói sau của anh, còn có sát khí làm cô rợn cả tóc gáy, như là bạch mã hoàng tử bị một hầu nữ không có danh tiếng gì cướp đi, mà không phải cùng công chúa Bạch Tuyết hạnh phúc vui vẻ cả đời.

Cô lập tức trở thành hồ ly tinh trong mắt họ.

“Không nhất định phải là em!” Nói xong lời này cô đã không còn sức, bởi vì cô đã nói không biết mấy ngàn mấy vạn lần, nhưng cô biết, câu trả lời nhất định là——

“Nhất định phải là em, chỉ có em mới có thể làm cho anh có cái loại Feel đó.” Người Đài Loan nổi tiếng khắp thế giới là thích ca hát, vô luận nam nữ già trẻ cầm lấy microphone là có thể hát một bài, hơn nữa hát cũng không đến nỗi vì tất cả mọi người có cơ hội đều hát, hát lâu tự nhiên sẽ hay, nếu không thì xem tivi cũng có thể tập theo.

Trừ phi gặp phải người trời sinh hát dở hoặc là không đuổi kịp giai điệu của người ta, nếu không miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận.

Nhưng nếu đụng phải người yêu hát lại hát rất kinh khủng, vậy thì đó thật là thảm họa của thế giới.

Chỉ thấy một biệt thự sang trọng, đèn sáng rực, có vẻ như cực kỳ náo nhiệt nhưng lại không nghe thấy âm thanh bên trong.

Thật ra thì bên trong âm nhạc đinh tai nhức óc, nhưng về mặt những người ở bên trong đều không được tự nhiên, giống như đang cười gượng.

Nhưng người ca hát tuyệt không để ý, vẫn còn vui vẻ hát.

Âm nhạc đều là nam nữ hợp ca, nhưng giọng nữ chỉ có một ít, dĩ nhiên đó là của Khả Na.

Bình thường hát mấy bài hát đối với một người mà nói là việc đơn giản, nhưng Khả Na đã liên tục hát mấy chục bài, cơ hồ không có buổi tối nào không hát.

Coi như có yêu ca hát thế nào cũng sẽ ngán, chứ đừng nói chỉ là giọng của cô cũng muốn khàn cả rồi.

Sao lại có người như thế nào cũng không ngại mệt mỏi, hát còn chưa đã, muốn dừng mà không được? Anh ta không biết mệt à.

Cuối cùng cũng sắp hát xong.

Một bài hát xong, lập tức có nhiều người nhiệt liệt vỗ tay, giống như nhóm người diễn xướng.

Những người này đều là người phụ trách giúp đỡ vỗ tay

Bởi vì tiền rất khó kiếm.

Ban ngày thì khổ cực làm người giúp việc, đợi đến sau khi thiếu gia và ông chủ về nhà, lại phải hoá thân thành người ái mộ nhiệt tình như lửa, phụ trách vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Chẳng qua bọn họ cũng biết, thật ra có người vỗ tay hay không đối với thiếu gia mà nói không hề khác nhau, chỉ cần tiểu thư Khả Na ở chỗ này hát với cậu ấy là được rồi.

Cho nên mọi người vỗ tay đến cuối cùng là vì tiểu thư Khả Na thiện lương, bởi vì cô biết nếu như không hát với thiếu gia đến thoả mãn, tâm tình thiếu gia sẽ không tốt, một khi tâm tình không tốt, những người làm như họ sẽ gặp nguy hiểm.

Tiểu thư Khả Na, nếu như không có cô, chúng tôi nhất định không biết làm sao bây giờ? Tất cả người làm ở đây không hện mà cùng nghĩ như vậy.

“Cổ họng em đau.” Khả Na muốn để microphone xuống, lại bị Tư Mã Đông Lôi cầm tay, đưa microphone lên bên miệng cô.

“Nhanh một chút, đổi cho em hát.” Đoạn kế tiếp Khả Na hát thích hợp, cô hát rất dễ nghe.

“Em nói cổ họng em đau, em không muốn hát.” Cô lớn tiếng nói qua microphone, giống như dội thẳng thùng nước lạnh lên đầu anh.

Sắc mặt của người làm đứng bên cạnh trắng bệch như tường, hận không thể chạy nhanh vì sắp sửa xảy ra bão lớn.

“Hát xong bài hát này là được, anh đang luyện tập bài này.” Đông Lôi cố nén tức giận dụ dỗ.

Chỉ có cô gái này khiến anh ăn nói khép nép như vậy, nếu là cô gái khác, sớm đã bị anh ném ra ngoài.

“Em giúp anh tìm thiên kim tiểu thư của công ty đĩa nhạc Thiên Hoa tới hát cùng anh.” Khả Na vừa nói vừa lấy ra cuốn sổ. Cô nhớ mình có số điện thoại của vị tiểu thư đó.

Trên thực tế, cô có không ít số điện thoại của các thiên kim tiểu thư, dĩ nhiên không phải vì cô giao tiếp rộng, mà là những thiên kim tiểu thư này chủ động để lại số điện thoại, hi vọng thư kí Diêu cô đây có thể đề cử mình ở trước mặt vương tử.

Có gì cần cũng có thể gọi, chỉ cần vương tử cần, cho nên Khả Na có trong tay sổ ghi số điện thoại của các thiên kim tiểu thư trong cả nước, tất cả đều do quý công tử hào hoa trước mắt này ban tặng.

Bất kì cô gái nào nhìn thấy anh, sẽ không tự chủ được thần hồn điên đảo.

Gương mặt tuấn mỹ lãnh đạm của Đông Lôi tản ra một vẻ quyến rũ mà người ta không thể kháng cự, đó chính là người đàn ông xấu xa.

Đàn ông xấu xa, con gái thích nhất.

“Không cần.” Người đàn ông xấu xa cự tuyệt.

“Ngày đó đồng ý cho vị tiểu thư của một tập đoàn sản xuất đĩa nhạc, cô ấy hát hay hơn em.” Khả Na đề cử một người khác.

“Không cần.”

“Vây.....”

“Anh chỉ muốn hát với em!” Đông Lôi có chút tức giận gầm nhẹ. Tại sao chỉ hát một bài mà cô gái này cố ý muốn làm trái anh?

“Muốn hát thì anh tự hát, em không hát.” Vừa nói xong, Khả Na liền tắt microphone trong tay đi, đặt lên bàn muốn đứng lên.

Đột nhiên một cánh tay vươn ra bắt lấy tay cô, không cho cô rời đi.

Tay Khả Na bị cầm đến đau, nhưng cô không có hất tay anh ra, chỉ lẳng lặng nhìn anh.

Không khí trong phòng ngưng tụ.

“Em!”

“Nếu anh tiếp tục ép em, em sợ cổ họng của em sẽ bị nhiễm trùng, cuối cùng sẽ không có thuốc nào cứu được, kết quả là anh phải tự hát, không có cô gái khác có thể cùng anh hát song ca nam nữ.” Khả Na lạnh lùng nói.

Sao có thể vậy được? Anh thích nhất hát song ca nam nữ, hơn nữa những cô gái khác cùng anh hợp ca, như thế nào hát cũng không hợp, chỉ có cô gái thanh mai trúc mã đáng yêu khó dây dưa này có thể cùng anh hát tất cả các bài nam nữ song ca, hát thế nào cũng rất thoải mái, dễ chịu.

Nhưng trọng điểm anh là vương tử, làm sao có thể bị phát hiện anh yêu karaoke! Như vậy cùng bề ngoài tạo nên hình tượng không phù hợp, cho nên anh cũng không dám đi ra ngoài hát, chỉ có tại nhà mình xây một phòng hát siêu lớn, đặc biệt để cho anh sử dụng.

Cho dù hát tốt hay không chỉ cần anh vui vẻ là được rồi, nếu hát tốt, vậy thì đĩa nhạc sắp tới do anh đảm nhiệm tốt lắm.

Chính miệng Khả Na đã nói với anh như vậy, cũng từ đó cởi bỏ nút thắt trong lòng anh, để anh càng thích ca hát, còn càng thích hát cùng cô, cơ hồ sau khi tan sở, việc giải trí chính là ca hát.

Nhưng gần đây cô không thích cùng anh hát, luôn cự tuyệt anh.

Khả Na để microphone xuống, tự nhiên rời đi, bỏ lại Đông Lôi cùng người làm.

Mọi người chậm rãi quay đầu nhìn Đông Lôi vẫn cầm microphone, âm nhạc trong ti vi vẫn phát, lại làm cho người ta một chút cũng không cảm thấy vui.

Bạo quân lại sắp tức giận, làm thế nào mới tốt đây?

Thế là mọi người men theo bức tường, từ từ đi đến cửa, nghĩ muốn im hơi lặng tiếng tránh thoát một tai kiếp này.

Chỉ là khó thoát khỏi xui xẻo, giây cuối cùng bị gọi lại.

“Chờ đã.” Đông Lôi ngẩng đầu lên nhìn một người làm còn trẻ, phát hiện anh ta run rẩy kì lạ, Đông Lôi nhìn không được nhịu mày hỏi: “Cậu rất lạnh sao?”

“Có... Có một chút.”

Sát khí càng thêm nồng đậm, anh chàng đáng thương đó càng run thêm, nhưng mọi người núp ở sau cửa, muốn cứu cũng không có cách, chỉ có thể lo lắng thay cậu ta.

Lúc này họ cũng không muốn bị thiếu gia ném ra ngoài đường lớn như đồ bỏ, hay muốn đi hái trộm trái cây của nông phu bên cạnh, làm việc nguy hiểm này rất nhàm chán lại còn phạm tội.

Nhưng sợ nhất chính là bị thiếu gia gọi trở về, không muốn bị như vậy.

“Cậu...”

“Thiếu gia...” Anh chàng đó đột nhiên quỳ xuống, vừa nhịn nước mũi, nước mắt nói: “Nhà tôi có mẹ bị bệnh chờ tiền lương của tôi mà chữa bệnh, tôi không thể không có công việc này, cậu bảo gì tôi cũng có thể làm, nhưng đừng đuổi tôi.”

Tâm tình của anh đã không tốt rồi, lại gặp phải người làm yêu biểu diễn như vậy, nếu như thích diễn, sao không đi làm diễn viên? Đông Lôi không vui nghĩ.

Nhưng bây giờ không phải anh quan tâm cậu ta có làm diễn viên không, mà là—

“Đi pha cho tôi một ly quả đường ươi.” Đông Lôi ra lệnh

Chỉ vậy thôi? Không phải tức giận sao?

Anh chàng kia ngây người.

Đông Lôi nhìn cậu ta không nhúc nhích, một trận hoả khí bộc phát.

“Còn không mau đi, phải đợi tăng lương sao?”

“Vâng” vừa nói xong, anh chàng đáng thương như phía sau có rắn độc đuổi theo cậu, lập tức chạy ra cửa.

“Chị, chị làm gì anh Đông Lôi vậy? Anh ấy rất tốt với chị!”

Vừa mới dịu xuống tức giận, em gái đáng yêu lại chạy tới quấy rầy, Khả Na không nhịn được thở dài, xoay người lại đối mặt với em gái.

“Khả Lệ, em không phải đi nước ngoài sao? Sao lại quay lại?” Khả Na rõ ràng muốn đánh trống lảng.

“Đúng vậy! Em chỉ ở lại một này. Em rất nhớ chị, cho nên quay về thăm chị đây! Có phải rất cảm động không?” Khả Lệ vừa nói xong, liền ôm lấy chị thật chặt, hôn rồi lại ôm, khiến Khả Na cảm thấy rất ngượng.

“Đừng có lúc nào cũng giống trẻ con như vậy.”

“Em đâu có? Cái này gọi là tuổi trẻ. Đâu có giống như chị, mới hai mươi tuổi mà nhìn như ba mươi tuổi vậy, em thật sự không hiểu anh Đông Lôi thích chị điểm nào?” “Anh ta đâu có thích chị?”

“Làm sao không có? Anh ấy thích chị từ nhỏ đến lớn, toàn thế giới ai cũng biết, chỉ có chị không biết thôi. Chị cố ý không phát hiện hay là đang trốn tránh?” Nhớ trước kia chị cô không có ghét anh Đông Lôi như bây giờ!

“Anh ta không thích chị, chị không cần biết cũng không cần trốn tránh.” Mặt Khả Na không tỏ vẻ gì nói.

“Tại sao? Đáng đáp anh ấy có thể nói là cực kì đẹp trai, không ai đẹp trai bằng, hơn nữa nhà anh ấy còn có nhiều tiền, nếu như có thể lấy được lòng anh ấy, vậy thì truyền thống làm quan gia nhà Tư Mã chúng ta đây sẽ thay đổi, biến thành hoàng thân quốc thích, vinh hoa phú quý suốt đời.”

“Có phải em đi máy bay quá nhiều, ở trên không trung thiếu dưỡng khí lâu quá, đầu óc cũng có vấn đề không?” Khả Na tức giận hỏi.

“Đâu có? Em nói thật mà.” Khả Lệ phản kháng.

“Loại đàn ông đó trừ bỏ vẻ bề ngoài, bên trong đều xấu xa, đàn ông tệ như vậy em cảm thấy tốt sao?” Khả Na xem thường nói.

“Ít nhất mỗi ngày có thể nhìn thấy anh chàng đẹp trai tuyệt vời như vậy, cũng còn hơn sáng mở mắt ra nhìn thấy quỷ!” Mỗi ngày nhìn thấy quỷ không phải chuyện hay ho gì.

“Nếu như em thích anh ta như vậy, em có thể tỏ tình với anh ta!” Không biết vì sao vừa nghĩ tới hình ảnh em gái của mình ở cùng người đàn ông xấu xa đó, tim của cô liền cảm thấy hơi đau.

Đương nhiên đau, bởi vì mình ghen tị, nhưng cô không cho phép như vậy.

“Đương nhiên em cũng muốn! Nhưng trọng điểm là anh Đông Lôi phải thích em!”

“Em chưa tỏ tình với anh ta, tại sao biết anh ta không thích em?”

“Bởi vì chỉ cần chị vừa xuất hiện, những cô gái khác ở trước mặt anh ấy sẽ bị loại bỏ, trong mắt anh ấy chỉ có chị thôi.” Khả Lệ nhìn chị gái nói.

“Nói dối.”

“Em không nói dối, em nói thật.”

“Cái loại đàn ông đào hoa đó, đi tới chỗ nào cũng sẽ có một đồng hoa đào bám lấy anh ta, loại đàn ông đó làm sao có thể chỉ có một cô gái? Chị không có hứng thú làm cây kiếm thay anh ta chặt đứt mấy bông hoa kia.” Mặc dù công dụng của cô chính là vậy.

“Làm kiếm chặt đứt đường đào hoa thay anh ấy có gì không tốt? Chính là vì số mệnh của chị có thể thay anh ấy cắt đứt số đào hoa, cho nên ông Tư Mã mới để chị em chúng ta ở cùng họ.”

Nói lại, thật đúng là phải cảm ơn chị cô, nếu không phải mệnh của chị cô có thể khắc chế mệnh đào hoa của anh Đông Lôi, cô và chị gái làm sao được sống trong nhà người ta, có thể cảm nhận được tình người ấm áp.

Khả Na cũng muốn cảm ơn ông Tư Mã thu nhận, nhưng không có nghĩa cô phải như mọi người mong muốn, có quan hệ gì với công tử đào hoa đó.

Cô không cần biến thành một bông hoa trong vườn của công tử đào hoa đó.

“Dù sao, chị không thể thích cái loại đàn ông bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa đó, tính khí anh ta còn không tốt nữa.” Khả Na tức giận nói dứt lời, sau đó đi tới cửa mở cửa, lại thấy người đàn ông tay cầm một ly quả đười ươi đứng ở cửa, sắc mặt có thể dùng xanh mét để hình dung.

Hai người nhìn nhau thật lâu, bắt đầu có chút xấu hổ, Khả Na còn có chút cảm giác tội lỗi, dù sao nói ra lời thật lòng còn bị người khác nghe được, thật là vô cùng ngại.

Nhưng cô lại nghĩ, mình nói thật cũng không có lỗi, cho nên không cần nói xin lỗi với anh ta.

Nhưng cô không biết đối phương không nói gì hay là đợi mình xin lỗi. Phát hiện cô không có động tĩnh, mà anh lại không thể làm gì cô, chỉ có thể phát tiết tức giận vào thứ khác.

Đông Lôi tức giận dùng hết sức ném ly trà trong tay tới góc tường, tiếng va chạm lớn vang lên khiến mọi người giật mình.

Khả Na còn chưa kịp phản ứng, liền bị anh giữ lấy cằm, cưỡng bách cô đối mặt với anh.

“Dám nói xấu anh, không cho em uống nữa, để cổ họng em đau chết luôn.” Nói xong, anh liền tức giận xoay người rời đi.

Tại sao biết anh tức giận? Bởi vì bước chân anh cố ý dẫm thật mạnh, chỉ sợ Khả Na không biết anh đang tức giận.

“Chị, làm sao đây? Anh Đông Lôi tức giận, muốn đi an ủi anh ấy không?” Khả Lệ đặt đầu mình lên bả vai Khả Na, lo lắng hỏi.

Không để ý trên vai có sức nặng, Khả Na chỉ lẳng lặng nhìn mảnh vụn ở góc tường, còn bốc lên khí nóng của quả đười ươi....

Cô cảm thấy cổ họng mình trở nên rất đau rồi.

“Thư ký Diêu.”

“Vâng”

“Xế chiều hôm nay có một cuộc họp quan trọng...”

“Đúng vậy, tôi biết rõ, tôi đã sửa lại tài liệu, đem đến phòng làm việc của tổng giám đốc, chẳng lẽ còn vấn đề gì sao?”

“Không phải, tài liệu rất đầy đủ, nhưng có vấn đề không biết giải quyết thế nào.”

“Vấn đề gì?”

“Chính là người chủ trì cuộc họp ở trong phòng không chịu ra. Cuộc họp này liên quan đến công ty dự tính sẽ hợp tác hàng năm tiếp theo, rất quan trọng, các quản lý của công ty đều đang đợi, không dám đi đâu...” Chờ đến dài cả cổ, vẫn không thấy ông chủ, thật là chuyện bó tay.

“Tôi hiểu rồi, tôi đi xem một chút.”

“Cảm ơn cô, thư ký Diêu. Thật không có cách nào, mọi người đều biết tổng giám đốc chỉ nghe lời cô.”

Khả Na cảm thấy dở khóc dở cười.

Chính vì mọi người đều cho là vậy, mới không có cách nào xử lý chuyện như thế này, mới tìm cô làm người chết thay, giống như cô là Phật Như Lai, có thể trị được Tề Thiên đại thánh vô pháp vô thiên kia.

Nhưng thân là thư kí của anh ta cũng không thể mặc kệ như vậy.

Sửa sang tài liệu, sau đó sửa lại dung nhan mình, Khả Na liền đi đến phòng tổng giám đốc.

Kì lạ? Cửa không khoá, chẳng lẽ có trong phòng?

Khả Na vươn tay đẩy cửa, đập vào mắt là cảnh nam nữ hôn nhau, cô nhất thời ngây ngẩn người.

Dáng dấp Đông Lôi vốn rất tuấn mỹ, mà cô gái rúc vào ngực anh rất xinh đẹp, yếu điệu như chim nhỏ nép vào người.

Nếu làm phim thần tượng, tuyệt đối rất nhiều người khen ngợi là trai tài gái sắc!

Nhưng tên xấu xa là cô đây lại xông vào phá hỏng tất cả, không biết vì sao, trong lòng cô lại có chút vui sướng.

Cô xông vào làm kinh động nam nữ trong phòng, Đông Lôi vừa nhìn thấy Khả Na, lập tức đẩy cô gái trong ngực ra, sau đó bày ra khuôn mặt lạnh lùng nói với cô: “Đi vào cũng không gõ cửa.”

“Tổng giám đốc, tất cả quản lí được anh ra lệnh, sáng sớm đã chờ ở phòng họp, nếu như tổng giám đốc muốn thay đổi giờ họp, cũng nên cho em biết sớm một chút, như vậy em mới có thể thông báo cho các quản lí.” Khả Na tỉnh táo trả lời, trong lời nói ẩn giấu đầy chỉ trích.

Trên thế giới không biết lớn nhỏ với anh như vậy chỉ có cô, cái này là do ông nội anh cưng chiều.

“Em....”

Đông Lôi còn chưa nói xong, cô gái bên cạnh liền ngạo mạn lên tiếng.

“Cô không phải chỉ là một thư ký nho nhỏ thôi sao, lại dám nói chuyện với ông chủ của mình như vậy, ngày mai cô không cần đến nữa.”

Khả Na mở to mắt, mà mắt Đông Lôi mở còn lớn hơn.

Mỹ nữ nép trong ngực ngẩn đầu lên nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mắt, lấy lòng nói: “Không cần lo lắng, thư ký của em có thể làm, bảo đảm tốt hơn cô gái xấu xí không biết lễ phép này mấy ngàn mấy vạn lần, hay là...” Tựa đầu vào vòm ngực rộng và an toàn của anh, làm nũng nói: “Em cũng từng bị thư ký chuyên nghiệp dạy dỗ.”

Cô không nhìn thấy sắc mặt Đông Lôi càng ngày càng khó coi, tự mình tựa vào ngực hắn, trong lòng cảm thấy rất đắc ý.

Trong tất cả thiên kim tiểu thư, cô gái nào cũng đối với quý công tử đào hoa nổi danh này tràn đầy hứng thú.

Nghe nói khi còn bé anh từng bị thầy bói danh tiếng trong nước đoán anh là mệnh đại phú đại quý, tiền đồ có thể nói là không thể dự đoán.

Duy nhất chỉ có mệnh anh là mệnh đào hoa, còn rất là đào hoa.

Đàn ông mệnh đào hoa thật ra cũng may, nhưng nếu trên người Đông Lôi, lại sẽ ảnh hưởng anh cả đời khó thoát khỏi bị con gái tranh giành, sẽ làm tài sản gia tộc kinh doanh hàng năm phá sản, từ mệnh vương tử biến thành mệnh ăn mày, cho nên ông Tư Mã lập tức sai người tìm cách.

Dĩ nhiên người ngoài không biết rốt cuộc cách phá giải là gì, phụ nữ đến gần anh cơ hồ cũng là vì muốn khiêu chiến, nhất là thiên kim tiểu thư mới sinh ra đã vô ưu vô lo, muốn cái gì có cái đó, lại thích so sánh, cho nên sẽ so nhau cướp lấy lòng của quý công tử đào hoa này.

Mặc dù không biết có lấy được tim anh không, nhưng trước tiên anh đã được ôm lấy mỹ nhân. Khả Na lại có cảm giác không thoải mái, một lần nữa chứng thực người đàn ông này yêu trên hoa ghẹo cỏ.

Hôm nay Đông Lôi vừa đến, Thuỷ Li liền tiến hành công kích, trước cho anh một nụ hôn nóng bỏng.

Không có người đàn ông nào có thể kháng cự được vẻ xinh đẹp hấp dẫn và gia thế hiển hách của cô.

Cô tự tin nghĩ như vậy, lại bị gương mặt xanh mét hù dọa.

“A! Đông Lôi...” Không ngờ sắc mặt người đàn ông này xanh đến vậy, thật đúng là dọa người. Thuỷ Li thầm nghĩ. Mặc dù như thế, anh vẫn đẹp hơn đàn ông bình thường nhiều, ngay cả tức giận cũng có cá tính như vậy.

“Tiểu thư Thuỷ Li, mời đi ra ngoài.” Đông Lôi lạnh nhạt nói.

“Cái gì?”

“Tôi nói mời ra ngoài, nếu không tôi gọi bảo vệ đem cô ra ngoài.”

“Sao anh tự nhiên hung dữ với em thế?”

“Không sai, tôi chính là hung dữ như vậy, cô mất hứng có thể đi.” Hắn tức giận nói, tuyệt nhiên không quan tâm Thuỷ Li có mất mặt ở trước mặt Khả Na hay không.

Chát!

Thuỷ Li thưởng cho anh một cái tát vang dội, sau đó rưng rưng tông cửa xông ra, để lại Khả Na không về gì, và dấu tay rất rõ ràng trên mặt Đông Lôi.

Khả Na chuyển tầm mắt từ bóng lưng biến mất ở cửa quay lại nhìn nam chính, giống như không nhìn thấy ông chủ được thưởng một cái tát, lẳng lặng nói: “Nếu như không có chuyện gì, xin mời tổng giám đốc đi chủ trì cuộc họp.”

“Khả Na...”

Đông Lôi muốn mở miệng, nhưng Khả Na đã xoay người rời đi, còn cân nhắc đóng cửa lại.

2. Chương 2

Vừa về tới chỗ của mình, Khả Na không nhịn được thở dài, ngăn người nhìn màn hình máy tính.

Cô rốt cuộc đang làm cái gì? Rõ ràng cảnh đó cô đã thấy rất nhiều lần, tại sao cô lại để ý như vậy?

Từ nhỏ đến lớn, cơ hồ mỗi lần anh ta đi ra ngoài, cũng sẽ bị nữ sinh tấn công bất ngờ, cái miệng kia không biết đã trải qua bao nhiêu lần bị hôn, thậm chí anh ta còn không nhớ rõ nụ hôn đầu của mình bị người nào cướp đi.

Tay Khả Na vô thức viết trên giấy, đợi cô khôi phục tinh thần, không ngờ mình lại viết hai chữ nụ hôn đầu (trong tiếng trung nụ hôn đầu là sơ vẫn), còn viết kín cả tờ giấy!

Cô vội vàng đem giấy vò thành cục, sau đó ném về phía thùng rác.

Chỉ tiếc thất bại, hơn nữa còn vứt đến bên cạnh một đôi giày da hàng hiệu.

“Đó là đồ bỏ...” Khả Na lên tiếng muốn ngăn cản, nhưng tờ giấy kia đã bị Đông Lôi cúi người xuống cầm lên mở ra nhìn.

“Nụ hôn đầu?” Anh vốn cho là sẽ thấy chỉ chút những con số, bởi vì Khả Na là người đứng đầu về việc tính toán, chính là rất thích việc sổ sách, không nghĩ tới lại thấy hai chữ nụ hôn đầu, thật là thú vị.

Cô có thể mặt mình thật là nóng, hiện tại không biết đối mặt thế nào, không thể làm gì hơn là dùng vẻ mặt lạnh lùng để nguỵ trang.

“Anh không phải đang trong phòng họp sao?” Bởi vì đang xấu hổ nên cô nói nghe giống ông chủ hơn cả anh.

Nếu là người khác nói như vậy, Đông Lôi đã cho anh ta nghỉ việc, nhưng cô không giống, cô là Khả Na.

Là cô gái sẽ ở bên anh, chỉ cần có cô bên cạnh, cô có thể giúp anh thay đổi mệnh đào hoa của mình.

Đúng vậy, đối với anh cô là một cô gái đặc biệt.

Sắc mặt của anh bỗng nhiên trở nên rất kỳ quái, khoé miệng hình như đang cười, khiến cho khuôn mặt anh càng tuấn mỹ không người nào có thể kháng cự.

“Dù sao cũng chỉ là ký hợp đồng, những thứ chi tiết đã thảo luận rất kĩ rồi, sẽ không có vấn đề gì, cho nên anh đi ký tên thôi.”

“Em rất lo lắng mình sẽ phải đi tìm việc làm khác rồi không?”

“Tại sao phải tìm việc khác? Anh đã cho phép em rời đi sao?” Anh ngồi xuống một cái ghế bên cạnh cô, đó là một cái ghế vừa có thể dùng để ngồi vừa có thể dùng làm thùng rác plastic. Theo lý nó rất chắc chắn, nhưng bị một người cao lớn như anh ngồi xuống, nhìn như sắp gãy.

“Anh ký một hợp đồng mà không đọc kỹ, như vậy sẽ khiến công ty tổn thất, nếu tổn thất này công ty không giải quyết được, có thể công ty sẽ phá sản...”

“Có em công ty sẽ không phá sản.”

Một câu nói này ngăn chặn cô liên tiếp lải nhải cùng trách cứ, cô chỉ có thể mở to mắt, chỉ biết nhìn anh mà không biết phải làm gì.

Anh khen cô sao?

Bình thường sai bảo cô không khác gì trâu ngựa bây giờ người đàn ông này cũng công nhận cô làm việc rất vất vả?

“Công ty có em anh rất yên tâm, không ai có thể so với em.”

Nghe đến đó, Khả Na đột nhiên cảm thấy anh không có xấu xa như cô nghĩ, thậm chí bất cần một chút có thể bị choáng váng, sẽ cảm thấy người đàn ông này thật sự không nên xuất hiện trên thế giới này, đôi mắt đào hoa như vậy, mặt đào hoa như vậy, căn bản đây chính là nguyên nhân gây ra tai nạn.

Mọi người đều nói hồng nhan hoạ thuỷ, nhưng bây giờ trong đầu cô, hoạ thuỷ không nhất định đều là hồng nhan.

Nếu như là người đàn ông này, cũng sẽ khiến con gái gây chiến tranh.

“Đương nhiên.” Cô thu hồi tầm tình bị mê hoặc, cố trấn định nói.

Trong lúc bất chợt, cô cảm thấy đỉnh đầu có một mảnh hắc ám, cô ngẩng đầu lên, lại phát hiện anh ở phía sau cô, đưa tay đến trước mặt cô, đem cả người cô bao vây giữa mấy tính và lồng ngực anh.

“Anh như vậy em làm việc kiểu gì?” Tim cô đập rất nhanh, không nên như vậy nhưng không cách nào ngăn cản được.

Nơi anh xuất hiện, không có cô gái nào có thể chuyên tâm làm việc, chỉ có cô gái này là ngoại lệ. Đông Lôi không vui nghĩ.

“Anh vừa bị hôn trộm, em ghen sao?”

“Em không có.” Cô trả lời quá nhanh, cho nên bị phát hiện là đang nói dối.

“Gạt người, em có, anh biết em không thích chính mình từng giữ đồ vật bị cô gái khác động đến.”

“Anh nói hươu nói vượn cái gì?” Cô không vui nhìn anh, lại lập tức hối hận.

Cùng khuôn mặt tuấn tú như vậy đối mặt, cô không khỏi choáng váng hoa mắt, nhịp tim tăng nhanh.

Anh đưa tay giữ lấy cằm cô, đem gương mặt tuấn tú lại gần cô.

Hô hấp nóng như lửa của anh gần cô như vậy, khiến cô nhớ mình rất thích mùi đàn ông tinh khiết trên người anh, cùng các người đàn ông khác bất đồng, ít nhất anh yêu sạch sẽ.

“Quên rồi sao?”

“Em nên nhớ cái gì?”

“Vậy anh giúp em không phục trí nhớ một chút!”

Lời của anh làm cô cảm thấy buồn cười, “Làm ơn, em...”

Còn chưa nói hết, cái miệng nhỏ nhắn của cô liền bị một đôi lạnh như băng ngăn lại.

Môi của anh không ngừng giầy xé đôi môi hồng nộn của cô, cái loại bá đạo này làm cho người khác cơ hồ không cách nào hô hấp, bị hôn khiến trong đầu cô nhớ lại.

Trong mơ màng, cô giống như trở lại khi còn bé, lúc hai người lần đầu tiên gặp nhau ——

Khi đó cô mới mười tuổi, được ông nội đưa đến nhà Tư Mã ở. Không cần ăn nhờ ở đậu nhà người khác nữa, có thể cùng người thân ở cùng nhau, cô cảm thấy rất vui.

Sau đó cô mới phát hiện không như trong tưởng tượng của cô chỉ có ông nội, em gái cùng cô là một gia đình nhỏ, mà còn thêm vài người nữa.

Ông Tư Mã là người lớn nhất, từ thời Thanh nhà họ Diêu đã làm quản gia nhà Tư Mã, lịch sử lâu như vậy, giống như được sổ mạng an bài.

Ông nội có vẻ đối với thân phận quản gia nhà Tư Mã cảm thấy rất vinh dự, nhưng không phải cô cũng như vậy.

Dường như chỉ có cô kiên trì, không muốn tiếp tục làm người hầu nhà Tư Mã, ngay cả em gái cô cũng bị ông Tư Mã hiền lành thu phục.

Khả Lệ mới năm tuổi bị một thanh chocolate cao cấp lấy lòng, cả người vui vẻ khiến ông Tư Mã ôm vào trong ngực, chọc cho cười khanh khách.

Khả Na cảm thấy em gái thật là không có tiền đồ.

Thấy cô tức giận, ông Tư Mã suy nghĩ mỉm cười với cô nói: “Na Na, sau này chúng ta chính là người một nhà, cháu không phải căng thẳng quá hoặc là quá gò bó, ông sẽ coi cháu là cháu gái mình để chăm sóc.”

Tại sao phải làm vậy? Khả Na thiếu chút nữa xúc động hỏi. Nghe ông nội nói, ông Tư Mã đã có cháu trai bảo bối, tại sao còn phải nhận một cô gái không có huyết thống làm cháu gái?

Người có tiền đều nhàm chán như vậy sao?

Hay là có tiền muốn làm gì thì làm?

Cô không phải cô nhi, cô còn ông nội ruột thịt, không cần người khác làm ông nội cô.

Lúc này, cô nghe được em gái dùng thanh âm ngọt như mật kêu, “Ông nội khoẻ.”

Té xỉu! Em gái thật quá dễ dàng làm phản rồi, nếu con bé làm gián điệp, căn bản không cần dùng nghiêm hình đánh khảo, lập tức sẽ đầu hàng.

“Chính Văn, dẫn hai cháu gái bảo bối của ông lên phòng mình đi!”

“Vâng” Diêu Chính Văn cung kính trả lời, sau đó ôm lấy Khả Lệ đang cầm một đồng kẹo đi lên lầu.

Khả Na lại khéo léo đi phía sau, hành lý không cần họ cầm, có người làm giúp họ cầm.

Khả Na lần đầu tiên cảm nhận được người có tiền thật oai phong, hành lý nặng như vậy còn có người giúp.

Diêu Chính Văn đi tới một căn phòng xinh đẹp thì ông quay đầu nói với Khả Na: “Ông đưa Lệ Lệ đi vào ngủ, phòng của cháu ở cuối cùng bên phải. Cháu có thể tự đi chứ.”

“Vâng.”

Đối mặt với ông nội chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, Khả Na không có tình cảm sâu sắc, nhưng vẫn cảm kích ông làm việc khổ cực nuôi cô và em gái. Vốn cho rằng để tránh cho ông nội lo lắng, cô đã trưởng thành sớm hơn so với những đứa trẻ khác, cũng đã tự mình giải quyết nhiều việc, chăm sóc mình, còn có thể chăm sóc em gái.

Khả Na đi tới cửa phòng mình, đang thườn thức cùng khiếp sợ tại sao căn phòng này lại trang hoàng đẹp như vậy, giống như công chúa Bạch Tuyết trong tưởng tượng, xinh đẹp như vậy, nếu như bị mở ra, từ bên trong đi ra một vương tử, cô tuyệt không cảm thấy kỳ quái.

Cô ngừng thở, chậm rãi mở cửa ——

Bên trong không có vương tử.

Cô không khỏi cảm thấy mình tưởng tượng rất hoang đường, buồn cười, lại còn tin vương tử trong chuyện cổ tích sẽ xuất hiện trong thực tế.

Người làm giúp cô đem hành lý cất xong, sau đó cung kính đi ra ngoài, để cho cô một mình trong phòng lẳng lẳng ngắm nhìn bốn phía, không thể tin từ nay trở đi, cô có thể ở căn phòng xinh xắn này.

Cô cao hứng đi lại vài vòng, tiếp theo liền vui vẻ nhảy lên trên giường.

Cô cảm thấy mặt của mình, môi của mình không phải đụng vào gối đầu mềm mại, mà là.... mặt của vương tử.

“Đừng quên lúc đó em bỗng nhiên nhảy vào anh rồi cướp mất nụ hôn đầu của anh nha.”

Giọng trầm thấp khiến Khả Na đang nhớ về cái ngày đó của mười năm trước trở về hiện tại, thân thể của cô chấn động một chút, muốn co người lại lại bị Đông Lôi phát hiện, ôm cô càng chặt.

Khả Na không có cách nào mở miệng, bởi vì đôi môi đói khát của anh lần nữa che lại môi cô.

Lưỡi của anh bá đạo xâm nhập, cưỡng bách đầu lưỡi cô quấn lấy lưỡi anh, hô hấp hai người dây dưa cùng nhau, phân không rõ ràng là của ai.

Cô không có cách nào cự tuyệt đôi môi của anh, không có cách nào kháng cự lưỡi của anh, bởi vì nụ hôn của anh thật kích thích. Đầu cô trống rỗng, cả người hỗn loạn, cảm giác như mình sắp tan chảy.

“Em thích anh hôn em phải không?” Anh lưu luyến rời khỏi môi cô, giọng nói có chút vui vẻ hỏi.

“Cái gì?” Khả Na vẫn thờ đốc không dứt, cảm giác mình còn đang bay bổng trên không trung, ý loạn tình mê, không hiểu được ý của anh.

“Trước đây em giả vờ, cũng chỉ muốn hấp dẫn sự chú ý của anh, đúng không? Em biết rõ đàn ông chịu không nổi nhất là con gái lạt mềm buộc chặt (vờ tha để bắt thật). Thật ra em không cần làm như vậy, chỉ cần em nói, anh sẽ cho em tất cả những gì em muốn.” Anh cảm thấy mình nguyện ý, chỉ cần cô nói, nếu cô muốn sao trên trời, anh cũng sẽ giúp cô hái xuống.

Đây là điều những cô gái khác cho tới bây giờ cũng sẽ không có cơ hội, bởi vì đều là con gái thay anh hái mặt trăng, không cần anh phải làm gì.

Nhưng anh rất vui lòng thay cô gái bảo thủ cổ chấp này làm tất cả mọi chuyện, chỉ cần cô không cự tuyệt hẳn.

“Không cần.” Khả Na dùng hết sức lực đẩy anh ra, sau đó đi đến chỗ an toàn, trên thực tế, căn bản không có chỗ an toàn, nếu như anh kiên trì, cô căn bản không trốn thoát.

“Em!” Cô vừa mới ngọt ngào như vậy, bây giờ lại khiến người ta chán ghét. Đông Lôi giận chính mình tại sao lại thích cô gái khó trị này như thế, anh không phải thích bị ngược chứ?

“Chúng ta căn bản không nên như vậy, cho nên em hi vọng anh sau này đừng như thế.” Vừa nói xong, cô cố gắng điều chỉnh nhịp tim mình, làm bộ trấn định rồi đi.

Để lại người đàn ông đang tức giận, một bộ muốn giết người rồi lại xuống tay không được.

“Điều Khả Na, cô gái đáng ghét.” Anh không nhịn được nắm chặt tay, cắn răng nghiêng lợi muốn đánh người.

Không biết bao nhiêu lần, anh nghĩ muốn bắt lấy cô gái này ra sức đánh một chút, nhưng thực ra lòng anh biết rõ, anh muốn đem cô áp đảo, tấn công cô, dùng cách khác khiến cô khuất phục.

Diêu Khả Na, có phải kiếp trước anh nợ em, đời này mới quan tâm em như vậy? Đông Lôi bắt đầu tin chuyện có duyên có nợ.

Khả Na mặc dù tự nói với mình không cần để ý, nhưng lỗ tai lại không nhịn được lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, muốn biết Đông Lôi có quay lại không.

Kể từ buổi chiều sau khi cô chạy đi, cô gọi điện về công ty, phát hiện anh cũng rời công ty chưa có quay về.

Bây giờ đã muộn như vậy, anh vẫn chưa về.

Mặc dù biết anh là người lớn, hành vi của mình thì mình phụ trách, nhưng dù sao cũng cùng ở dưới một mái nhà, nói không lo lắng là gặt người.

Hơn nữa anh là ông chủ của cô, cô phải dựa vào anh để ăn cơm.

Nhưng cô biết, mình để ý, là nụ hôn của anh.

Nụ hôn của anh làm người ta ý loạn tình mê, không cách nào khắc chế, mỗi lần nghĩ tới, cô cảm thấy toàn thân nóng ran, hư nguyên vô lực, giống như người tuyết bị lửa đốt.

Cô không phải thánh nhân, đối mặt với một người đàn ông đào hoa như vậy, rất khó không động lòng.

Mọi người thích đồ vật đẹp, cũng sẽ thưởng thức nó, hơn nữa người đàn ông đẹp trai này cùng mình ở chung một mái nhà, mỗi ngày đều gặp nhau, làm sao có thể không có tình cảm?

Đúng vậy, đương nhiên có thể có tình cảm.

Nhưng mà năm năm trước, cô xác định rõ lập trường của mình, cũng nhận thấy rằng người đàn ông này không thể chỉ thuộc về một mình cô... Không! Phải nói dung mạo của anh rất khó có thể để anh dành riêng ột cô gái.

Bên ngoài thế giới tàn nhẫn, hồ ly tinh, kẻ thứ ba rất nhiều, hơn nữa bây giờ con gái dám yêu dám hận, không ngại biểu đạt tình cảm của mình, càng không quan tâm thiên trường địa cửu, chỉ để ý đã từng có, cho nên nếu đàn ông đã kết hôn thì thế nào? Vẫn có thể tranh giành.

Khả Na tự nói với mình, không thể bị anh khuấy rối tim mình.

Mặc dù nụ hôn của anh rất mất hồn, thì thế nào?

Chẳng lẽ liền khuất phục? Sau đó để mình biến thành một bông hoa trong vườn hoa của anh.

Nếu có một ngày cô không còn mới mẻ, không thể hấp dẫn sự chú ý của anh, cô nên làm gì?

Không thể, tuyệt đối không được.

Bởi vì lòng cô sẽ bị tổn thương, hơn nữa nếu cùng anh dây dưa, ảnh hưởng đến là người nhà của cô.

Thật vất vả mới có một cuộc sống an ổn, mặc dù phải nhịn khi làm việc dưới trướng của anh, nhưng chỉ cần mình giữ được quan hệ cấp trên và nhân viên, trước mắt cô vẫn có thể ổn định tất cả.

Cô đã chịu đủ phiêu bạt lang thang, không hy vọng vì chính mình mê luyến mà phá hỏng cuộc sống bây giờ, hơn nữa cô biết ông nội hy vọng có thể cùng chủ nhân của ông ở nhà này vượt qua nửa đời sau, thậm chí nghĩ tại ngôi nhà này chết đi.

Ông Tư Mã cùng ông nội tình cảm không đơn thuần là chủ nhân cùng quần gia, mà là anh em ruột thịt rồi, cô không muốn vì chính mình mê luyến hoặc mềm yếu, phá hỏng tất cả.

Cho nên cự tuyệt người đàn ông đào hoa tuyệt đối không sai, huống chi cô biết mình không phải kẻ đùa giỡn tình cảm người khác, mang tình yêu đầu của con gái ra đùa, vì vậy cự tuyệt anh tuyệt đối là quyết định sáng suốt.

Chỉ là một nụ hôn, sẽ không thay đổi gì. Khả Na tự nói với mình như vậy.

Có chút mệt mỏi, cô thư giãn gân cốt, quyết định không chờ anh nữa, cô muốn đi ngủ.

Cô vừa mới cởi áo khoác xuống, lộ ra áo ngủ mỏng manh bên trong thì cửa phòng liền bị người thô lỗ mở ra, hại cô giật mình.

3. Chương 3

Đông Lôi nhìn chằm chằm Khả Na gần như trong suốt trong áo ngủ, nhìn không được khê nguyên rửa một chút cô nghe không rõ lắm nhưng biết đang chửi cô.

Cô xệ mặt xuống, cảm giác mình rất uất ức. Tại sao anh phải nguyên rửa cô như vậy?

“Anh biết xông vào phòng con gái như vậy rất bất lịch sự không?”

“Ha ha ha...! Anh biết ngay em sẽ nói như vậy.” Nếu như cô gái nhỏ này đang ở cổ đại, nhất định sẽ đem trình tiết đi để thờ, nhưng điều kiện trước tiên là người đàn ông của cô phải chết trước, bị cô lạnh lùng vô tình cho đến chết.

Lúc này, cô gái bị Đông Lôi ôm lấy cũng đã say khướt, cô nhìn anh rồi lại nhìn Khả Na, sau đó hừ lạnh, dán vào ngực anh bày ra thân thể khêu gợi “Cái gì đây! Thì ra trong nhà anh đã có phụ nữ, người đàn ông xấu xa này.”

“Cô ấy không phải phụ nữ của tôi, cô ấy chỉ là đào hoa kiếm của tôi, đặc biệt giúp tôi chặt đứt đường đào hoa.” Anh cười, giống như nghe được chuyện cười.

Mặc dù bây giờ anh là người say, nhưng nụ cười của anh vẫn có thể khiêu khích lòng người, cũng có thể tàn nhẫn đâm bị thương lòng người.

“Thật buồn cười nha! Tại sao có thể so sánh như vậy?”

“Không phải so sánh, là thật.”

Khả Na lạnh lùng nhìn đôi nam nữ say khướt trước mắt mình, trong lòng từ từ dâng lên cảm giác ghen tuông mà cô không thích.

Cô muốn giết chết người đàn ông này, càng muốn chặt đứt tay cô gái không an phận kia.

“Nhà tôi chỉ cần có đứa trẻ ra đời, sẽ xin đại sư tới coi bói. Cô biết không? Tôi là mệnh phú quý, nhưng lại quá đào hoa, như vậy sẽ ảnh hưởng đến mệnh phú quý, muốn hoá giả phải tìm một người có thể phá hỏng số mệnh này.” Anh duỗi ngón tay chỉ cô “Cô ấy, chính là người đó, chỉ cần cô ấy bên cạnh tôi, tôi sẽ không có mệnh đào hoa.”

“Vậy ư? Vậy em là cái gì?” Cô gái chỉ mình. Cô dù sao cũng coi là một đoá hoa đi!

“Đúng vậy! Cô là cái gì?” Mắt Đông Lôi mơ màng nhìn cô gái mình ôm, chỉ biết tối nay mình đi quán bar uống rượu, cô ta liền về cùng anh.

Nhưng bất kể cô là cái gì, anh đều không để ý, người anh để ý là cô gái đang im lặng kia, làm cho anh cảm thấy mình cuồng bị phụ nữ ngược đãi.

Mặc dù mặt nhìn khó coi, mặc dù không tốt nhìn anh, nhưng vừa nhìn thấy điểm hồng hồng nhỏ nhỏ của Khả Na hơi mờ dưới đồ ngủ mỏng manh, cả người anh đều nóng lên.

Tựa như thường ngày, cô cao cao tại thượng như nữ vương, cô không cần làm gì cũng có thể khiến anh dục hoả khắp người, mất đi kiên ngạo tự tin cùng lý trí.

Yêu nữ này, cô thật đáng giận!

“Em nhìn đi, bây giờ anh có hoa đào, mau tới chém đi! Em không được quên ông nội anh đã cho em cùng em gái ăn ở cùng học hành tại đây, em không phải nên làm tròn trách nhiệm sao?” Rõ ràng một khắc tinh tới tiêu tiền, đặc biệt khắc chế mệnh đào hoa của anh, tại sao lại cao ngạo hơn cả anh?

Anh nghĩ muốn hôn cô, cô nên vui vẻ tiếp nhận, hơn nữa dịu dàng phối hợp, mà không phải mỗi lần đều cự tuyệt anh, khiến anh tức muốn chết.

Mà đáng chết, anh tựa hồ không sợ mình tức đến chết, ngược lại càng muốn nhiều hơn.

Rõ ràng cô cũng muốn anh, coi như thái độ cô luôn lạnh như băng, thế nhưng khi anh hôn cô, thân thể mềm mại tự động dính sát kia không lừa được người, hơn nữa cánh tay nhỏ bé của cô còn không an phận sờ loạn sau lưng anh.....

Anh biết cô cũng muốn anh, tại sao còn phải nói dối, giả vờ dè dặt? Hay nghĩ muốn chơi trò gì?

Bất kể như thế nào, cô đều thành công.

Nhất là bây giờ, cô cao cao tại thượng như nữ vương kiêu ngạo, anh càng muốn đánh về phía cô, bừa bãi phóng túng dục vọng của mình.

“Chém hoa đào? Thật là mê tín! Có thật cô ấy ở cạnh anh, có thể phù hộ anh mệnh phú quý? Vậy em cũng phải tìm một người mới có thể giúp em có số mệnh giống anh à?”

“Không tìm được, cô gái này có số mệnh ít người có, cô ấy không đào hoa.”

“Không đào hoa không phải chứng tỏ không có đàn ông yêu sao? Thật thâm độc! Vậy em không cần không có đào hoa, em muốn rất nhiều rất nhiều đào hoa, như vậy mới gọi là con gái à!”

Cô gái ghê tởm này, ở đây nói xằng nói bậy cái gì vậy? Khả Na rất muốn xông tới nắm lấy tóc cô ta, sau đó đem cô ta từ thân thể người đàn ông đáng ghét kia ra, ném ra ngoài, nhưng cô vẫn không có di động, chỉ là hô hấp càng trở nên dồn dập.

Đông Lô nhìn gương mặt Khả Na đỏ ửng, hai vú cô kịch liệt phập phồng lên xuống, anh cảm thấy thân thể cũng bị tỉnh lại.

Luôn dễ dàng như vậy, anh có thể ở trước mặt cô biến thành cầm thú, thật là khiến người ta khó chịu.

“Nếu như anh muốn về phòng mình, tại sao lại tới phòng em?” Khả Na cuối cùng cũng tìm lại thanh âm của mình, cứng rắn nói.

Cô nghĩ muốn cầm áo khoác lên người, rồi lại sợ cử động như vậy sẽ khiêu khích người đàn ông này, anh nhìn chăm chú để cô có phản ứng, mà cô cũng hy vọng, chính là để anh phát hiện nội tâm cô đang khát vọng, cho nên anh không thể làm gì khác hơn dùng tay ôm ngực, như vậy ít nhất có thể bình tĩnh một chút cảm giác an toàn “Cô nghe đi, một người làm nói chuyện có giọng nói như vậy sao?” Anh còn cùng cô gái bên cạnh cầu nhau, một chút thể diện cũng không cho Khả Na.

Khả Na mở to mắt, không tin điều mình vừa nghe được. Cái gì người làm? Người đàn ông này uống rượu hồ đồ luôn rồi sao?

“Cũng chỉ là một người làm mà thôi, để em thay anh dạy dỗ cô ta.” Nói xong, cô ta đưa tay muốn đánh Khả Na, lại bị Khả Na tránh được.

Cô gái say khướt kia cũng không khác, một cái tát không được, cả người lắc lư mấy bước, không có chú ý, bước chân giẫm hụt, liền ngã ngồi trên mặt đất, chậm rãi trượt chân trên thảm trải sàn rồi lăn ra ngủ.

“Haaaa...! Đơn giản như vậy đã say rồi, còn muốn làm phụ nữ của tôi?”

Nhìn Đông Lô cũng rất nhếch nhác, còn cười cô gái kia. Khả Na tức giận muốn giết người, nhưng cô chỉ có một mình làm sao có thể mang hai người say rượu này đi?

Cô thật sự bắt mình nhẩn nại, sau đó cầm lên chăn bông cùng gối của mình liền hướng cửa phòng đi, lại bị anh say lảo đảo bắt được mánh khoe.

Khả Na thấy hết sức kinh ngạc, anh rõ ràng đã say, còn có thể bắt cô chuẩn xác như vậy.

“Muốn trốn? Em lại muốn chạy trốn, em cho rằng em có thể thoát sao?”

“Tư Mã Đông Lô, cái đồ say xỉn này, anh biết mình đang làm gì không? Nếu như bị ông nội anh biết anh không những uống rượu mà còn mang con gái về nhà, ông sẽ tức giận, còn rất đau lòng?”

“Vậy còn em? Chẳng lẽ em không tức hoặc thương tâm sao? Chẳng lẽ không ghen chút nào sao?”

Có! Rất nhiều rất nhiều, nhưng không nên tồn tại loại cảm giác đó.

“Không có.” Cô ăn ở hai lòng nói.

Anh đột nhiên dùng sức lôi kéo, Khả Na bị anh kéo vào trong ngực, muốn tranh cũng không được.

“Em đã là một cô gái vô tâm, anh cần gì phải đối với em quá mức cẩn thận? Trong lòng em, anh vĩnh viễn vẫn kém với cái người trong nhật ký của em.”

“Anh xem trộm nhật ký của em?” Khả Na cao giọng nói.

“Tại sao anh không thử xem? Em là người của anh, anh có quyền nhìn tất cả mọi thứ của em, thậm chí em cần bản không nên có bí mật.”

“Em không phải của anh.” Khả Na lớn tiếng nói.

“Vậy sao? Anh liền cho em tận mắt thấy, thân cảm thụ, có lẽ em sẽ nhận ra.” Trong mắt Đông Lôi loé ra tia nguy hiểm.

“Không....”

“Anh vốn không muốn cho em biết anh nhìn lén nhật ký của em, bởi vì em chán ghét anh như vậy, nếu như em biết, nhất định em còn chán ghét anh, cự tuyệt anh hơn.”

“Không sai, hiện tại em rất ghét anh. Anh buông em ra.” Cô dùng sức giãy giụa.

Anh càng mạnh mẽ bắt lấy cổ tay cô, sức lực lớn đến mức cô cảm thấy mình như bị anh bóp nát.

“Nhưng nếu anh không xem trộm, anh làm sao biết tại sao em chán ghét anh như vậy?”

Lòng Khả Na đập chậm một nhịp, “Anh xem hết rồi?”

“Không có, anh chỉ thấy một tờ, một tờ em viết, em thích một người đàn ông không nên thích, cũng không dám nói cho anh ta biết. Anh nhớ lúc em đọc sách chỉ có một nam sinh đến gần em, là anh ta, có đúng hay không?”

Một tờ, cũng đủ rồi.

Nghe anh nói như vậy, Khả Na thở phào nhẹ nhõm. May mắn bí mật của mình không bị phát hiện.

Cô gạt đầu một cái, “Không sai, chính là anh ấy.”

“Anh ta không phải đi nước ngoài rồi sao? Em còn nghĩ đến anh ta?”

“Đúng vậy, anh ấy xuất ngoại thì thế nào? Em có thể chờ anh ấy về.” Trên thực tế, làm có gì có cái chờ đợi này, học trưởng đó cô đã quên dáng dấp như thế nào rồi, cảm thấy tiếc nuối duy nhất, là cô đã đã thương lòng của học trưởng.

Nếu như có một lần nữa, có lẽ cô sẽ nghĩ cách khác khiến học trưởng không bị tổn thương, mặc dù cuối cùng, kết quả nhất định phải cự tuyệt tấm chân tình của anh.

“Cái người này còn là một cô gái độc ác, chẳng lẽ em không thấy anh... anh...”

“Anh làm sao?”

Thích em.

Ba chữ này, anh không có cách nào thản nhiên nói ra, không riêng bởi vì xấu hổ, mà còn vì Khả Na có thái độ như vậy với anh, chỉ có thể ấp úng không thể nói.

Nhìn anh không nói, trong lòng Khả Na khó nên tia mắt mắ, nhưng vẫn cưỡng bách mình không biểu hiện ra.

Cô đã từng mất không chế, mỗi lần đều làm cô thống khổ.

“Buông em ra.” Cô cảm thấy khó thở, mà anh đến gần như vậy càng làm tình huống trở nên nghiêm trọng.

Cô phát hiện anh không có nói chuyện, khó hiểu nhìn anh, ánh mắt anh nhìn chăm chăm bộ ngực sữa rất tròn của cô, vì anh nhìn chăm chú mà nhô ra điểm nhỏ, không cẩn thận để lộ ra bí mật trong nội tâm cô.

“Không..... Không cho phép nhìn”. Cô cà lăm nói.

“Chỉ sợ rất khó, bởi vì em phá hỏng tâm trạng vui vẻ của anh, cho nên em phải bồi thường anh thật tốt.” Vừa nói xong, bàn tay to của anh liền chậm rãi vuốt ve mặt cô, khuôn mặt xinh đẹp của cô lộ ra một chút xấu hổ, càng làm lòng người có ý định chiếm giữ lấy cô, không cách nào buông tay.

Cồn rượu cộng thêm lửa dục ở trong cơ thể đốt cháy anh, ngược lại biến thành ngọn lửa nóng cháy, không thể vãn hồi.

“Dừng lại...” Cô cảm thấy ngực mình lạnh lẽo, lúc này mới phát hiện bàn tay to của anh đã đem đồ ngủ mỏng manh trên người cô kéo lên trên, quần lót tơ lụa trắng như tuyết cùng đôi chân thon dài cân xứng lập tức hiện ra trước mắt anh.

“Dừng....” Cô vô lực giãy giụa.

“Em có thể lớn tiếng một chút, nếu em không sợ bị người khác phát hiện em bị cậu chủ yêu thương, anh cũng không ý kiến, kêu lớn tiếng có vẻ kích thích.”

Khả Na nhìn cô gái say rượu bất tỉnh đang nằm trên sàn. Cô có thể không quan tâm, bởi vì người say rượu không đáng tin, chỉ sợ bị người làm nhìn thấy, nếu truyền tới tai ông chủ, vậy thì thật khó xử.

“Cái người say rượu đáng ghét này.” Cô không khách khí găm nhẹ.

Trả lời cô là tiếng cười trầm thấp, giống như lửa giận của cô làm anh vui vẻ, điều này càng làm cô nổi giận.

“Buông em ra.”

“Không buông.” Anh nói thật, vì cô gái đáng yêu trước mắt như trong mộng này khiến anh không thể buông tay.

Chẳng những không buông tay, anh còn phải phóng túng hưởng thụ cô thật tốt, khiến anh mỗi ngày nghĩ muốn chết, làm cách nào để có cô gái cao ngạo này.

Hiện tại mượn rượu giả điên rất thích hợp, cô không thể đối với anh phách lối hoặc ra lệnh.

“Tư Mã Đông Lôi.”

“Không cho phép em ra lệnh cho anh nữa, cô gái không biết phải trái này, em quên ai mới là chủ nhân sao? Có lẽ anh phải khiến cho em nhớ rõ.” Vừa nói xong, anh cứ nhiên đánh mông cô.

Chuyện này thật nhục nhã a! Trên mặt Khả Na tràn đầy xấu hổ.

Vậy mà người đàn ông này lại đánh mông cô, cô giống như cô bé cứng đầu cứng cổ, cần tiếp thu dạy dỗ của người lớn.

Cô phản kháng, lại phát hiện cô càng giãy giụa, anh hình như càng hứng phấn.

Khuôn mặt hiện đầy tình cảm mãnh liệt làm động lòng người, dẫn dụ phụ nữ hết căng thẳng, tiếp nhận anh yêu thương.

Nhưng vấn đề là cô không muốn bị kẻ say này câu dẫn, coi như anh đẹp trai như Phan An tái thế.

“Dừng tay....” Khả Na ở trong ngực anh thở nhẹ, đôi tay muốn giãy giụa lại bị bàn tay to của anh giữ chặt hai bên sườn, không cách nào nhúc nhích thân thể chỉ có thể tuyệt vọng né tránh, né tránh đôi môi tà ác của anh.

“Nhỏ giọng một chút, em không phải sợ nhất bị người khác biết chúng ta có quan hệ gì.”

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Không hiểu? Đối với đàn ông mà nói em thanh thuần ngu ngốc như vậy thật là hấp dẫn trí mạng.”

Khả Na cảm thấy hơi thở nóng bỏng của anh phun tại ngực cô, có cái gì đó vừa nóng vừa ẩm ướt liếm qua đầu vú cô, một trận mắc cỡ không cách nào kháng cự lập tức truyền đến toàn thân.

Lúc làm đoạn này mình mới hiểu cảm nhận của những editor. Lúc đọc cảnh H thì k đỏ mặt nhưng lúc dịch... ôi trời ôi.... ngại muốn chết

“A!” Không còn kịp ngăn cản tâm tình của cô bị tiết lộ, khiến cô muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

“Nghe giọng em tuyệt như vậy mà em nói ghét sao!”

“Câm miệng.” Cô xấu hổ gầm nhẹ.

Tròng mắt đen của anh nhú lại, cho thấy anh không thích bị người ta ra lệnh bắt câm miệng.

Anh muốn chinh phục cô gái này, cho dù dùng dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông, anh cũng muốn chinh phục được cô.

Cái miệng anh càn rỡ công kích vú mềm trắng như tuyết của cô, hơn nữa ở trên điểm nhỏ đáng yêu trên vú vừa liếm vừa mút, giống như đó là viên kẹo ngọt miệng nhất.

Khả Na tự nói với mình, không thể có phản ứng, nhưng căn bản không thể làm được, cô chỉ có thể nhắm chặt mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cô hết sức giả chết, hi vọng như vậy có thể khiến anh mất hứng thú.

Nhưng cô quá ngây thơ rồi, tự cho giả chết là đúng nhưng việc này chỉ tiện nghi cho người đàn ông trước mắt này, để anh dễ dàng thưởng thức tư vị cô hơn.

Mùi thơm tinh khiết của thiếu nữ hoà quyện với hơi thở, thân thể mềm mại dán lên người anh,, giống như cây đào yếu ớt, phải cẩn thận khi chạm vào, nếu không sẽ bị thương.

Chờ đợi quả nhiên đáng giá.

Cô thật sự quá đáng yêu, quá mê người rồi.

Khả Na cảm thấy trong nháy mắt mình giống như bị dao động giữa căng thẳng và phóng đảng, chỉ cần cô buông tay, có thể cùng anh hưởng thụ cá nước thân mật, nhưng vừa sợ nếu đúng như vậy mình liền đầu hàng, có lẽ không chỉ có được một lần hoan ái, mà phải trả giá lớn hơn, nói thí dụ như... lòng của cô.

Nhưng đầu óc cô không cách nào tạo ra lực phản kháng, bởi vì sau trong nội tâm cô, có một thanh âm nhỏ nhỏ không ngừng nói, chính là anh ấy, không phải cô luôn khát vọng anh ấy sao?

Hiện tại có cơ hội, hơn nữa anh uống say rồi.

Mỗi lần uống rượu say sau đó cũng không nhớ xảy ra chuyện gì, tật xấu này của anh ấy không phải cô biết rồi sao? Vậy sao không nhân cơ hội này....

Khả Na đang ở trong lòng len lén thuyết phục mình thì Đông Lôi cũng rất cố gắng dùng hành động mà thuyết phục cô.

Ngón tay anh tà ác đi tới vườn hoa thần bí non nớt của thiếu nữ, sau đó dùng bàn tay đè nén.

Một hồi khoái cảm lập tức làm thân thể cô chấn động, cũng gọi lý trí của cô về.

“Dừng....”

Anh bắt được chân ngọc đang giãy giụa của cô, sau đó tay anh dần dần đi lên.

Cô vừa xấu hổ lại bất an muốn né tránh, nhưng anh đã cúi đầu vùi mình vào trong cánh hoa dính đầy chất mật, đối khát mút lấy mật hoa của thiếu nữ động tình.

Đầu lưỡi nóng như lửa của anh đụng chạm lên da thịt mẫn cảm nhất trong đùi cô, hàng loạt vui thích làm toàn thân cô tê dại, thân thể nhịn không được run rẩy.

“A... Anh không thể liếm....” Vừa nghe mình có thể nói loại từ ngữ đáng xấu hổ đó, Khả Na vội vàng cắn môi dưới, nhưng thân thể bị như vậy càng thêm hưng phấn, chảy ra nhiều mật hoa hơn.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới cái loại hình ảnh dâm dăng mập mờ này sẽ xảy ra với cô, cô càng không nghĩ mình sẽ mở ra bắp đùi mặc ột người đàn ông liếm mút cô như thế, cô giống như là đồ ăn ngon miệng.

Cô không tự chủ được đắm chìm trong đó, thích loại cảm giác khoái cảm tê dại này.

Sau đó, thậm chí anh không cần mạnh mẽ tách hai chân của cô, thân thể cô đã chủ động như một đoá hoa tươi mới chậm rãi nở rộ hướng tới anh, không nhận được tham lam cảm thụ sự mất hồn này.

“A....” Hô hấp gấp gáp từ mũi truyền ra, cô phải dùng hết toàn bộ ý chí mới không thét ra tiếng.

Từ trong cánh hoa non nớt không ngừng chảy ra chất mật dính lên vùng cổ nhỏ kia, để lộ ra thân thể cô đã chuẩn bị tốt, có thể chấp nhận đàn ông thương yêu.

Đầu lưỡi anh càng tham lam liếm láp cánh hoa, giống như không bao giờ thoả mãn, hướng vào trong hoa tâm thăm dò, dẫn dụ cô ý loạn tình mê, quên mất mình muốn làm gì.

Anh đương nhiên không bao giờ làm mất cơ hội này, mà anh cũng không nhận được nữa rồi, vì anh bị cô gái này trêu chọc phải rục rịch ngóc đầu dậy, nếu không đoạt lấy cô, chỉ sợ mình không chịu nổi.

Anh lấy dục vọng của mình ra, sau đó đè trên mặt cánh hoa đã động tình, đúng lúc anh đang phấn chấn nhất mà xâm nhập, cảm thấy mình hoàn toàn bị nuốt vào.

“A....” Anh phát ra tiếng thoả mãn rên rỉ, hưởng thụ hoa huyết chặt chẽ mất hồn của cô bao lại, đến khi càng trở nên đói khát, mới bắt đầu di chuyển thân thể, phóng túng chính mình theo đuổi cảm thụ khoái mái nhất.

Khi di chuyển, tất cả quy phạm đạo đức đều hoá thành thân thể vui sướng, dần dần không thể tự kiềm chế.

“Đông Lôi.....” Cô cầm chặt lấy cánh tay anh, giống như muốn cầu cứu anh, nhưng anh lại khiến cô trở thành người khởi xướng, cho nên anh chỉ có thể phát ra tiếng ngâm nga.

“Bây giờ em hối hận không còn kịp rồi.” Anh cắn răng nói. Giống như không thể tiếp tục chịu đựng thống khổ, phải dựa vào di động thân thể mới có thể cảm thấy thoải mái, thế là cái móng của anh không ngừng di chuyển về phía trước, tiến vào thật sâu, rồi kéo ra, lại tiến vào....

“A.....” Mới bị xâm nhập cảm giác khó chịu đã biến mất, bây giờ cô chỉ cảm thấy chính anh mang đến tư vị tuyệt vời.

Thân thể mềm mại thừa nhận Đông Lôi tấn công, kêu gọi lắc lư, mỗi lần anh đụng đều đưa sâu vào trong hoa tâm, làm cô cảm thấy từng trận khoái cảm mất hồn. Cô thấy mình nếu như không thét ra tiếng, tựa hồ sẽ bị nổ tung.

“A....A....”

Tiếng cô rên rỉ thật là thanh âm tuyệt mỹ, để cho anh càng thêm vong tình di chuyển thân thể mình, nỗ lực đem cái loại vui thích tuyệt vời này truyền đến toàn thân, giống như hai người trời sinh dành cho nhau, phải hợp nhất với nhau.

Khả Na chỉ có thể giống như búp bê vải mềm nhũn xụi lơ khi anh mạnh mẽ có lực chạy nước rút, bị kích thích thân thể phóng dăng hòa theo anh, cùng nhau lên đỉnh dục vọng.

Trừ hoàn cảnh nguy nan, bản năng giác quan phản ứng, từ xưa nam nữ luật động ở ngoài, không có gì có thể ngăn cản bọn họ.

“Đông Lôi....” Tay nhỏ bé của cô nắm chặt lấy cánh tay cường tráng của anh, cái miệng nhỏ hồng nộn bật ra tiếng ngâm gọi không kiềm chế được, cho đến lúc bất chợt tất cả cũng dừng lại.

Cả người Khả Na cứng đờ, cuối cùng cảm thấy giữa hai chân nóng bỏng sóng cuồng mãnh liệt truyền đến thân thể mình, tràn đầy hoa tâm non nớt.

Lần nữa trải qua một hồi cao triều, cô giống như dây đàn bị đứt thả lỏng xuống, mà lập tức Đông Lôi cũng giống như không có xương nằm trên người cô.

“Khả Na, cuối cùng anh cũng có được em.” Anh lầm bầm nói, sau đó giống như chiến sĩ chiến đấu hăng hái hồi lâu cuối cùng cũng đánh thắng cuộc chiến này, hiện tại chỉ muốn nằm bên chiến lợi phẩm của anh - công chúa ngọt ngào trong ngực ngủ một giấc.

Khả Na cảm thấy mình sắp bị đè đến không thể thở, nhưng cô thích sức nặng này, cũng vui vẻ tiếp nhận sức nặng này, bởi vì anh không nặng, anh là người đàn ông cô yêu.

4. Chương 4

Là ai? Rốt cuộc là tên đàn ông ghê tởm nào, cứ nhiên so với anh nhanh hơn chạm vào đoá hoa này?

Sau khi đã ngủ một giấc ngon lành, Đông Lôi tỉnh dậy, thực tế tàn nhẫn liền đánh thẳng vào anh, khiến anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Làm sao có thể? Anh nhớ mình cơ hồ mỗi ngày đều cùng Khả Na như hình với bóng, huống chi anh biết Khả Na không phải loại phụ nữ tùy tiện, sẽ không cùng những người đàn ông khác làm loạn.

Chẳng lẽ là.... tên học trưởng mặt trắng đó?

Nhưng anh thấy không phải như vậy.

Nhưng không phải anh ta còn có thể là ai?

Đông Lôi nhìn mặt Khả Na như thiên sứ thuần khiết, biết mình để ý chính là lòng của cô, anh miên man suy nghĩ tên đàn ông trong lòng cô là người nào?

Anh không quan tâm cô không phải là xử nữ, anh để ý....

Đáng chết!

Anh để ý, anh không lừa được mình.

Vừa nghĩ tới cô từng ở trong ngực một người đàn ông khác yêu kiều hỏn hển, nhiệt tình như lửa, anh cảm thấy ghen tị điên cuồng.

Lúc Đông Lôi ở trong lòng giao chiến, Khả Na cũng bị không khí bất ổn đó làm cho thức tỉnh, cô lập tức mở mắt, nhìn bốn phía, giữa hai chân còn có toàn thân giống như bị người huỷ đi lại đau nhức nhắc nhở cô chuyện gì đã xảy ra.

Cô chậm rãi ngồi dậy, đem chăn kéo đến cằm, một đôi mắt to loé sáng nhìn anh, yên lặng không nói gì, cô đồng thời cũng phát hiện cô gái say khướt trên mặt đất tối hôm qua không có ở đây.

Cô ta nhìn thấy bao nhiêu? Biết bao nhiêu? Khả Na lo lắng cô ta có thể đi nói lung tung hay không.

Khả Na lo lắng có thể sẽ xảy ra tin tức quan hệ bất chính giữa cô và anh, người đàn ông lo lắng cũng không phải chuyện này.

Anh hận không có người có thể giúp anh truyền đi tin tức của anh cùng Khả Na, xem một chút như vậy có thể làm giả hoá thật không.

“Không cần lo lắng, tối hôm qua anh liền sai người đem cô gái kia đưa trở về rồi, tội ác nhỏ của em không bị người khác phát hiện.”

Khả Na nghe đến đó không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng hiện lên từng tia cảm giác mất mát.

“Anh...” Đông Lôi có chút cảm thấy không biết làm sao, anh không biết sau khi mình uống say, lại có thể làm việc trong nội tâm vẫn muốn làm.

Nhưng anh không hối hận, chỉ có chút tiếc nuối say rượu ảnh hưởng tới trí nhớ của anh.

Anh có chút ảo não mình không nhớ tư vị ôm lấy cô như thế nào, chỉ cảm thấy rất hạnh phúc.

Khả Na chỉ trừng mắt nhìn phía trước, không nhúc nhích.

Cô biết anh nghĩ muốn hỏi điều gì, cũng biết anh tức giận, để ý cái gì.

“Lần này không phải lần đầu tiên.”

Nếu như Đông Lôi không rối loạn như vậy, có lẽ sẽ nghe ra giọng điệu cô bí ẩn, nhưng anh không nghe được, ngược lại, anh còn tự cho là vĩ đại nói.

“Quá khứ của em anh không để ý, anh cũng không muốn biết, nhưng sau này em chỉ có thể để anh chạm vào em.” Anh bá đạo nói.

Khả Na lẳng lặng nghe, mắt mở to nhìn kỹ anh.

Thật sự anh quên hết rồi sao?

Cô đột nhiên cảm thấy đau lòng, đồng thời cũng thấy hoài niệm.

Quên cũng tốt, cho nên anh có thể biết sau này anh đối với cô không phải bởi vì áy náy, chỉ đơn thuần là thích, chính miệng anh nói.

“Anh không để ý?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Anh không ngại.” Anh xoay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt cố ý làm bộ tự nhiên, giống như loại chuyện này đối với anh mà nói vốn không có gì.

Trên thực tế, chính xác là không có gì, anh không phải không cùng những người phụ nữ khác lên giường, nhưng cũng không muốn cùng xử nữ tiếp xúc, nhưng vấn đề là, đối phương đều không phải là Khả Na.

Đối với cô gái nhỏ cứng nhắc này, đương nhiên anh sẽ cho rằng cô là xử nữ, bởi vì cô luôn cao cao tại thượng, không thể khinh nhờn, giống như bông hoa sen trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Khả Na nhìn mặt anh sắp biến dạng, có thể thấy khẩu thị tâm phi không phải sở trường của anh.

“Anh không muốn hỏi em lần đầu tiên khi nào sao?”

“Anh không cần hỏi cũng biết, nhưng em yên tâm, anh không giống người đàn ông không chịu trách nhiệm đó.” Nhất định là trước khi tên kia ra khỏi nước, sau đó đối với Khả Na bội tình bạc nghĩa.

Khó trách Khả Na đối với tình yêu không ôm hy vọng, thì ra là bị tên đàn ông ghê tởm đó tổn thương, cho nên cô không phải thật sự ghét anh, chỉ là sợ bị tổn thương lần nữa.

“Nếu anh không hỏi nữa, em muốn ngủ. Anh ra ngoài nhớ giúp em đóng cửa.” Nói xong, cô liền chuẩn bị ngủ, vì cô mệt muốn chết.

“Không được, anh chưa muốn đủ.” Giống như vừa mới thưởng thức tư vị mật ong tuyệt vời người đàn ông lòng tham muốn ném thử lần nữa.

Anh lập tức nhào lên, ôm cô hôn lại hôn, muốn để lại trên người cô tất cả đều là dấu hôn của anh, như vậy có thể khiến cô quên người đàn ông đầu tiên.

Nghe nói phụ nữ cả đời sẽ không quên người đàn ông lần đầu tiên của mình.

Khả Na không có phản kháng, chỉ nhu thuận mặc cho anh hôn lên thân. Nếu đã như vậy, phản kháng nữa cũng là lãng phí hơi sức, lại nói, thân thể của cô không kháng cự được anh.

Giống như là nghiện, cô cơ hồ sắp không khống chế được thân thể của mình phản ứng.

Chỉ là cô phát hiện anh hôn càng ngày càng thô bạo, hơn nữa bàn tay to của anh bóp cô thật là đau, cô khẽ đẩy anh, “Anh làm em đau.”

“Quên người đàn ông đầu tiên, chỉ cần nhớ anh là người duy nhất của em.”

Khả Na sững sốt một chút, sau đó nhịn không được thở dài.

Làm sao cô cho rằng người đàn ông này sẽ từ bỏ ý định?

Khả Na nhẹ giọng nói: “Có phải người đàn ông duy nhất tiến vào thân thể em đối với anh rất quan trọng?”

“Nếu có người tổn thương em, vậy rất quan trọng.” Mặt anh ứng đỏ, thân thể bởi vì cô vừa nói như vậy mà rối loạn.

“Tại sao? Em nhớ anh không phải nói em chỉ là vật phẩm phụ thuộc vào nhà anh, nói thẳng ra chỉ là một người làm nên hết sức trung thành.” Cô trêu chọc anh.

“Diêu Khả Na, em cố ý muốn chọc giận anh.”

“Em không có, chẳng qua là nói thật.”

“Em nói cho anh biết lần đầu tiên của em là với ai?” Nói không để ý là gạt người.

“Anh đã nói có người ăn hiếp em, thì tại sao còn muốn em nghĩ đến hồi ức không chịu nổi đó?”

“Anh....” Nói như vậy, thật có người ăn hiếp cô?

“Anh yên tâm, không ai ăn hiếp em, cho dù có, cũng không liên quan đến anh.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Dĩ nhiên liên quan đến anh, em đã là của anh, anh đương nhiên muốn bảo vệ em.” Anh dùng lực ôm cô, giống như không muốn cho người khác chạm vào bảo bối của anh.

Khả Na chậm rãi đẩy anh ra, “Nếu như anh để ý, liền quên chuyện chúng ta vừa xảy ra, coi như em là một đoá hoa trong vườn của anh, ngoan ngoãn đi ngủ, chờ anh tỉnh lại, em sẽ quên hết thấy, trước khi tất cả đều chưa xảy ra.”

“Cái gì?!” Anh tức giận trừng mắt nhìn cô.

“Em nói rất rõ ràng.”

“Em nói chuyện hoang đường gì vậy? Anh là người, nghe không hiểu chuyện hoang đường.”

“Anh hiểu.”

“Em muốn anh cùng em vui đùa một chút là tốt rồi?” Anh nheo mắt lại.

“Đúng thì sao?” Nhịp tim cô đập nhanh, nhưng càng như vậy, nét mặt của cô càng tỉnh táo.

“Anh không nhìn lầm em? Hay anh vẫn say? Em là Diêu Khả Na trong ký ức của anh sao?”

“Có lẽ em không phải.” Anh không hiểu em, Đông Lôi, nếu để anh thấy một người khác yêu em điên cuồng, chỉ sợ anh sẽ bị dọa chạy trốn chết! Khả Na cười khổ nghĩ thầm.

“Anh cho là... em nguyện ý cho anh, chứng tỏ anh ở trong lòng em... có một chút không giống người khác, anh cho là...” Điều này chứng tỏ cô thích anh, vì anh cũng thích cô.

“Anh là cậu chủ, anh muốn gì được nấy, là người làm tất nhiên sẽ hết sức phối hợp.” Cô ăn ở hai lòng nói.

“Kể cả lên giường?”

Cô trầm mặc.

Anh đột nhiên cười to, sau đó từ trên người cô đứng lên.

Lúc anh đi, Khả Na cảm thấy rùng cả mình.

“Nghe đi! Tôi trăm phương ngàn kế muốn có lòng cô ấy, mỗi tối mong muốn ở cùng cô ấy, như tên nhóc lần đầu biết yêu, càng giống như đại cầm thú chưa thỏa mãn dục vọng, kết quả chỉ cần tôi mở miệng, cô ấy sẽ hết sức phối hợp, vì tôi là cậu chủ... Làm sao em hạ mình như vậy?” Anh giận cô đối với mình không tôn trọng như vậy.

Cô vẫn không nói lời nào.

“Còn luyến tiếc như vậy nữa!”

“Em không biết tại sao anh tức giận như vậy.”

“Diêu Khả Na, em là một cô gái sắt đá.” Quăng đi câu nói đầy cảm phẫn, Đông Lôi tức giận cầm quần áo xoay người rời đi, còn dùng sức đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa vang lớn giống như đánh vào lòng cô.

Cô không nói gì nhìn cửa khép chặt, nghĩ thầm, mình vẫn không biết cách làm anh ấy vui, luôn khiến anh ấy tức giận....

Đông Lôi cảm thấy trong lòng thật buồn bực, anh ở công ty làm việc một chút sức sống cũng không có, chỉ nhìn tài liệu ngẩn ngơ, điều này làm người bạn thân ngồi bên cạnh anh đã uống nhiều ly cà phê cũng muốn vì cà phê mà trúng độc.

“Làm ơn đi, đại thiếu gia Tư Mã của tôi, cậu gọi tôi ra ngoài chính là xem cậu biểu diễn ngắn người sao?”

“Nhất Liên, tôi hỏi cậu.” Ánh mắt Đông Lôi vô hồn cuối cùng cũng nhìn người đàn ông như Hắc Báo dựa vào ghế sa lon.

Mặc dù hai người là họ hàng xa, nhưng như anh em trong nhà.

“Cuối cùng cũng mở miệng, được rồi! Hỏi nhanh lên.”

“Nếu như cậu thích cô gái không phải lần đầu tiên...”

“Tôi nghĩ tôi biết cậu hỏi cái gì.” Nhất Liên vươn tay, ngăn anh nói tiếp.

Siêu như vậy? Đông Lôi có chút kinh ngạc.

“Vậy cậu thăm, bởi vì cậu không thấy tình địch rồi, bởi vì phụ nữ là động vật kỳ diệu như vậy, bất kể kinh nghiệm tốt hay không. Chẳng qua tôi không biết cậu cũng là đàn ông thích xử nữ! Cậu đùa cợt những cô gái khác, cũng sẽ không thay ông xã tương lai của cô ấy khóc chứ?”

“Tôi chơi đùa phụ nữ dùng ba ngón tay có thể đếm, còn Nhất Liên cậu phóng khoáng lạc quan dùng ba trăm ngón tay cũng đếm không xong.” Đông Lôi tức giận chầm chọc.

Nói anh hoa đào nhiều vô kể, Nhất Liên không phải là toàn bộ gốc cây hoa đào, thế nào cũng không nghe nói anh sẽ bởi vì bộ dạng này, sau này không cách nào đại phú đại quý?

“Hừ! Đồ trẻ con, từ tiểu học đến bây giờ đều như vậy, không thuận ý cậu hay nói trúng tâm sự của cậu, đều dùng chiêu thẹn quá hóa giận này.” Nhất Liên đã sớm nhìn thấu người đàn ông này, cũng chỉ có Khả Na có thể bao dung tên cậu chủ khó chiều này.

“Cậu dùng cái thứ mỏng manh đó (các nàng biết là cái gì chưa?) để đánh giá Khả Na, tôi sẽ cảm thấy cậu là đồ đại ngốc. Chuyện đã qua hãy cho nó qua, ai không có quá khứ chứ? Huống cậu cũng không phải xử nam!” Nhất Liên ăn ngay nói thật.

“Tôi không để ý cái thứ mỏng manh đó, tôi lo lắng.” Đông Lôi nhăn chân mày.

“Lo lắng?”

“Nếu như cô ấy không quên được người đàn ông đầu tiên, vậy tôi làm sao bây giờ? Nếu kỹ thuật của tôi không tốt so với người đàn ông đầu tiên của cô ấy làm sao bây giờ? Nếu cô ấy thích anh ta, cô ấy chỉ xem tôi là công cụ tiết dục, làm sao bây giờ?” Anh có rất nhiều chuyện lo lắng, sợ hãi, muốn... ghen.

Tại sao tình yêu khó khăn phiền phức như vậy? Rồi lại ngọt ngào hạnh phúc như vậy?

Nhớ lúc ôm Khả Na vào trong ngực, anh hạnh phúc giống như chú chim nhỏ ở trên trời bay lượn.

Nhất Liên sững sốt một chút, rất ngạc nhiên tên đàn ông này ở trên thương trường lãnh khốc vô tình khiến đối thủ thất bại đến hoa rơi nước chảy mà không thương xót, vừa đụng tới em gái Khả Na trở nên yếu ớt như vậy.

“Cho nên cậu đã ăn em gái Khả Na? Chuyện xảy ra khi nào? Để ăn hay không?”

“Không liên quan đến cậu.” Đông Lôi liếc anh một cái.

“Không nói làm sao tôi có thể bắt đúng bệnh để kê đơn đây? Làm sao có thể cho cậu đề nghị tốt đây?” Nhất Liên làm vẻ mặt “Cậu không nói, tôi không thể làm gì” nói.

“Khi đó tôi uống say rồi...”

“Mượn rượu giả điên? Chiêu này cũ rồi nha, nhưng mà cơ hồ đều có tác dụng.” Nhất Liên lập tức nhận được ánh mắt giết người lạnh như băng khiến người khác run rẩy, “Được rồi được rồi! Cậu đã ăn được Khả Na, vậy chắc đã hài lòng rồi, đã thoả mãn thân thể đói khát đã lâu của cậu rồi chứ? Theo lý, bây giờ cậu hẳn là muốn có mối nối cũ mới đúng chứ!”

“Tôi nghiêm túc với cô ấy.” Về mặt Đông Lôi nghiêm túc.

“Nhưng theo tôi biết, hình như cô ấy không hứng thú với cậu lắm.” Nhất Liên xoa cằm.

“Cô ấy sẽ thích tôi.” Đông Lôi có lòng tin nói.

Thật là một người cố chấp, nhưng là một người si tình, giống như cậu ta, coi như là đàn ông vĩ đại, giúp cậu ta một chút cũng được. Trong lòng Nhất Liên nghĩ.

“Cậu đã lo lắng như vậy, vậy chỉ có thể làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Đông Lôi hỏi.

“Chính cậu phải xoá bỏ kí ức về người đàn ông kia trong đầu cô ấy, trong lòng cô ấy, để cô ấy hạnh phúc vui vẻ quên mất sự tồn tại của anh ta.”

“Chỉ như vậy?” Đông Lôi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Nếu không còn muốn như thế nào nữa?”

“Vậy tôi nên làm gì?”

“Đầu tiên bắt đầu từ người thân của cô ấy, sau đó hỏi cô ấy thích cái gì, rồi tùy bệnh kê đơn.” Nhất Liên cười nói.

“Như vậy ư?”

“Nếu không có thể không cần làm như vậy.” Nhất Liên tức giận nói. Thế nào bạn tốt của anh chỉ có một câu này vậy.

Bình thường hung ác bá đạo, nếu không chính là lãnh khốc vô tình, ngang ngược càn rỡ, kết quả vừa gặp một cô gái đáng yêu, liền hoàn toàn biến thành con heo ngốc nghếch rồi.

Chẳng lẽ anh lớn lên giống người chăn heo sao?

Nhưng nếu cao thủ anh ra tay, dĩ nhiên không thể miễn phí.

“Bản hợp đồng này có thể ký chứ?”

“Ký hợp đồng này, công ty tôi sẽ thua thiệt tiền.” Đông Lôi vừa gặp phải chuyện buôn bán thì lại khôi phục tỉnh táo, quyết đoán.

“Vậy tôi sẽ đi nói cho Khả Na, cậu để ý lần đầu tiên của cô ấy không phải cậu.”

“Ồ ồ.” Đông Lôi cắn răng nghiêng lợi nói, dưới sự bắt buộc dĩ, không thể làm gì hơn là kí bản hợp đồng.

Đông Lôi giận mình, tại sao lại dẫn sói vào nhà?

“Yên tâm đi! Thua thiệt giữa anh em chính là chiếm lợi á!” Dù thế nào đi nữa năng lực kiếm tiền của cậu ta mạnh như vậy, hơn nữa còn có Khả Na ở bên cạnh bảo vệ cậu ta sẽ đại phú đại quý... Ừ! Không cần phải tương lai, hiện tại cậu ta đã là quý công tử rồi, cho nên chia một chén cơm cho người anh em số khổ anh đây cũng không quá đi!

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhất Liên không cảm thấy tội lỗi gì.

“Đi chết đi!” Đông Lôi trừng mắt nhìn anh ta một cái.

“Tuân lệnh, tôi sẽ đi kiếm tiền tới chết luôn!”

Vừa lúc đó, bên ngoài cửa sổ có một bóng hình xinh đẹp đi qua, Đông Lôi si mê nhìn Khả Na, hôm nay cô mặc bộ váy công sở màu xanh, tóc búi lên, đeo đôi khuyên tai lưu ly, trên tai cô loé ra ánh sáng lưu ly, khiến anh nhớ tới mình đã từng khế cần phần mềm mại kia...

Đáng chết, anh nhất định phải loại bỏ hoàn toàn kí ức về tên tình địch không rõ mặt đó khỏi lòng cô, khỏi thân thể cô, từng bước từng bước tiêu diệt, sau đó trong lòng cô chỉ có anh.

“Thích..... chó?”

Khả Lệ gật mạnh một cái, “Không sai không sai, chị ấy thích nhất chó lang thang.”

Cô đã định đi Pháp, lại bị Đông Lôi gọi về, nhưng Đông Lôi hứa sẽ bồi thường tất cả tổn thất, hơn nữa còn có lợi, có tiền có thể ma xui quỷ khiến, cho nên lòng tham quỷ quyệt của anh trở lại quấy rầy á!

“Nhưng sao anh chưa từng thấy cô ấy nuôi?”

Không riêng gì chó, ngay cả con gián con kiến cũng không nhìn thấy cô từng nuôi, ở trong thế giới của cô, vĩnh viễn đều sạch sẽ không tỳ vết như vậy, cô gái như vậy sẽ thích có lang thang? Thật khiến người ta cảm thấy hoài nghi.

“Đến giờ chị ấy sẽ đến công viên cho chúng ăn, sẽ không đem chúng mang về, chị ấy nói bởi vì trong nhà có cậu chủ, mà anh không thích chó....A!” Hồngбет, tại sao cô lại nói ra chứ?

Nhìn thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của anh có nét trầm tư, cô thể thấy lời nói vừa rồi anh không thích, vậy không xảy ra nghi ngờ.

“Tiếp tục.” Đông Lôi mở miệng.

Thế là Khả Lệ tiếp tục nói, “Cho nên nếu như anh nghĩ muốn chị ấy vui, rất đơn giản, chỉ cần tốt với mấy con chó lang thang, để chị ấy thấy anh cũng thích chó, như vậy có thể xóa sạch ấn tượng anh không thích chó của chị ấy rồi.”

Thiệt là, cô gái phiền toái này vì loại chuyện nhỏ như vậy cũng thích ghi hận đến bây giờ, anh cũng bởi vì trẻ người non dạ mới có thể làm ra chuyện hoang đường, cũng không phải cố ý — ít nhất anh có thể bảo đảm bây giờ mình sẽ không làm chuyện như vậy.

“Chẳng qua em tin anh sẽ không làm chuyện như vậy nữa, bởi vì bị hàng da cắn một cái, cũng khiến anh sợ chó đến bây giờ...” A! Nguy rồi, tại sao cô lại nói thẳng ra như vậy?

Khả Lệ vội vàng che miệng, nhưng không kịp rồi, loại ánh mắt giết người kia của Đông Lôi đã hoá thành mũi tên lạnh băng bắn tới rồi.

“Điều Khả Lệ, em tự đâm đầu vào chỗ chết a! Dám nói anh như vậy?” Đông Lôi híp mắt nói.

“Được rồi được rồi! Anh đã mua rất nhiều quà tặng em. Chớ có trách em không có suy nghĩ, tại sao chị em thích cái bánh mì trắng đó, bởi vì anh ấy rất hiền.”

“Hiền lành liên quan gì đến chó?” Đông Lôi không hiểu.

“Đồ ngốc! Con gái cũng yêu đàn ông như động vật, nhất là chị gái khô khan của em.”

“Thì ra là vậy!” Đông Lôi nên sớm nghĩ cô hiền lành như vậy, anh làm sao lại chậm như vậy, khiến tên bánh mì trắng ghê tởm đó cướp đi phong thái của anh.

Muốn chó phải không? Vậy thì có vấn đề gì.

Trong mắt Đông Lôi tràn đầy tự tin, phát ra đầy ánh sáng.

“Điều Khả Lệ, không phải em muốn đi Pháp sao?” Anh đột nhiên chuyển đề tài.

“Đúng vậy!”

“Sang đó thoải mái mua đồ, anh trả.”

“Vâng! Anh rể vạ tuế.” Khả Lệ vui vẻ kêu to.

Nghe cô gọi anh là anh rể, anh càng vui hơn, thế là anh còn nói: “Em thích túi xách hàng hiệu phải không? Đi chọn mấy cái, anh trả.”

“Vâng! Anh rể vạn tuế.”

“Đúng rồi, nhớ giúp chị em mua ít đồ, anh trả.”

“Dĩ nhiên.” Khả Lệ vui vẻ mắt cười đến híp lại rồi, thật sâu trong lòng không khỏi cảm thán, chị gái yêu quý, bánh ngọt cao cấp đẹp trai lại có tiền chị lại không ăn, lại động lòng với cái bành mỳ trắng bình thường, nhất định là chị đọc sách quá nhiều, trở nên ngốc rồi.

Nhưng không sao, thân là em gái yêu quý của chị, đương nhiên em sẽ cố gắng giúp chị thoát khỏi khổ ải này, Khả Lệ rất nghĩ đến tình chị em.

5. Chương 5

“Ừa? Chị, không phải chị mới cảm thức ăn này đi công viên sao, tại sao lại cảm về vậy?” Khả Lệ không hiểu hỏi.

“Không phải em phải đi Pháp sao, tại sao vẫn ở đây?” Khả Na rất khó hiểu em gái của mình có phải nữ tiếp viên hàng không hay không? Còn nói nó chuẩn bị cuốn gói rồi, lại còn lừa gạt cô bảo đi làm việc?

“À! Đồng nghiệp trong công ty em điều ban, chuyển tiếp theo em mới bay.” Cô sẽ không nói cô cảm tiền, quay lại làm quân sự, “Đúng rồi, chị còn chưa nói tại sao lại đem thức ăn về?”

“Chị đi công viên nghe được có người nói, có một người xấu báo cảnh sát đem những chú chó lang thang kia bắt đi, có lẽ bây giờ đã chết không đau đớn gì rồi.” Khả Na khổ sở nói.

“Không thể nào? Anh Đông Lôi tàn nhẫn như vậy sao?” Khả Lệ nhăn chân mày.

“Cái gì? Liên quan gì tới anh ta?”

“A! Không có.” Thảm, cô lại lỡ miệng.

“Em làm trò, rốt cuộc anh ta làm gì với những con chó lang thang đó?” Khả Na trừng mắt nhìn em gái.

“Không có đâu!”

“Làm sao có thể không có? Chẳng lẽ em quên khi còn bé anh ta đối với những con vật như vậy như thế nào sao? Anh ta là người không có tình người, anh ta là ác ma, chị ghét, anh ta đều muốn ăn hiếp, anh ta không muốn chị sống dễ chịu, mà bây giờ anh ta còn xuống tay với những con chó lang thang đáng thương kia.”

“Chị à, không nhất định là anh ấy!” Hi vọng lúc này anh Đông Lôi không xuất hiện, nếu không nhất định sẽ rất kinh khủng, bởi vì chị cô nổi giận là đáng sợ nhất rồi.

Nhưng ông trời luôn thích trêu chọc người, thích nói đùa, cố tình để anh xuất hiện, hơn nữa còn rất thảm hại, anh đang ôm trong ngực một con chó nhỏ đeo cái nơ bướm thật to.

“Một niềm vui ngạc nhiên đấy!”

Nghe tiếng nói, hai chị em đồng thời xoay đầu lại, bây giờ Khả Lệ muốn đập đầu vào tường thôi, mà Khả Na còn nhìn con chó nhỏ trong ngực hắn, gương mặt con chó nhỏ quen thuộc cô không thể quên được.

Đó là con chó lang thang nhỏ nhất cô cho ăn, bình thường nó đều bên mẹ mình, nhưng bây giờ...

“Mẹ nó đâu?” Khả Na lạnh lùng hỏi.

“Hả? Em nói tục?” Đông Lôi sanh mắt.

“Em không có tâm tình nói đùa. Mẹ nó đâu?” Đến lúc nào rồi vẫn còn nói đùa, cô thật sự không buồn cười.

“Anh... Anh không biết.” Mặt anh vô tội nói, nhìn con chó nhỏ trong ngực anh có chút tương tự.

“Nói bậy, là anh đúng không? Anh báo cảnh sát để cho người bắt nhưng con chó kia đúng không?” Anh không thích chó là chuyện mọi người trên toàn thế giới đều biết.

“Cái gì? Anh không biết.”

“Khí còn bé anh đã từng làm vậy, khó trách lớn lên anh lại làm lần nữa. Tại sao lại làm vậy? Em không có mang bọn nó về rồi, bọn nó ngoan ngoãn đợi ở công viên ảnh hưởng đến anh sao?” Khả Na lớn tiếng nói.

Đông Lôi có chút tức giận, bất mãn gầm nhẹ, “Anh đã nói là anh không có, tại sao em không tin anh?”

“Nói vậy, nếu như không phải anh, tại sao Tiểu Hắc ở trong tay anh? Nó cùng mẹ nó luôn luôn như hình với bóng.”

“Anh đến đó, chỉ thấy nó núp ở dưới gốc cây.”

“Tại sao anh đi tìm nó? Không phải anh ghét chó nhất sao? Không nên lừa em nói bây giờ anh thích chó, một người không có tình yêu động vật không thể trong một đêm đột nhiên biến thành một người yêu chó cả.” Khả Na lạnh lùng nói.

“Diêu Khả Na!” Anh nổi giận thô lỗ đem con chó trong ngực vứt xuống ghế sa lon.

Con chó sợ hãi, phát ra tiếng đáng thương nức nở nghẹn ngào, càng cho thấy anh hung ác.

“Anh mặc kệ em có tin không, lúc anh đi xác thực chỉ còn lại con chó ngu ngốc này, vì muốn lấy lòng nó khiến nó nguyện ý để anh giúp nó cột nơ con bướm, nó cắn tay anh chôn chặt vết thương. Không sai, không thể nào anh có thể thích chó, nhưng không chứng minh anh là người giết chó, sẽ nghĩ đuổi tận giết tuyệt chó toàn thế giới. Em ghi hận chuyện lúc nhỏ anh ăn hiếp con chó, anh rất xin lỗi, nhưng khi anh còn nhỏ, sẽ phạm phải rất nhiều sai lầm không thể tha thứ, anh chỉ đơn thuần ghét con chó đàn kia hấp dẫn chú ý của em, bởi vì em không hề keo kiệt nụ cười đối với nó, đối với anh một chút tươi cười không nguyện ý cho anh, khoe miệng cong lên cũng cảm thấy lãng phí, cho nên anh hận nó.”

“Bởi vì em cười với con chó, không cười với anh, cho nên anh ăn hiếp nó?” Nghe lời nói như vậy, Khả Na không biết nên khóc hay nên cười?

“Đúng vậy! Như thế nào? Anh không thể làm như vậy sao?” Anh tức giận rống to.

Con chó kia không biết sống chết còn rên ư ử muốn bò lên quần anh, rõ ràng vừa mới bị anh hung dữ, vẫn nghĩ muốn để anh ôm.

Thật ra Đông Lôi cũng mềm lòng, định đưa tay ôm nó, nhưng khi anh thấy trong mắt Khả Na sự lo lắng mà anh nghĩ không thể có được.

Anh cố gắng như vậy, tay còn mơ hồ đau, tất cả chỉ muốn lấy lòng cô mà bị thương, cứ tưởng rằng cô sẽ cảm động, nhưng cô lại lên án anh mà không có căn cứ!

Con chó ngu ngốc này chỉ cần dùng ánh mắt vô tội, mà có thể lấy được khát vọng của anh.

Ánh mắt của anh cũng rất đáng yêu, rất vô tội a! Tại sao lại có sự đối xử khác biệt như vậy?

Tại sao cô không thể như những người phụ nữ khác, chỉ cần anh ngoắc ngoắc tay, liền đổ dưới chân anh?

Nhưng nếu như cô làm như vậy, cô không phải Diêu Khả Na rồi, cũng không thể làm cho anh mê luyến đến sắp phát điên.

Khi con chó cố gắng dùng đôi chân đáng yêu của mình muốn bò lên, Đông Lôi tức giận vươn tay ra, con chó lại trở về ghế sa lon, con chó kêu càng thêm thê thảm.

“Tư Mã Đông Lôi, anh làm gì giận chó đánh mèo con chó nhỏ đó a!” Dưới tình thế cấp bách Khả Na nắm lấy tay anh, chỉ sợ anh lại vung tay lần nữa.

“Đúng, anh chính là muốn giận chó đánh mèo, dù sao trong lòng em, anh không bằng một con chó rồi. Anh khuyên em mau mau đem nó giấu kỹ, nếu không anh sợ thú tính anh bộc phát, buổi tối đem nó nấu thành lẩu chó ăn hết.” Tức giận nói cho hết lời, anh giống như mưa to gió lớn trở về phòng, sau đó dùng sức đóng cửa, cho thấy anh tức giận, uất ức.

Nhất thời, không khí bốn phía trở nên thật nặng, không có người nói chuyện, chỉ có con chó nhỏ đáng thương vì không ai ôm nó, sủa không ngừng.

Khi nó nhìn thấy Khả Na, liền bước đến gần cô, sau đó dùng miệng đẩy cánh tay cô.

Khả Na hồi phục tinh thần ôm lấy nó, im lặng ngồi trên ghế sa lon.

“Chị à, anh Đông Lôi chỉ muốn lấy lòng chị, anh ấy hỏi em làm thế nào để chị vui, em mới nói cho anh ấy chuyện chị nuôi chó lang thang, chị hiểu lầm anh ấy rồi.”

Khả Lệ thấy chị gái không nói lời nào, đành phải bỏ đi, để cho chị cô một mình suy nghĩ một chút.

Khả Na vẫn không nói chuyện. Khi cô nghe Đông Lôi tức giận gầm nhẹ thì cô cũng biết mình quá mức xúc động, làm tổn thương lòng tốt của anh.

“Tiểu Hắc, nếu như không phải anh ấy ôm em đi, có phải em cũng giống những con chó khác bị bắt đi không.”

“Gâu gâu.” Tiểu Hắc sủa hai tiếng, coi như là trả lời.

Coi như Tiểu Hắc không bị bắt đi, nếu không có Đông Lôi, có lẽ căn bản con chó nhỏ như vậy không thể chịu được rét lạnh ban đêm.....

Rõ ràng anh không thích chó, lại làm như vậy, chỉ muốn lấy lòng cô?

Khả Na nhìn cửa phòng đóng chặt, cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm áp chảy qua, sau đó từ từ không thấy.

Lòng cô không thể khép chặt được nữa, bởi vì có người cố ý muốn mở ra, mà người kia chính là người đầu tiên mà cô muốn giao trái tim khép chặt này.

“Tiểu Hắc, em nói cho chị biết, chị nên làm cái gì?” Cô cố gắng như vậy, cố gắng kháng cự mị lực của anh, cố gắng không trở thành bông hoa trong vườn hoa của anh.

Cô thật sự cố gắng, nhưng vẫn không tự chủ được nhịp tim tăng nhanh khi nhìn anh.

“Nếu tiếp tục như vậy nữa, nên làm gì cho phải đây?” Cuối cùng cô sẽ không có cách đứng trước mặt anh, cũng không thể che giấu được mình thật yêu anh, đến lúc đó phải làm sao?

Trả lời nàng, chỉ là tiếng sủa đáng thương của Tiểu Hắc.

Anh không ngủ được.

Trên thực tế, anh đã không ngủ được mấy ngày rồi, bởi vì lòng anh cực kỳ khó chịu.

“Thiếu gia, hôm nay không hát sao?”

Người nói chuyện, là người giúp việc mới tới, tên Xuân Phong, bởi vì cha mẹ anh (Xuân Phong) hi vọng anh sống tốt như gió xuân, thông minh như gió xuân, đối mặt với tương lai có thể trải qua như gió xuân, cho nên anh đương nhiên biết đối mặt như thế nào với tương lai của anh như thiếu gia Mộc Xuân Phong. (đoạn này hơi khó hiểu ha =.=)

Việc của anh là phục vụ cuộc sống hàng ngày của Đông Lôi, luôn luôn thông minh lanh lợi như anh vừa vào khu nhà cao cấp này, cũng biết trước phải nắm rõ sở thích của cậu chủ.

Mà cậu chủ thích hát, quan tâm công việc, còn vừa thích vừa quan tâm là tiểu thư Khả Na.

“Không hát không hát.”

“Nhưng thiếu gia, đã mấy ngày cậu không hát, cảm thấy một chút sức sống cũng không có.”

“Muốn tôi hát thế nào? Không ai hát cùng tôi, có cái gì tốt chứ?” Đông Lôi chống cằm, không có tức giận mà nói.

Thật là tức, rõ ràng anh là ông chủ, tại sao anh không thể ra lệnh cho nhân viên của mình? Còn nhiều ngày như vậy, ngay cả gọi điện cũng không có, anh gọi cũng không liên lạc được.

Chẳng lẽ người phụ nữ kia không biết cái gì là đi chơi nước ngoài sao?

Đi ra ngoài giống như là vứt bỏ vậy.

Thiệt là, từ nhỏ người phụ nữ này cố ý khắc anh đi! Nói gì mạng của cô khắc được số đào hoa của anh, anh thấy ngay cả tính mạng mình cũng bị cô khắc đến sứt sáo.

Chắc anh bị cô hạ bùa chú, nếu không tại sao mỗi lần mình đều vì cô mà tâm thần không thể tập trung?

“Thiếu gia rất thích tiểu thư Khả Na.”

Lại có người dám to gan nói ra bí mật của anh, thật là càn rỡ.

“Cậu đang nói những nói cuội gì đó?” Đông Lô lại không ngăn cản được mặt mình bắt đầu đỏ lên, nhìn thật đáng yêu a.

“Đây không phải bí mật.” Xuân Phong hơi cười.

Ánh mắt Đông Lô trở nên sắc bén lạnh như băng, “Cậu có biết tùy tiện suy đoán chuyện tình của cậu chủ là không đúng sao?”

Xuân Phong vẫn khẽ cười, sau đó thay một ly trà nóng cho Đông Lô, “Tôi không biết đây là bí mật, tôi cho là mọi người đều biết.”

“Mọi người đều biết?” Sắc mặt của anh hơi đổi, nghĩ thâm, không phải anh không có nói sao? Tại sao mọi người đều biết? Là ai nói hay sao?

Nếu như mọi người đều biết, vậy Khả Na có biết hay không? Có phải cô đã biết, cho nên vẫn tránh anh.

Nhưng tại sao cô không có biểu hiện gì?

Rốt cuộc cô đã biết hay chưa?

Nhưng mà mặc kệ cô có biết hay không, cũng rất đáng hận.

Bởi vì nếu cô biết anh thích cô, lại tránh anh, đáng hận.

Nếu cô không biết anh thích cô, nhưng vẫn tránh anh, đáng hận.

Còn nói trong lòng cô vẫn thích người đàn ông kia?

“Nếu như muốn giải hoà, nhất định phải tìm ra nguyên nhân lúc trước cãi nhau.” Xuân Phong chậm rãi nói.

“Nguyên nhân? Không phải là con chó ngu ngốc kia.” Đông Lô tức giận nhìn con chó ngu ngốc đang cắn dép lê cao cấp của anh, không hiểu tại sao anh còn phải chăm sóc nó?

Đều là tại nó hại anh cùng Khả Na cãi nhau, không có đem nó ném ra ngoài cũng rất tốt rồi, tại sao cô đi công tác anh còn phải thay cô chăm sóc nó?

Mặc dù đầy bụng anh lời cầu nhàu, nhưng không phủ nhận, mỗi một bữa ăn cũng làm con chó ngu ngốc này ăn thỏa mãn, thậm chí ăn thịt bò bít tết cao cấp!

Ai dạy anh lúc trước dùng nó để làm Khả Na vui.

“Tôi thật sự không biết con chó ngốc này có cái gì đáng yêu? Tôi không đáng yêu sao?” Tại sao Khả Na luôn cười meo meo với nó, lại hung dữ với anh.

Chẳng lẽ số mạng con người không bằng con chó bi thảm như vậy xảy ra trên người anh sao?

Xuân Phong cười nói: “Bởi vì chó là người bạn trung thành nhất với con người a!”

“Một câu nói rất nhảm chán.”

“Khả Na thương yêu con chó nhỏ này như vậy, hẳn là liên quan tới người tặng nó cho cô ấy.”

Những lời này liền khơi lên hứng thú của Đông Lô, “Có thật không?”

“Không sai, giữa nam nữ sẽ tặng quà lẫn nhau, truyền cho nhau tâm ý của mình. Nếu như chàng trai tặng con chó cho cô gái, sau đó cô gái rất yêu thương con chó đó, liền đại biểu cô ấy thích người tặng con chó cho cô ấy.”

“Có thật không?” Lúc này, Đông Lô nhìn ánh mắt con chó ngốc có chút hơi thay đổi.

Thì ra còn có loại ý nghĩa này a! Khả Na càng thương nó, có phải đại biểu càng thích anh không?

“Có thể nói con chó giống như sợi dây kết nối tình cảm của hai người, giống như đứa nhỏ vậy.” Xuân Phong lại bổ sung.

Đứa nhỏ? Nói như vậy con chó ngốc này giống như kết tinh tình yêu của anh cùng Khả Na sao? Đông Lôi ôm con chó đang cắn dép anh lên, nhìn ánh mắt của nó trở nên thật dịu dàng.

“Nếu như tiểu thư Khả Na thấy thiếu gia chăm sóc con chó thật tốt, cô ấy sẽ cảm thấy cậu là một người đàn ông có tình yêu cùng ý thức trách nhiệm.”

“Có thật không?”

“Vâng!” Xuân Phong gật đầu một cái.

“Rất tốt, tối nay cho nó ăn thịt bò bít tết.” Đông Lôi hào phóng tuyên bố.

Xuân Phong cười có chút cứng nhắc.

Có phải ăn sang quá không? Nhưng mà không sao, con chó không thể phân biệt được thịt bò bít tết với thịt bò bình thường, cho nên đổi trắng thay đen một lần sẽ không ai biết.

Nghĩ tới đây, nụ cười Xuân Phong lại chói lọi như trước.

“Nghe nói tối hôm nay tiểu thư Khả Na sẽ về.” Xuân Phong mỉm cười nói.

“Thật sao? Tại sao cậu biết?”

“Bởi vì tôi vừa nhận được điện thoại của cô ấy.”

“Vậy sao?” Đông Lôi cố gắng trấn định, cố gắng làm dáng vẻ không quan tâm.

Tiêu chuẩn khẩu thị tâm phi. Xuân Phong nghĩ, quả nhiên nói người đàn ông đang yêu đều làm bộ.

“Trở về thì trở về, tôi sẽ bảo tài xế đi đón cô ấy.” Trên căn bản, anh rất muốn tự mình đi, nhưng mà anh còn đang giận, cho nên phải nhịn.

“Đây có thể là cơ hội giải hoà rất tốt, tôi cho rằng thiếu gia sẽ nắm chặt nó.”

“Đương nhiên tôi biết, nhưng người phụ nữ kia rất khó trị, cậu không biết đâu.” Cuối cùng Đông Lôi vẫn nhịn không được nói ra nỗi khổ trong lòng mình.

“Nếu như vất vả về đến nhà, thấy có người mang theo sủng vật yêu mến nghênh đón cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ rất cảm động.” Xuân Phong giống như tự lằm bằm nói một mình, sau đó liền đi vào phòng bếp, để lại Đông Lôi cùng con chó nhỏ.

Con chó nhỏ đã không cắn dép nữa, thay vào đó là cắn cúc áo trước ngực anh, làm áo sơ mi hàng hiệu của anh dính đầy nước miếng.

“Như vậy sao? Cô ấy sẽ cảm động sao?”

Con chó ngốc không trả lời, chỉ tiếp tục chảy nước miếng.

Nhưng mà bây giờ anh tuyệt đối không để ý, bởi vì con chó này là thiên sứ tình yêu của anh.

“Con chó ngốc, buổi tối cùng tao chờ chị Khả Na trở về.” Đông Lôi nói với con chó.

“Gâu gâu.” Giống như nghe hiểu, con chó sủa hai tiếng.

“Hả? Thì ra mày cũng biết sủa đó! Tao còn tưởng mày chỉ biết chảy nước miếng mà thôi.” Lần đầu tiên Đông Lôi cảm thấy, con chó ngốc này rất đáng yêu.

6. Chương 6

Khi tắc xi đi vào đường riêng nhà Tư Mã thì Khả Na ngồi trong xe cảm thấy về nhà thật tốt.

Mấy ngày nay đi công tác, trong lòng cô đều vẫn sợ người đàn ông kia. Cô đều nhận được điện thoại của em gái và ông nội, hỏi một chút vấn đề kỳ quái, giống như hỏi thay người kia.

Hắn là anh muốn hỏi?

Không chỉ anh nhớ cô, mà cô cũng nhớ anh.

Nhưng không thể nói ra, phải chôn sâu trong lòng, bởi vì cô biết căn bản hai người không thuộc cùng một thế giới.

Giống như lời anh nói, cô chỉ là người làm được anh nuôi, coi như cô đã cố gắng làm việc để trả ơn, nhưng vẫn có một phần tình cảm riêng tồn tại, huống chi cô còn phải suy nghĩ đến em gái cùng ông nội.

Ai! Trở về rồi nói chuyện với anh là được rồi, dù sao sợ hãi đối với thân thể không tốt.

“Tiểu thư Khả Na, hoan nghênh về nhà.” Xuân Phong cung kính nói.

“Ừ!”

“Thiếu gia cậu ấy...”

“Tôi về phòng trước, gặp anh ấy sau.”

“Nhưng thiếu gia cậu ấy...”

Xuân Phong còn lời chưa nói hết, Khả Na đã đi đến gian phòng đóng cửa lại.

Xuân Phong đứng ở cửa ước chừng có một phút, không biết nên làm sao mới phải đây?

Sau đó anh quyết định không biết là được rồi, chiến tranh giữa bọn họ, nhân vật nhỏ như anh không cần tham gia có vẻ tốt hơn.

Cho nên anh xoay người đi vào bếp tiếp tục bữa tối, dĩ nhiên còn thuận tiện ăn vụng một chút.

Kỳ quái?

Cô đã về nhà, còn sửa lại hành lý, tại sao vẫn yên ắng như vậy?

Theo lý thuyết, người đàn ông bá đạo đó đã xuất hiện, mặc dù hai người vẫn chiến tranh lạnh, anh cũng sẽ xuất hiện trước mặt cô, trưng ra bộ mặt đáng ghét cùng cao hứng.

Anh đã định nếu anh mất hứng cũng sẽ khiến người bên cạnh không tốt hơn đại thiếu gia anh.

Cô nghe được tiếng xe, liền đi tới phòng khách, nhìn thấy Nhất Liên tới.

“Anh Nhất Liên.”

“Hi! Na Na, em đi công tác về rồi?” Nhất Liên cười hỏi.

“Vâng! Làm sao anh biết em về?” Nhất Liên không cùng làm trong công ty với cô, cho nên việc công tác của cô anh cũng không biết đi!

Nhất Liên ngồi xuống ghế sa lon cao cấp, cũng bảo cô hầu gái đáng yêu pha cho anh một bình trà hảo hạng.

“Có muốn uống trà ngon em đem từ Nhật Bản về không?” Khả Na hỏi Nhất Liên.

“Được! Hôm nay tối thật là đúng lúc, có lộc ăn.” Nhất Liên cười khiến mắt híp thành một đường.

Vì vậy Khả Na bảo cô hầu gái đi vào phòng cô lấy trà ngon, vừa quay đầu, liền phát hiện Nhất Liên đang nhìn cô, trên khuôn mặt đẹp trai xuất hiện nụ cười bất thường.

“Làm sao vậy?”

“Em về, người kia nhất định vui vẻ đến mức muốn bay lên trời rồi.” Nhất Liên cười nói.

“Người nào ạ?” Mặt cô đỏ ửng, trong lòng biết rõ.

“Còn muốn anh nói sao? Đương nhiên là tên si tình kia.”

“Em không có quan hệ như vậy với anh ấy....”

“Anh nhớ đợt trước ở trường học em rất thích cậu ấy, mỗi ngày đều đi theo bên cạnh cậu ấy chạy tới chạy lui.”

“Đó là anh ấy muốn em cầm cặp sách giúp anh ấy.” Cô sửa lại.

“Hơn nữa tan học cũng đợi cậu ấy ở cổng trường để cùng nhau về.”

“Đó là vì anh ấy muốn em ngăn cản lời tỏ tình của các cô gái.” Công dụng của cô chính là giúp anh ngăn cản hoa đào.

“Nhưng em rất thích cậu ấy.”

“Ai nói vậy?” Khả Na ăn ở hai lòng nói.

“Anh thấy, khi em có vẻ mặt cực kỳ xinh đẹp, có vẻ có máu có lệ, bởi vì em yêu một người đàn ông, trong mắt ánh sáng lấp lánh, giống như kim cương vậy, hại anh ghen tỵ với Đông Lôi muốn chết, những cô gái khác bị cậu ấy cướp đi coi như xong, ngay cả em cũng không bỏ qua.”

“Anh căn bản không nghĩ như vậy, bởi vì bên người anh cũng có rất nhiều cô gái xinh đẹp để cho anh bận rộn.” Khả Na châm chọc nói.

Nhất Liên thật sự rất thích sự thông minh cùng lý trí của cô. Nhớ ngày đó, anh cũng không tán thành Đông Lôi xem một người như bùa hộ mệnh của mình cột vào bên người, cơ hồ cả đời đều phải là của mình.

Trên thực tế cũng vậy, vì hai đời ông nội có giao tình với đời cụ kị của Đông Lôi, Khả Na phải là người làm của anh, cả đời tận trung với anh.

Nhưng mà trọng điểm là, cô gái nhỏ Khả Na này có thể trấn áp con sư tử Đông Lôi thích đến nơi nơi phách lối điên cuồng hét lên.

“Nếu như thật sự em không thích Lôi, có lẽ em cũng nên nói rõ ràng với cậu ấy, nếu không để cậu ấy hăm sâu, có lẽ càng về sau cậu ấy sẽ vì muốn đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn.” Nhất Liên đề nghị.

“Anh ấy không làm vậy đâu, vì anh ấy chỉ muốn chinh phục em thôi, em biết rõ thân phận của mình.”

“Vậy còn lòng của em thì sao?”

Cô yên lặng không nói.

“Tên gốc kia ưu điểm gì cũng không có, duy nhất chỉ có sức hút, không riêng gì bề ngoài của cậu ta khiến người khác kinh ngạc, ngay cả cả người cậu ta tỏa ra sức hút. Người như vậy bình thường sẽ là kẻ lãng tử, cho nên anh hoài nghi ông thầy tướng số kia căn bản là gạt người. Nhưng em cũng biết cậu ấy và những người phụ nữ khác cũng không có kết quả gì, vì cậu ấy sẽ không thật lòng, cũng chưa bao giờ hứa với người phụ nữ khác cái gì....”

“Em không quan tâm, chuyện này không liên quan đến em.”

Gạt người, ngữ điệu quá lạnh lùng của cô đã biểu hiện tất cả.

“Nếu quả thật như vậy, hãy nói rõ với cậu ta, đừng khiến cậu ta ngây ngốc vì em bỏ ra tất cả, cuối cùng đổi lại một câu không đúng ý nguyện, bề ngoài thất tình, như vậy chẳng những toi, càng thêm sẽ đau chết.”

“Em cũng không hy vọng anh ấy như vậy ——“

“Bên ngoài trời mưa.”

Nhất Liên đột nhiên nói những lời này, cắt đứt lời nói của Khả Na.

“Vâng! Nếu như có người không mang ô, nhất định sẽ ướt hết.”

“Đúng vậy! Vậy tốt nhất em nên nhanh nhanh đi lấy ô.”

“Tại sao? Anh phải về sao?”

“Anh về sẽ ngồi xe, sẽ không bị ướt.”

“Nếu như vậy, tại sao em phải đi lấy ô?” Cô cũng không muốn đi ra ngoài.

Ai! Tư Mã Đông Lôi, coi như trời cho cậu dáng dấp đẹp trai, nhưng lại khiến cậu yêu một cô gái chậm lụt.

“Bởi vì có người ngu ngốc học vai nam chính trong phim thần tượng nói muốn đợi ở chỗ rẽ đến khi em trở về, hiện tại tám phần đã ướt hết rồi.” Nhất Liên băng quơ nói.

“Cái gì?!” Anh ấy biết làm chuyện ngu ngốc như vậy sao? Anh ấy là lãnh đạo của một công ty lớn, không thể làm chuyện ngây thơ như vậy.....

Đáng ghét! Khả Na không nhịn được ở trong lòng không thực nữ chữ nhỏ, anh sẽ làm!

“Mau đi đi mau đi đi! Tự anh sẽ tiếp đãi mình thật tốt, sau đó sẽ nhớ lúc về đóng cửa thật chặt.” Nhất Liên phát tay một cái, bày tỏ bảo cô nhanh đi.

Khả Na vội vàng tới cạnh cửa, nhìn thấy Xuân Phong khẽ cười đứng ở đó, trên tay cầm một cái ô.

“Tiểu thư Khả Na, thiếu gia ở bên ngoài đầu hẻm chính là đoạn quẹo kia.”

“Cảm ơn.”

Nhìn bóng lưng Khả Na phi nước đại, Xuân Phong cảm thấy thật là lãng mạn đó!

Chỗ rẽ là gặp tình yêu, giống như phim thần tượng vậy, tin tưởng kết quả hai người họ sẽ giống vậy.

Đồ đại ngốc! Đồ đại ngốc!

Khả Na ở tổng lòng không ngừng mắng vậy, những vẫn không dừng lại.

Cô chạy qua một sườn dốc dài, khi tới đầu hẻm, không thấy bóng dáng Đông Lôi.

Chẳng lẽ anh đợi không được nên đi về? Hay là rời đi?

Nhưng mà trời mưa, anh có thể chạy đi tránh mưa rồi hả?

Vừa lúc đó, cô nghe được tiếng chó sủa gâu gâu, trong đó còn kèm theo tiếng nguyên rửa quen thuộc, cô lập tức đi tới chỗ phát ra âm thanh.

Cô nhìn thấy một người đàn ông ôm một con chó đứng dưới mái hiên nho nhỏ tránh mưa, Đông Lôi cho con chó nhỏ vào trong áo sơ mi hàng hiệu của mình, cho nên con chó không bị ướt, ngược lại toàn thân anh ướt sũng.

Như vậy còn chưa tính, con chó còn giùng giàng muốn bò ra ngoài, móng vuốt không ngược cào ngược anh, khiến anh kêu lên, mắng nó không biết điều.

“Con chó ngốc, bản thiếu gia phá huỷ áo sơ mi của tao để làm áo mưa ày, mày còn không biết điều, chờ tao trở về, liền đem mày nấu thành lẩu chó ăn hết.”

“Gâu gâu...” Trả lời anh, là tiếng sủa càng thêm đáng thương.

“Không được, không đợi đến lúc cô chủ mày về, dĩ nhiên không thể về nhà, nếu không dầm mưa, chân sẽ bị đau.” (câu này ta không hiểu)

“Gâu gâu...”

Đông Lôi nhìn chằm chằm con chó, sau đó vẽ mặt mềm đi, giọng nói tràn đầy tình cảm nồng đậm nói: “Dĩ nhiên đáng giá, con gái toàn thể giới đều không đáng giá, nhưng cô ấy khác, cô ấy đáng.”

Con chó nhỏ trả lời, hất xì thật to lên mặt anh.

“Con chó ngốc này, dám hắt xì lên gương mặt đẹp trai của tao, thật là không muốn sống.” Anh nhe răng trợn mắt sẵng giọng uy hiếp con chó, một giây kế tiếp, anh cũng hắt xì thật to.

“Ha ha! Coi như huề nhau nhé?” Đông Lôi vui vẻ nói với con chó.

Khả Na nín thở chậm rãi đến gần, nhìn thấy một màn trước mắt này, cảm thấy lòng mình sắp bị tràn đầy tình cảm, mắt như sắp khóc.

Mặc dù một người đàn ông uy hiếp con chó thoát nhìn giống như bị bệnh, nhưng rất đáng yêu.

“Đông Lôi?”

“Em về rồi à?”

“Vâng! Em về rồi.”

“Tốt rồi, anh... Ắt xì.” Đông Lôi còn chưa nói hết, liền hắt xì một cái thật to.

Khả Na cởi áo khoác của mình khoác lên vai anh, cũng không che dấu tình cảm của mình nói: “Anh ướt rồi.”

“Không cần cho anh, em cũng bị ướt, như vậy sẽ cảm, anh không thích em bị cảm.”

“Thật sự không cần... Em?”

Đây là một câu tương đối hấp dẫn người nghe, tựa như một đứa bé khát vọng cái bánh ngọt thật lâu, thấy bánh dâu tây trước mắt, rất khó để anh cự tuyệt.

Anh như thế nào không cần?

Đôi tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh không khống chế được đôi tay đang run rẩy của mình.

Khả Na nhẹ nhàng đặt lên tay anh, “Anh xem, anh lạnh đến phát run rồi.”

“Anh không lạnh.”

“Không thì cái gì đây?” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn bộ dáng toát ra dáng vẻ con gái hiềm thấy, nhưng như vậy, cũng đã để cho anh mê luyến không dứt.

“Anh muốn hôn em, nếu em thưởng anh một cái tát cũng không ngăn cản được anh.”

“Ai muốn tát anh chứ?”

Được khích lệ, anh giống như phạm nhân được giải phóng, vui vẻ hướng đến sự tự do, hướng đến khát vọng của anh, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, in xuống một nụ hôn thật sâu.

Khả Na vốn rất cố gắng muốn chống cự, nhưng làm sao cô kháng cự được đây? Môi anh đánh thức tất cả tình cảm trong nội tâm cô, khiến dục vọng cùng mê luyến chất chứa đã lâu giống như nước tràn, không thể ngăn lại.

“Anh muốn em, em vừa khóc vừa la cũng không ngăn được anh.” Ngăn lại đôi môi đỏ mọng của cô, anh nghiêm túc nói nhỏ.

“Em không phải mít ướt.”

Đông Lôi nhìn cô khoảng một phút, sau đó mới dùng sức ôm lấy cô, để ôi mình cuồng vọng một lần nữa trên môi cô.

“Không nên ở chỗ này...”

“Đúng vậy, trời vẫn còn mưa, anh không thể để em mắc mưa.”

“Chúng ta về nhà đi!” Cô dịu dàng nói.

Mắt Đông Lôi sáng lên lẳng lặng nhìn chăm chú cô, sau đó vươn tay nắm thật chặt tay nhỏ bé của cô, thâm tình khẩn thiết nói với cô: “Chúng ta về nhà đi!”

Anh biết, nơi có cô, mới là nhà của anh.

Khả Na muốn dựa vào ngực Đông Lôi mãi, lắng lắng nghe tim anh đập mạnh mà có lực.

Mới vừa trải qua một cuộc kịch liệt thân thiết, hiện tại hai người dựa sát vào nhau nghỉ ngơi, khiến Khả Na không muốn rời khỏi người anh, chỉ muốn cả đời dựa vào trong ngực anh như vậy, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Đông Lôi cũng giống như vậy, nhưng anh lại hưng phấn nói đến tương lai của hai người.

“Anh nghĩ chúng ta sẽ kết hôn trong một lễ đường nhỏ ở Thụy Sĩ, sau đó sẽ đi vòng quanh thế giới để hưởng tuần trăng mật, muốn bao lâu liền chơi bấy lâu, dù sao tiền không là vấn đề. Đúng rồi, em muốn bao nhiêu chiếc nhẫn kim cương khi kết hôn? Anh đều có thể mua cho em. Còn nữa, chúng ta sẽ đi thử áo cưới, anh tin chắc nhất định em sẽ là cô dâu đẹp nhất...”

Anh chưa nói xong đã bị đôi môi ấm áp chặn lại, anh sững sốt một chút, ngay sau đó rất nhanh phối hợp, càng tham lam hôn cô.

“Cô gái có lòng tham này, lại muốn sao? May mà anh khỏe mạnh cường tráng, nếu không người đàn ông nào chịu nổi?” Anh thở hổn hển nói nhỏ bên môi cô, hai tay lại bắt đầu dao động vuốt ve trên người cô.

Đúng vậy, đúng vậy, lòng cô tham, nhưng chưa đủ, cô khát vọng anh rất lâu rồi, giống như không ôm anh, không để anh hôn cô, cô sẽ vì vậy mà khô héo.

Một khi tình cảm đè nén đã lâu được giải phóng ra ngoài, sẽ không thể nguy trang.

Cô yêu anh, nhưng anh không biết, có lẽ về sau anh sẽ biết, nhưng ít nhất hiện tại anh không được biết, vì cô sợ mình không cách nào ứng phó với tình cảm này.

~ Hết chương 6 ~

7. Chương 7

Còn nhớ rõ lúc nọ hôn đầu của cô bị anh cướp đi, thứ cô nhìn thấy đầu tiên là vẻ đẹp trai của anh, cô như một cô gái bình thường rơi vào vòng tình, tình yêu đầu tiên là yêu thiên sứ đẹp trai như anh.

Cho đến khi cô phát hiện thiên sứ có quá nhiều hoa đào, ở bên cạnh anh mỹ nữ nhiều đến mức không thể đếm hết, thậm chí khoa trương đến mức chỉ cần anh đứng lại một chỗ quá lâu, sẽ phát hiện ánh mắt những cô gái xung quanh đều nhìn anh, cô gái nào lớn mật một chút sẽ tới gần anh.

Ghen tị, ghen tị, giống như một ngọn lửa lớn không ngừng thiêu đốt lòng con gái vừa yếu ớt vừa không đủ tự tin của cô.

Nhưng tình yêu khiến cô mê mẩn, khiến cô trở nên lớn mật, bất chấp tất cả, cô không thể khống chế con tim của mình, tình cảm của mình, cho nên vào đêm sinh nhật mười tám tuổi của anh, cô quyết định tỏ tình với anh.

Đêm hôm đó, cô nắm chặt hộp quà trong tay, sau đó đứng cạnh cửa chờ anh, chờ anh tiễn nốt người khách cuối cùng.

Bởi vì là sinh nhật của anh, cho nên anh vui vẻ uống rất nhiều, lúc đi, bước chân có chút lảo đảo.

Nhìn anh từ từ đến gần, Khả Na cảm thấy lòng mình cuồng loạn không dứt. Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần một mình đối mặt với anh, cô rất khó tỏ vẻ bình tĩnh.

“Đông Lôi...” Ông Tư Mã nói cô có thể gọi tên anh, không cần gọi thiếu gia.

“Lấy cho anh ly nước.”

“Vâng!” Cô nhìn hộp quà trên tay, sau đó quyết định lấy nước cho anh trước.

Thế nhưng khi cô cầm ly nước quay lại, phát hiện Đông Lôi không có ở cửa.

“Đông Lôi?” Đẩy cửa phòng, cô đi vào, thấy anh nằm lỳ trên giường.

“Đông Lôi, không phải anh muốn uống nước sao?” Cô cầm ly nước đến gần anh, vừa mới đứng bên giường muốn chạm vào anh, lại bị bắt được mảnh khoe.

“A!” Ly nước trên tay cô lập tức rơi xuống thảm, nhanh chóng thấm ướt tấm thảm cao cấp.

“Thảm rồi.” Cô vội vã muốn cầm giấy lau, cả người lại bị lôi mạnh lên giường.

Còn chưa kịp phản ứng, cái miệng nhỏ nhắn của cô liền bị che lại, nghênh đón liên tiếp những nụ hôn như cuồng phong, khiến cô cơ hồ không thể thở được.

“Không được...” Cô cảm thấy quần áo trên người bị xé thô bạo, cô muốn ngăn cản, nhưng không kịp.

Người cô nhỏ nhắn, mỗi lần bị thân thể cường tráng của anh ngăn chặn không thể động đậy.

“Đông Lôi, anh như vậy... em không thở được.” Trần truồng trước mặt anh, Khả Na cảm thấy yếu ớt, cô e lệ muốn né tránh.

Nhưng anh để ý tới, tự mình hôn tới tấp lên người cô, hôn cả người cô giống như đám mây phiêu du vui vẻ, lý trí cùng suy nghĩ của cô từ từ biến mất.

Không sai, đây là cảm giác trong giấc mơ cô được vương tử ôm, mặc dù cảm giác này có chút quá mức kích thích, khiến cô khó có thể chống đỡ, cô lại không ghét.

“Miệng của em rất ngọt...”

“Em vừa mới uống ca-cao.” Ách... Hình như lúc này trong lúc lãng mạn này không nên bị lời nói đó phá hỏng! Khả Na cảm thấy mình thật ngốc.

Đông Lôi lại nhỏ giọng cười, “Thì ra là như vậy.”

Nghe được tiếng cười của anh, khoe miệng Khả na cũng cong lên. Cô thấy may mắn vì mình không bị anh ghét, anh còn nguyện ý thương yêu hôn cô, ôm lấy cô, mặc dù anh say rồi.

Không sao, người ta nói say rượu càng đủ biểu cảm chân thật, hơn nữa có thể làm Khả Na cảm thấy dễ chịu một chút.

Thừa dịp anh say, cô phóng túng để hai tay mình vuốt ve anh, khiến ngón tay luồn vào mái tóc đen nhánh của anh, đây là việc cô vẫn muốn làm.

“Em thích tóc anh sao?”

“Thích.”

“Còn thích chỗ nào nữa?”

“Đều... thích” Cô e lệ nói.

“Em thật là một cô gái thật thà, anh thích những cô gái thật thà.” Nói xong, anh lại cúi đầu khê cắn môi cô, bàn tay vuốt ve qua lại trên người cô, khiến cô như bị điện giật.

Khi dục vọng đánh thẳng vào dưới, cô nghĩ, dứt khoát đem chính mình cho anh, làm thành quà sinh nhật tặng anh rất tốt.

Đang lúc cô hạ quyết tâm này thì lại nghe được hai chữ chói tai.

“An Ny...”

“An Ny?” Khả Na cảm thấy mình như bị một người tàn nhẫn vô tình đẩy từ trên mây xuống, rơi tan xương nát thịt.

“Anh biết em sẽ không cự tuyệt anh, đừng lo lắng, anh rất lợi hại.” Anh cười nói.

“Em... Em không phải An Ny...”

“Vậy em là ai?” Anh nghĩ một chút, “Tú Lệ? Tô Mỹ? Hay San San?”

“Em là Khả Na.”

Vừa nghe đến cái tên này, anh giống như nhìn thấy rắn độc đầy xa cô.

Cô lập tức ngã nằm trên mặt đất, bộ dáng nhếch nhác, quần áo của cô đều ở bên kia giường, cho nên cô trần truồng chỉ có thể cuộn cong lại thân thể, không ngừng run rẩy.

“Tôi ghét cái tên này, tôi ghét cô gái này, tại sao cô ấy lại xuất hiện trong cuộc sống của tôi? Chỉ bởi vì một tin mê tín nói về sau tôi sẽ phá sản vì số đào hoa, muốn thay đổi nhất định phải ở bên cô ấy, hai người như một, sau đó không bao giờ xa nhau.” Lời nói say rượu liên tiếp nói ra, từng chữ từng câu như nói điên khùng, thật ra anh mượn rượu để xả giận.

Ông nội anh thích cô, những người làm khác cũng thích cô, càng đáng chết là... anh phát hiện mình cũng không thể không để ý cô.

Cô nhất định là yêu nữ có ma pháp, ở trong nhà anh sử dụng yêu pháp, khiến tất cả mọi người thích cô, nói chỉ có cô mới có thể thay đổi số đào hoa của anh cũng là cô sử dụng yêu pháp.

Thật là cô gái đáng sợ, anh nhất định phải tránh xa cô, càng xa càng tốt.

“Tôi nhất định sẽ nghĩ cách khiến cô ấy cách xa tôi.” Anh say rượu quơ múa đôi tay, giống như muốn đuổi cái gì đó rất ghê tởm quỷ dị, nhìn thật dọa người.

Nghe thấy anh ghét cô như vậy, cô tái mặt, hai chân run rẩy đứng lên, rồi hai chân nhũn ra ngã nằm trên mặt đất.

“A!”

Tiếng kêu sợ hãi nho nhỏ kéo sự chú ý của anh về, khiến ánh mắt anh đang mơ màng chậm rãi nhìn thẳng, anh phát hiện rõ ràng mình cố gắng né tránh, muốn kháng cự yêu nữ này thế nhưng cô lại xuất hiện trước mặt anh, hơn nữa còn trần truồng, giống như hình ảnh mỗi tối anh mơ thấy.

Da thịt thiếu nữ xinh đẹp thuần trắng, tóc dài rối loạn, lộ rõ từng đường cong thân thể... Đủ để cho anh mất nhân tính, biến thành dã thú.

“Em muốn câu dẫn anh sao?” Giọng điệu anh bình tĩnh, bước từng bước đến gần cô.

“Em... Không phải... Em chỉ... Thật xin lỗi...” Khả Na cảm thấy người đàn ông tức giận trước mắt này thật đáng sợ, bất an muốn chạy trốn, nhưng bả vai lại bị giữ lấy, cả người bị thô bạo kéo.

“Muốn đi đâu?”

“Buông em ra, anh làm em đau.” Không nghĩ tới người đàn ông này sức lực mạnh đến vậy, cô đã dùng hết hơi sức cũng không giãy thoát được.

“Em tự động đưa tới cửa, dĩ nhiên không có khả năng anh để em đi, hôm nay anh sẽ xem rốt cuộc em có ma lực gì, có thể khiến người ta thần hồn điên đảo như vậy.”

“Dừng...”

Nhìn thấy mặt cô hồng hào đáng yêu anh nhìn không được cúi đầu hung hăng hôn cô.

Đột nhiên trong miệng có cái gì đó mềm mại cường ngạnh đi vào, bá đạo muốn cùng lưỡi cô dây dưa, cô muốn giãy giụa nhưng không thể, chỉ có thể bị động để anh đặt lên giường, mặc cho anh hôn.

Anh phát ra một tiếng thở dài thoả mãn, nụ hôn càng sâu hơn. Anh tham lam mút đầu lưỡi cô, đem toàn bộ nước miếng ngọt ngào kia chiếm thành của mình.

Nhưng chỉ hôn môi cô không đủ, bàn tay to của anh chậm rãi vuốt ve xuống dưới, bởi vì quần áo cô đã sớm bị anh thô bạo xé rách, vứt dưới giường, hiện tại mất đi thứ che giấu hai vú mềm mại hiện ra trước mặt anh.

Trên bộ ngực sữa tuyết trắng không tỳ vết điểm xuyết nụ hoa hồng phấn nhỏ, không biết vì khăn trương hay vì lạnh, nụ hoa nhô ra, càng lộ ra vẻ xinh xắn lạnh lợi.

Nhìn tròn mắt đen của anh nóng rực, Khả Na cảm thấy nụ hoa nhỏ trên hai vú càng thêm cô rút, phản ứng mắc cỡ như vậy khiến cô không biết làm sao.

Anh thay cô giải quyết vấn đề này, bởi vì anh mở to miệng, ngậm lấy một nụ hoa tươi mới, sau đó mút mạnh, một tay khác tà áo vuốt ve làm người ta muốn thét chói tai.

“A.....” Cô không có cách nào kháng cự, vì cô vốn thích anh, anh là vương tử, không có cô gái nào không thích được vương tử ôm.

Mặc dù cô vừa tan nát cõi lòng khi nghe thấy vương tử không thích cô... Khả Na bị thương nghĩ tới, nhưng thân thể cô lại phản bội cô, tham lam hưởng thụ cảm giác anh ôm cùng hôn.

Khi anh đói khát úp mặt vào ngực mình, hô hấp cô không nhịn được trở nên nặng nhọc, thân thể giãy giụa làm cô trở nên non nớt ngu ngốc, không biết làm cách nào đáp lại khoái cảm mãnh liệt anh mang đến.

“A.....” Tiếng rên rỉ mất hồn vui vẻ từ trong cái miệng khép chặt của cô bật ra.

Khả Na chưa từng cảm thấy mình giống phụ nữ, cô giống như bông hoa nhỏ bất lực bị mưa sa cuồng phong bao quanh, vẫn không oán không hối.

Khi ở trong lòng ngực anh, tất cả bất an cùng sợ hãi hoàn toàn biến thành kịch tình, lá gan cô lớn hơn ôm lấy anh, đáp lại anh.

Đôi môi nóng rực của anh không hề an phận dừng lại trên hai vú mềm mại của cô, giống như dâm thú đói khát di động đến dòng suối thơm ngọt....

Toàn thân Khả Na run rẩy, biết anh sẽ làm chuyện gì với mình, các bạn ở trường đều len lén thảo luận chuyện ân ái, nhưng chân chính đối mặt khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Đợi cô phục hồi tinh thần, phát hiện hai chân mình đã bị bàn tay to của anh tách ra, giống như đoá hoa mới nở chào đón anh, cánh hoa thiếu nữ e lệ bị anh nhìn soi mói không tìm được ướm át.

“Đừng nhìn.” Cô muốn kẹp chặt hai chân, lại bị anh dễ dàng thô bạo kéo ra, cử động của anh làm dục vọng của cô biến mất, cặp mắt kích tình sưng mù cũng thấy rõ trước mắt anh hình như có cái gì đó không đúng.

“Không cho phép cự tuyệt anh, anh muốn nhìn em, em nhất định phải cho anh nhìn, đừng quên em là người làm của anh, là ông nội anh dùng tiền mua về.”

“Không phải.” Cô tái mặt, vô lực lắc đầu.

“Không phải? Em cho rằng em ăn, em dùng, còn có tiền học đều từ trên trời rơi xuống sao?”

Thân thể của cô run rẩy không ngừng, cảm thấy tình yêu trong lòng mình đang hạnh phúc chậm rãi bị người ta phá tan, nhận ra thế giới thật tàn nhẫn.

Không muốn! Cô không muốn đối mặt, nhất định đây là ác mộng.

“Không được sao? Em chỉ là người ông nội anh dùng tiền mua, hơn nữa ông đã đem em cho anh, anh muốn yêu em như thế nào liền như thế đó.”

“Đừng nói như vậy.” Cô không phải đồ chơi của anh, cô hi vọng mình cùng anh bình đẳng, như vậy cô mới có thể yêu anh, cũng mới có thể được anh yêu.

Nhưng... nhìn trên mặt anh tràn đầy lửa dục, cái loại đó chỉ có đàn ông muốn làm chuyện đó với phụ nữ, cô biết mình quá ngây thơ rồi.

Anh thật sự muốn cô, không phải bởi vì thích cô, mà chỉ đơn thuần xem cô như công cụ tình dục dùng tiền mua được, không hề có tình yêu.

Tại sao trong tình huống này cô có thể thuận theo dâm慾 bản thân!

“Không muốn.”

Cô càng giãy giụa, thân thể tuyệt trắng của cô tràn trề tươi mới càng kích thích dục vọng đàn ông giường cao, nếu không phát tiết, anh sẽ nổ tung.

Anh kiên quyết dùng tay kéo hai chân cô ra, đem chày sắt đã ngẩng cao đầu chống đỡ ở giữa hai chân cô.

“Chờ một chút... Không nên như vậy...”

Cô cự tuyệt chọc giận anh, nhưng càng thêm kích thích dục vọng trong người anh muốn chinh phục cô.

“Đừng... Cứu mạng a...” Cô tuyệt vọng giùng giởng, nước mắt doanh tròng, một giây kế tiếp liền rơi xuống khuôn mặt trắng như tuyết, rơi xuống giường.

Không biết dừng khi từ đâu đến, bàn tay nhỏ bé của cô dùng sức vùng lên.

Cái tát mạnh mẽ cắt đứt tất cả động tác, vốn trong phòng u ám càng thêm nặng nề.

Bởi vì quá sức, tay Khả Na còn tê, “Em... Em không cố ý... Là anh ép em.”

“Vậy sao? Vậy thì bức đến cùng đi!”

“Đừng!” Nhìn ánh mắt anh như muốn giết người, Khả Na sợ hãi xoay người muốn chạy trốn, vừa mới bò được mấy bước, anh liền nhào tới, đè cô nằm im trên giường.

“Đừng mà...”

Bàn tay to của anh bắt được cặp mông trắng như tuyết của cô, sau đó giống như dâm thú đói khát nằm sau lưng cô, lửa nóng dục vọng từ phía sau cô mạnh mẽ đâm vào, muốn xâm chiếm tiến vào trong vườn hoa ngọt ngào kia...

Khả Na khóc sùi sụt giữa mông muốn né tránh, nhưng lần này anh đè cái đầu nhỏ của cô xuống, đè nửa người trên của cô xuống giường, mà tay kia ôm lấy hông cô, ngăn chặn cái mông không ngừng né tránh của cô.

Sau đó, anh dùng lực động thân, cô đau đến mức hét lên một tiếng.

“A!” Đau đơn trong tiếng kêu để lộ ra lòng cô đã rạn nứt.

Không cần! Đau quá! Cô không cần yêu anh, nếu như nỗi đau này trừng phạt cô không biết tự lượng sức mình, trừng phạt cô muốn từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, cô không cần yêu anh.

Nắm được tư vị sướng khoái người đàn ông càng thêm tham lam đem chính mình đưa vào trong thân thể giãy giụa của Khả Na, bờ bãi thưởng thức đoá hoa tươi chưa biết mùi đời.

Khả Na đau đớn trong lòng kêu gào, cảm giác mình như bông hoa nhỏ bị cuồng phong mưa sa tàn phá, không cách nào suy nghĩ, không thể tin nổi anh sẽ hận cô như vậy.

Anh thô bạo tiết hận đoạt lấy cô, khiến Khả Na đau đến mức bất tỉnh, thân thể mảnh mai mặc cho anh đã thú kéo ra đưa vào, mềm yếu vô lực bị đung đưa.

“Đông Lôi...” Tuyệt vọng khóc thút thít là thanh âm duy nhất cô có thể bật ra, mà trong miệng cô là cái tên làm cô vừa yêu vừa hận.

Đông Lôi đột nhiên thức tỉnh, ngồi dậy, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Anh nằm mơ thấy ác mộng thật đáng sợ.

Anh lại có thể mơ thấy mình tàn nhẫn thô bạo với cô gái anh yêu...

Không! Đây chỉ là giấc mơ, không phải sự thật.

Nhưng vào lúc này, anh nghe thấy bên cạnh truyền tới tiếng khóc nho nhỏ, anh vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy trên khuôn mặt mỹ lệ đầy nước mắt, vốn là thân thể ngủ say cũng không an tĩnh lật qua lật lại, giống như mơ thấy ác mộng đáng sợ, không cách nào yên giấc.

“Đông Lôi, đừng mà, em đau quá... Đừng...”

Lòng Đông Lôi nhảy loạn lên, cảm thấy đầu mình như bị người đánh một cái thật mạnh, rung đến đến mức không thể suy nghĩ, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn cô chăm chú.

Lòng anh đầu đưa đôi tay ra, ôm lấy Khả Na bị ác mộng dây dưa, nhẹ giọng dụ dỗ cô, “Không sao, không sao, chỉ là ác mộng thôi.”

Đang ngủ Khả Na đột nhiên bị người ôm chặt lấy, hại cô sợ tới mức mở to mắt, không biết có chuyện gì xảy ra.

“Đông Lôi, sao vậy?” Cô sờ sờ nước mắt trên mặt? Cô khóc?

“Anh nhớ rồi, anh nhớ ra tất cả rồi, anh là tên đại hồ đản, anh còn ghen muốn chết, hận không thể tự tay giết chết tên đàn ông tranh giành em cùng anh, kết quả tên đàn ông đoạt lấy lần đầu tiên của em lại là anh!”

“Anh nhớ rồi?” Mặc dù ánh đèn mờ mờ, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy trong đôi mắt xinh đẹp của anh phát ra ánh sáng của sự tỉnh ngộ.

“Anh không nhớ rõ, dù sao anh đã uống say, nhưng anh chắc chắn, là anh, là anh!”

“Tại sao anh biết về sau anh sẽ vui vẻ? Chẳng lẽ anh để ý em không phải lần đầu sao?” Khả Na khốn hoặc hỏi.

“Không phải... Cũng có thể nói như vậy... Nhưng anh sẽ vượt qua được điều này, anh bất an vì anh lo lắng em sẽ nhớ mãi không quên người đàn ông đầu tiên của em.” Anh nhỏ giọng nói.

“Chỉ như vậy thôi?”

“Em không biết anh yêu em như thế nào, anh nghĩ muốn có tất cả của em, anh không muốn những tên đàn ông khác phá hư tất cả, em là của anh.”

Cô nên sớm biết anh là một người có mong muốn tham lam giữ lấy mãnh liệt, cô biết mình không nên nghĩ như vậy, nhưng may mắn anh nhớ ra, nếu không khúc mắc này không biết bao giờ mới được giải quyết.

“Em nói, không phải anh nên chịu trách nhiệm sao?”

“Trách nhiệm mà anh nói là kết hôn sao?”

“Dĩ nhiên, là người đàn ông dũng cảm và trượng nghĩa, anh không phải người đàn ông tùy tiện.” Anh ngẩng đầu lên nói.

Nhìn anh tự biện giải ỳnh, lòng Khả Na mềm nhũn. Trên thực tế, cô cũng không cùng anh so đo, bởi vì cô hi vọng có thể hiển tợng sự thuần khiết của mình cho người mình yêu, mặc dù ban đầu cách anh cướp đoạt rất dã man lại đã thương người, nhưng cô yêu anh cần bản không cách nào oán hận anh.

Đột nhiên anh hôn lên người cô như lông vũ rơi xuống, bộ dáng thận trọng cứ như cô là một đứa trẻ bằng sứ dễ vỡ.

“Anh làm gì vậy?”

“Anh sẽ bồi thường sự thô lỗ của anh lần nữa, lần này anh sẽ làm em cảm thấy em là người phụ nữ hạnh phúc nhất.” Anh thâm tình khẩn thiết nói, hôn môi cô càng thêm dịu dàng, bàn tay giống như ngọn lửa quét lên thân thể cô.

Quả nhiên, lần này anh trở thành một vương tử dịu dàng, khiến Khả Na cảm thấy ngọt ngào trước nay chưa từng có, xoa sạch hình ảnh lần đầu tiên không vui đó.

“Như thế nào? Thích không?” Anh thở dốc phì phò giống như tuyển thủ vừa thi chạy marathon xong, như cầu cấp bách kích lệ nhìn chăm chú cô.

Toàn thân cô xụi lơ ở trên giường, muốn động cũng không cách nào động, vì có thể nói anh đã dùng hết toàn lực để cô dục tiên dục tử rồi.

Nhìn thấy ánh mắt cố chấp của anh, Khả Na biết nếu mình không trả lời anh, tuyệt đối anh sẽ không chết tâm.

“Thích.” Lời nói vừa ra khỏi miệng, Khả Na phát hiện mặt mình thật nóng.

Cô luôn luôn không nói thẳng cảm giác trong lòng mình, thích hay ghét đều bị cô chôn giấu trong lòng, đây là thói quen từ khi còn bé.

“Rất tốt, anh thích Diêu Khả Na thành thực như vậy, về sau em cứ như vậy, thích liền thích, không thích liền không thích, như vậy anh mới biết.”

“Vâng!” Khả Na gật đầu một cái.

“Được rồi, vậy chúng ta tắm yên ương đi!”

Trải qua thời gian dài, anh cũng không muốn thân thiết cùng những người phụ nữ khác, càng không nói muốn tắm chung, bởi vì anh muốn cơ hội lần đầu tiên này cho Khả Na.

Hiện tại cơ hội rất cuộc cũng tới, anh đương nhiên phải hưởng thụ thật tốt.

Mặt Khả Na đỏ bừng, cô chưa chuẩn bị tâm lí để anh nhìn rõ cô, đương nhiên là nói không.

“Cái gì?” Anh có nghe lầm không?

“Em nói không muốn.” Không phải anh nói nếu cô không thích thì nói không, hiện tại cô đã làm như vậy, chắc chắn anh sẽ không miễn cưỡng cô.

“Không được, anh ôm em đi.”

“Chờ một chút, không phải anh nói nếu em không thích, có thể trước tiếp biểu đạt sao?” Cô quay đầu hỏi anh.

“Anh thấy là em khẩu thị tâm phi, thật ra em rất muốn.” Ánh mắt nóng rực của anh nhìn chằm chằm cô.

Cô mở to mắt, “Em nào có? Em biểu đạt rất rõ ràng rồi, em...”

Nhìn thấy anh một bộ “Tốt nhất không nên mạnh miệng”, Khả Na hiểu mình thực sự bất lực, người đàn ông này có bao nhiêu tha thứ hoặc cưng chiều cô, nhưng chỉ cần có điều xung đột với ý niệm của anh, tự động sẽ không có hiệu quả.

“Em muốn tắm yên ương, đúng không?” Đến gần ngực cô, anh cúi đầu mở to miệng ngậm lấy nụ hoa phấn hồng, tà ác mát.

Từ ngực truyền tới khoái cảm tê dại khiến cô không cách nào mở miệng, chỉ có thể thở dốc vì kinh ngạc.

Anh không biết dùng thủ đoạn như vậy muốn cô khuất phục rất hàn hạ sao?

Khả Na còn muốn chống cự, thế nhưng khi bàn tay to của anh chậm rãi xâm nhập vào da thịt mịn màng giữa hai chân cô thì cô nghe thấy thanh âm của mình vừa nói ——

“Được, em muốn tắm yên ương.”

“Em xem, anh rất hiểu rõ em.” Trong giọng điệu của anh khó nén đắc ý.

Vốn tưởng rằng kế tiếp hai người sẽ đi đến phòng tắm, không nghĩ tới người đàn ông nằm trên người cô không có động tĩnh gì.

“Không phải nói tắm yên ương sao?” Cô thở gấp nói.

“Anh biết rõ em rất muốn cùng anh tắm yên ương, nhưng mà anh lại biết em càng muốn anh hơn.”

“Em không có.” Anh làm gì luôn thay cô quyết định cô nghĩ cái gì.

“Em có.”

“Em không có...”

Rất nhanh, cái miệng nhỏ của cô lại phát ra tiếng rên rỉ mất hồn.

Xem ra người đàn ông bá đạo này lại lần nữa chứng minh cô “khẩu thị tâm phi”.

8. Chương 8

Như vậy sao? Anh cho là cô yêu học trưởng? Khi nào cô làm anh nghĩ cô yêu người đàn ông khác, mà không phải anh?

Không được tin tưởng làm cô cảm thấy bị thương.

Cô mở to mắt, cảm thấy mình cũng không cần giải thích, không cần phải như vậy.

“Không có.”

Chỉ như vậy? Anh tròn to hai mắt, cảm thấy lúc này cô nên sợ anh hiểu lắm, nên vội vàng giải thích, nhưng cô không có.

Anh thật muốn bóp cổ cô, sau đó lay cô như bột nước trong hồng trà, xem xem cô có thể bình thường một chút không.

“Em không được quên quan hệ bây giờ của chúng ta.” Giọng điệu của anh trở nên nguy hiểm.

“Quan hệ của chúng ta thế nào?” Biết rõ không nên hỏi, như vậy càng đổ thêm dầu vào lửa, nhở lông ngoài miệng cọp.

Nhưng thật sự cô không nhịn được, nên phản bác lại.

“Em!” Quả nhiên, con cọp nổi giận.

“Nếu như chỉ vì lên giường, mà có thể coi đối phương là tài sản của mình, tùy ý can thiệp, như vậy thật sự là quá buồn cười.” Cô giễu cợt. Càng tàn nhẫn, càng có thể giảm bớt một chút cảm giác bị thương.

Anh đột nhiên giữ lấy cảm cô, cắn răng nghiêng lợi nói: “Nhưng anh tuyệt đối không cảm thấy buồn cười gì cả.”

Cô nhìn chăm chú anh, “Ghen gì chứ? Anh hơn người khác rất nhiều.”

“Có lẽ còn chưa đủ nhiều.”

“Anh muốn cái gì?”

“Tình yêu của em.”

Khá lăm lòng tham của đàn ông, có thân thể cô còn chưa đủ, còn muốn có tình yêu của cô? Kế tiếp là muốn linh hồn của cô hả?

“Anh dùng cái gì trao đổi?”

“Anh...” Anh ngậy ngấn cả người.

“Không nghĩ được sao?”

“Tất cả anh đều cho em, chỉ cần em cho anh tình yêu của em.”

Cô muốn tin tưởng, nhưng lý trí vẫn còn ngăn trở cô.

“Vậy sao?” Cô khẽ thở dài, “Vậy sợ rằng anh sẽ bị lòng tham của em hù dọa.”

“Anh không biết.” Anh kiên quyết như chàng kỵ sĩ dũng cảm, đối mặt với rồng lửa cũng không sợ, dù đó là một nàng công chúa có lòng tham muốn có được tình yêu của vương tử.

“Vậy em biết nên làm gì rồi.” Mặc dù như vậy lại tổn thương học trưởng một lần nữa.

Khả Na vừa về tới nhà, còn chưa mở đèn, cả người liền bị một đôi tay cứng như sắt thép trong bóng tối ôm chặt lấy.

Cô giật mình, nhưng rất nhanh cũng biết là người nào.

Chỉ có anh mới ôm cô mãnh liệt như vậy.

Khả Na không nói gì, chỉ lẳng lặng để anh ôm, bởi vì cô biết anh tức giận.

Mỗi lần anh giận thì hơi thở anh cũng tản ra về tức giận, giống như con rồng muốn phun lửa.

“Tại sao không nói lời nào?” Đông Lôi buồn bực cả tối, vì sao không muốn chờ đợi sự trầm mặc của cô, vì anh sợ trước sự trầm mặc của cô phải... cam chịu.

“Em không có lời nào để nói.”

Anh phát điên, quay thân thể kiêu nhỏ của cô lại, mặt mũi thống khổ biểu hiện toàn bộ bi thương của anh.

“Em biết rõ anh ta đã phản bội em, ở nước ngoài anh ta đã lấy vợ, bây giờ anh ta đã là chồng người khác, anh ta đã lựa chọn, tại sao em còn liên lạc với anh ta?”

“Em không có.” Cô nghĩ thấy mùi rượu, tên ngu ngốc này lại uống rượu.

Vì sao mỗi lần gặp chuyện, anh đều phải uống rượu giải sầu? Trước đây cô đã từng hỏi anh, anh trả lời là vì trên tivi đều diễn như vậy.

Thật là phim trên tivi đều lừa trẻ con, nhưng cũng làm đau lòng người ta.

Cô chính là quá mức thương tiếc anh, mới không tự kiềm chế được đẩy mình đến vực sâu.

“Vậy em nói, tối nay em đi đâu?”

“Đi gặp học trưởng.” Nhưng không phải như anh nghĩ.

“Tại sao còn muốn đi gặp anh ta?”

“Em có lời muốn nói với anh ấy.”

“Chỉ nói thôi sao?”

Sắc mặt cô hơi tái. Nhưng vẫn cương bách mình dùng cảm đối mắt với anh, “Anh nói cái gì?”

“Còn muốn anh nói rõ hơn sao?”

Không cần, cô không phải ngu ngốc, nghe được lời nói của anh, cũng hiểu ý tứ của anh.

Cô muốn đẩy anh ra, hành động này làm lửa giận cộng thêm lửa ghen trong lòng anh càng lớn.

“Thế nào? Sau khi đi gặp người yêu cũ, không muốn anh chạm vào sao?” Anh dùng lực bắt lấy cổ tay cô.

“Anh làm em đau.”

“Vậy sao? Anh làm em đau? Vậy còn anh ta? Anh ta sẽ không làm em đau sao?”

“Em không muốn cãi nhau với anh, em rất mệt, có gì ngày mai nói.” Cô hèn nhát muốn trốn tránh, không hy vọng trong tình huống này nói chuyện với anh, không hy vọng cãi vã sẽ làm tổn thương đối phương.

Nhưng anh không nguyện ý thả cô, ra, “Em nói cho rõ ràng, nếu không anh sẽ không cho em ngủ.”

“Đông Lôi...” Cô muốn giãy giụa, thế nhưng anh lại càng thêm dùng sức cầm tay cô, lực lớn như vậy làm cô cảm thấy cổ tay mình sắp bị đứt.

Anh đột nhiên lôi cô đến trước mặt, ấn cô quỳ gối trước mặt mình, ngón tay thon dài luồn vào tóc cô, ép cô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đối mặt với anh.

Hai người không nói gì nhìn nhau một lát, sau đó tay anh rời khỏi tóc cô, anh cởi dây lưng, bỏ thứ khổng lồ của mình ra ngoài.

Ánh mắt Khả Na thoáng một tia bất an, trên mặt cũng hiện lên đám mây hồng thẹn thùng.

“Hôn anh.”

9. Chương 9

Khả Na hiểu, Đông Lôi muốn dùng cách nam tôn nữ ti (nói một quan niệm phong kiến lạc hậu cho đàn ông là đáng trọng, đàn bà là đáng khinh.) này để tổn thương cô, không hề dùng cách triu mến muốn cô nữa, mà muốn ép cô làm kỹ nữ, coi cô như công cụ phát tiết.

Cô lắc đầu một cái.

“Không muốn? Có phải cảm thấy làm như vậy không xứng với hình tượng cao ngạo của em?” Anh cắn răng nghiêng lợi nói: “Hay là em đã hôn những người đàn ông khác, cho nên không thích anh?”

“Chẳng lẽ phải làm như vậy, mới có thể chứng minh trong sạch của em?” Cô lạnh lùng nói.

Không! Anh nghĩ muốn chiếm lấy tất cả trên người cô, không cho phép người đàn ông khác nhúng chàm.

Anh cũng không hy vọng cưỡng bách cô hôn anh, loại thú vui này cần sự tình nguyện của phụ nữ, anh nghĩ như vậy, cho nên mới yêu cầu cô ra vẻ cảm tâm tình nguyện, chứng minh cô yêu anh, yêu đến mức nguyện vì anh từ bỏ tất cả.

Đối mặt với nam tính dục vọng gần mình như vậy, Khả Na cảm thấy thật xấu hổ, cô nghĩ mình sẽ hôn anh, một ngày nào đó.

Nếu như anh nghĩ như vậy mới chứng minh cô yêu anh, chứng minh cô vẫn thuộc về anh, thì cô sẽ làm, cô sẽ quỳ gối trước mặt người đàn ông cô yêu, thuần phục cái thứ kiên cường của anh.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô chậm rãi nắm lấy thứ kiên đỉnh kia, lòng bàn tay nóng rực làm cô kinh hãi, nhưng không dừng động tác.

Cô đụng chạm làm anh thiếu chút nữa không nhận được rên rỉ ra tiếng, anh cho là cô sẽ phản kháng.

Cô luôn thích làm trái ý anh, cô luôn thích hành hạ anh, không phải sao?

Nhưng bây giờ cô quỳ gối giữa hai chân anh, tóc dài xoa trên vai trắng như tuyết của cô, bàn tay nhỏ nhoi vuốt ve dục vọng của anh, giống như anh tưởng tượng trong mộng.

“Hừ! Em cũng làm như vậy với tên kia sao? Nếu không tại sao kỹ thuật tốt như vậy?” Anh ăn ở hai lòng nói. Trên thực tế, cô non nớt liếc mắt một cái cũng nhìn ra, cô tuyệt không lợi hại, là anh quá khát vọng cô.

Khả Na nghe ra anh một đằng nói một nẻo, đột nhiên cảm thấy không còn tức giận.

Xem ra anh rất yêu cô, mới có thể ghen kinh khủng như vậy.

Nếu thích ăn dấm, vậy cho anh ăn đủ đi! Sau đó mới có thể thưởng thức tình yêu ngọt ngào.

“Anh với anh ta ai tốt hơn?”

Người đàn ông này ngoài để ý trong lòng cô mình có mấy phân lượng, còn để ý cây gậy của mình với những đàn ông khác, để ý những người đàn ông khác mạnh mẽ hơn không.

“Em chưa từng hôn anh, em không biết.”

Đông Lôi không kịp phản ứng, cảm thấy đỉnh dục vọng của mình bị một thứ gì đó mềm mại bao vây, sau đó liếm xuống, khoái cảm như điện giật truyền tới tâm trí anh.

Đầu lưỡi nhỏ nhắn phấn hồng của cô nhẹ lướt quanh một vòng trên đỉnh, sau đó ngậm từng chút vào miệng, để hình thích ứng với vật khổng lồ của anh, cô chậm rãi di chuyển đầu, bắt đầu hôn chày sắt của người yêu.

Anh không nhận được hai mắt nhắm lại, hưởng thụ cô phục vụ, anh cảm thấy mình giống như đang ở thiên đường trần gian, dục tiên dục tử.

Khi khát vọng càng thêm mãnh liệt thì bàn tay to của anh giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó nhẹ nhàng di chuyển hông mình, đem phần vui thú kia đẩy tới cực hạn.

Nước miếng của cô dính đầy lên dục vọng của anh, tản ra ánh sáng tình dục, mà nhìn dục vọng của mình trong cái miệng hồng nộn của cô vào vào ra ra, càng khiến thân thể đàn ông thêm cuồng dã ảo tưởng.

“Anh... A!” Đông Lôi nhin không được, anh hưng phấn gầm nhẹ một tiếng, nắm lấy hai bả vai cô, muốn rút ra nhưng không kịp.

Hông của anh tê rần, phun tất cả dục vọng ra, đưa tới một hồi khoái cảm nhanh chóng.

Khả Na cảm thấy trong miệng thật nóng, không để ý nên nuốt không ít, cô vội vã khạc dục vọng trong miệng ra, ho khan mấy tiếng. Mà anh chưa bắn hết, một ít dính lên mặt cô.

Đông Lôi nhìn khuôn mặt dính bạch dịch của mình, cảm thấy cô là người phụ nữ gợi cảm nhất thế giới, khiến anh hưng phấn không thôi.

“Như thế nào? Mùi vị của anh so với anh ta tốt hơn không?”

“Anh ấy tốt hơn.” Cô cố ý khơi lên lửa ghen của anh, thích xem anh vì cô mà tức giận.

Dù sao trước kia cô mê luyến, đè nén, muốn yêu lại không thể yêu, không dám yêu, hiện tại vương tử cao tại thượng có lẽ nên hạ tôn nghiêm xuống, làm một no lệ tình yêu nhún nhường.

“Người phụ nữ sắt đá này.” Anh tức giận điên cuồng hét lên, sau đó nhào về phía cô, trừng mắt nhìn cô giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

“Chứng minh cho em thấy anh so với những người đàn ông khác đáng giá để em yêu, có thể cho em nếu em muốn.” Cô bình tĩnh ưu nhã nói, đôi mắt không lộ vẻ sợ hãi, chỉ có mỉa mai hoặc khát vọng.

Không sai! Cô đang câu dẫn anh, dẫn dụ anh, bởi vì lúc hôn anh, dục vọng của cô cũng bị gợi lên rồi.

Cô muốn anh.

“Không thành vấn đề.”

Anh cơ hồ như tức giận tiến vào thân thể cô, tràn đầy sức lực như vậy, đói khát như vậy, cuồng dã, khơi dậy khát vọng của cô.

“A...” Cô nhắm chặt hai mắt, thừa nhận cuồng phong như mưa to đoạt lấy, mỗi lần anh di chuyển có lực như vậy, khiến cô cơ hồ nhanh chóng sắp đến.

Cự kì tức giận chứng tỏ quan tâm cô, chứng tỏ anh ghen, anh đói khát muốn hung hăng đâm thủng cô, hung hăng đoạt lấy, giống như như vậy anh mới không mất cô.

Chính như vậy, cô cảm nhận thấy anh khẩn cấp, muốn anh rất quan tâm cô, khát vọng đến mức không thể buông cô, không thể không có cô.

Dù anh chỉ yêu thân thể cô, cô cũng sẽ dùng thân thể mình trói chặt anh, làm mối cho anh, sau đó khiến anh từ từ nghiện, cuối cùng không thể rời khỏi mình.

“A.....A..... Đông Lôi..... Lại dùng sức.....”

Tiếng kêu mất hồn làm anh điên cuồng, anh đột nhiên phát hiện hình như mình bị gài bẫy, rõ ràng vừa rồi anh còn chiếm thế thượng phong, nhưng bây giờ trở thành đối tượng khiến cô vui vẻ?

Anh nhục nhã cô như vậy, chẳng lẽ cô không tức giận sao?

Tại sao còn dùng đôi tay mảnh khảnh ôm lấy vai anh, lắc lư thân thể kiều mỵ nghiêng hợp trừng phạt mạnh mẽ của anh?

“Đông Lôi, không phải anh muốn em sao?” Yêu kiều hỏn hển rên rỉ, thanh âm của Khả Na buồn bã nói nhỏ bên tai anh.

Nhìn trên da thịt trắng nõn của cô có những hạt mồ hôi, khuôn mặt đỏ hồng lộ ra sắc thái kích tình, tóc rối loạn, sóng mắt dịu dàng, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn ướm át, tràn đầy xấu hổ lại mê người.

Anh làm sao có thể không cần cô! Nếu quả thật không cần, anh cần gì phải tức giận? Cần gì phải chịu hết hành hạ?

“Em là của anh, là của anh.”

Bá đạo tuyên thệ, anh cuồng đã đưa hai người lên đỉnh dục vọng, bên kai thiên đường...

Hô hấp gấp gáp, chảy ra mồ hôi, hai thân thể quan lấy nhau, kích tình qua đi cũng không tách ra.

“Anh thật yêu thật yêu em, anh hận không thể nuốt em vào bụng, như vậy anh mới yên tâm, mới không lo lắng có người cướp em khỏi anh.” Trong giọng nói của anh lộ ra sự tuyệt vọng.

Cô trầm mặc không nói.

“Điều Khả Na, nếu như em không để anh yêu em, anh sẽ hận em, hận chết em, hận chết em.”

Khả Na lẳng lẳng nằm trong ngực anh, dục vọng của anh vẫn còn trong người cô, cảm thấy vẫn còn nóng bỏng, lửa tình trong người cũng không với đi, nhưng lòng cô vì lời nói của anh mà trở nên lạnh.

Là như vậy sao? Không cho anh yêu sẽ hận cô sao? Tại sao anh có thể bá đạo như vậy?

Vậy... nếu như có một ngày anh không cho cô yêu, cô cũng sẽ hận anh sao?

Nếu như tình cảm của cô có thể đơn giản chia làm hai, không yêu thì hận, có lẽ cô cũng không thống khổ như vậy.

Cô cũng muốn hỏi anh, nhưng thấy người đàn ông này mệt mỏi ngủ thiếp đi trên người cô.

Cô nhắm lại hai mắt ôm chặt anh, trong lòng biết nếu như có một ngày anh không cho cô yêu, cô không thể hận anh.

Bởi vì một khi không có tình yêu của anh, cũng tự nhiên không có đau lòng có thể nói.

Đây là phòng thờ nhà Tư Mã, có trăm năm lịch sử. Phòng được giữ gìn rất tốt, cho nên mỗi lần Khả Na bước vào đều cảm thấy mình giống như đi qua cánh cửa lớn ngày xưa.

Đứng trước mặt ông Tư Mã, mặc dù bề ngoài của cô xem như bình thường, nhưng tâm hồn của cô vẫn là cô gái nhỏ được cứu giúp kia.

Cho tới nay, cô sợ nhất là gặp mặt ông Tư Mã, mặc dù tình cảm của em gái cùng ông Tư Mã như là ông cháu, nhưng mà đối với cô mà nói, trước mắt là ân nhân, phải tôn trọng, biết ơn, không thể lỗ mãng.

“Na Na, cháu đừng quá câu nệ, thả lỏng một chút.” Ông Tư Mã cười nói.

“Vâng.”

Nghe thấy cô cung kính trả lời, ông Tư Mã không khỏi bất đắc dĩ cười cười.

Ông đã trải qua nhiều năm mưa gió, cũng biết rất nhiều người, nhưng chưa từng thấy cô gái nhỏ nào u buồn như vậy, cô sợ yêu cầu có được quan tâm cùng tình thương.

Lần đầu tiên ông nhìn thấy cô là như vậy, xem ra những năm gần đây, tên tiểu tử thối kia vẫn không đền bù được điều này, thật không nó đang làm cái gì.

“Ta biết cháu và A Lôi đang quen nhau.”

Khả Na vốn trầm tĩnh khoan thai nhưng lúc này nổi lên một chút gợn sóng, phản ứng nhỏ này lộ ra tất cả suy nghĩ của cô.

Ông Tư Mã đã đi hơn nửa cuộc đời, cho nên không khó hiểu.

“Cháu cũng biết tên tiểu tử thối kia muốn gì sẽ có cái đó, cơ hồ chưa từng gặp qua bất lợi, nhất là phụ nữ.”

Khả Na trầm mặc, bày tỏ đồng ý.

“Vốn tưởng rằng số mạng của cháu có thể chặt đứt số đào hoa của nó, nên có thể không bị nó cám dỗ, nhưng người trẻ tuổi, tình cảm rất phong phú.”

“Ông à, cháu với thiếu gia..... chỉ là.....”

“Đừng nói với ta các cháu chỉ là vui đùa một chút, cháu là một cô gái biết nặng nhẹ, sẽ không dùng tình cảm của mình đùa giỡn.”

“Thật sự là cháu không có.”

“Nói như vậy cháu nghiêm túc sao?”

Khả Na ngẩng đầu lên nhìn ông Tư Mã, hiểu ông tìm cô tuyệt đối không đơn thuần muốn hỏi cô về chuyện tình cảm, dĩ nhiên có liên quan đến cháu nội bảo bối của ông.

Nhưng mà chẳng lẽ giống như vào ngày hôm đó của năm năm trước, tàn nhẫn nhắc nhở thân phận của cô sao?

Nhưng khi đó cô là cô gái nhỏ bị tình yêu làm hôn mê, yếu ớt không biết làm gì, không giống với hiện tại.

“Cháu nghiêm túc.”

“A? Xác định chưa?”

Cô không trả lời, ngậm thừa nhận.

“Cháu biết không? Tên tiểu tử thối kia cứ nhiên kích động chạy đến nói với ta, ông nội, có muốn ôm chắt nội không?”

“Cháu không có mang thai.”

“Nó mặc kệ cháu có hay không, dụng ý của nó chính là muốn lấy cháu, chỉ có tiểu kết tinh do hai cháu sinh ra mới là chất nội của ta.”

“Cháu không biết chuyện này.” Cô vốn cho là anh nói đùa, nhưng không nghĩ rằng anh lại nói với ông Tư Mã.

Ông Tư Mã ngẩng đầu lên, nhìn lá cây trong vườn rơi xuống, tiếng chuông gió kêu thanh thúy trên hành lang, thật có cảm giác ưu nhân sau giữa trưa.

“Tiểu tử thối kia không làm ta thất vọng, trừ cá tính có chút hư hỏng, nhưng trên thương trường nó biểu hiện ta rất hài lòng, chỉ là trên mặt tình cảm ta rất lo lắng, nó đối với cháu rất bá đạo, không nói đạo lý, chỉ cần có chuyện liên quan đến cháu, nó không thể tỉnh táo, điều này làm ta cảm thấy hình như không hợp khi lúc đầu hi vọng cháu có thể làm trợ thủ của nó.”

Khả Na càng thêm trầm mặc.

“Ngộ nhỡ nó chỉ là nhất thời muốn chinh phục cháu mà thôi, cũng không thật lòng yêu cháu, nếu như hai cháu sau khi kết hôn còn có con nó mới phát hiện điều này, vậy thì rất phiền toái.”

“Cháu tin là anh ấy yêu cháu.” Cô đánh cược chính bản thân mình.

Trong mắt ông Tư Mã loé ra tia sáng người ta không thể đoán, sau đó chậm rãi hít khí, “Nếu như vậy, ta tin cháu cũng không sợ khảo nghiệm một lần tình cảm này chứ?”

“Ông hi vọng cháu làm gì ạ?” Khả Na tỉnh táo nói.

“Ta muốn cháu rời khỏi nó.”

Nhìn bóng lưng Khả Na rời đi, ông Tư Mã không nhịn được mỉm cười, ông như thấy người vợ mất sớm của ông đứng dưới tàng cây hoa anh đào mỉm cười với ông.

“Bà à, tôi biết bà rất thích cô cháu dâu này, tôi cũng rất thích. Dĩ nhiên, con bé có thể khắc số đào hoa của tên tiểu tử thối A Lôi kia cũng là một lí do, quan trọng là con bé có đôi mắt xinh đẹp giống y bà. Khiến tôi lần đầu nhìn thấy đôi mắt đó thì tôi biết ngay con bé cùng tiểu tử thối kia đã định là ở cùng nhau, giống như tôi với bà vậy.”

Ông Tư Mã thâm tình khấn thiết nhìn dung nhan xinh đẹp của vợ, “Đúng vậy, tôi cũng rất nhớ bà, nếu như không phải còn không yên tâm tên tiểu tử thối đó, tôi đã sớm đi tìm bà. Chờ một chút đi! Có lẽ không còn lâu đâu.”

Ông Tư Mã cảm nhận thấy làn gió nhẹ nhàng giống như bàn tay của người vợ quá cố khẽ vuốt ve ông, giống như nói với ông không cần nóng lòng, khi nào đến lúc gặp nhau thì tự nhiên sẽ gặp nhau.

“Tôi hiểu, tôi còn rất nhiều việc cần phải làm.” Để ỉnh có nhiều thời gian hơn cùng vợ ngắm hoa anh đào, ông cần nhanh chóng chuẩn bị hôn lễ, một hôn lễ thật lớn.

Hôn lễ của người thừa kế nhà Tư Mã, dĩ nhiên không thể tùy tiện, tuyệt đối là một hôn lễ thế kỉ —— điều kiện tiên quyết là ông muốn khảo nghiệm tên tiểu tử thối núi lửa bộc phát kia.

Càng để ý Khả Na, ngọn núi lửa kia sẽ phun lửa càng lớn. Ai! Ông già như vậy rồi mà còn phải mạo hiểm lớn như thế này, thật là mệnh khổ.

Nhưng lại đổi được một chút nội bảo bối...

Ừ! Đáng giá.

Ở một thị trấn nhỏ ở phía Nam, trong một căn phòng màu trắng nhỏ, một cô gái đang bận rộn ở ban công.

Hôm nay thời tiết thật đẹp, rất thích hợp giặt quần áo, phơi đồ.

“Na Na, cháu có nhà không?”

“Cháu đang giặt quần áo.”

Ném quần áo vào trong máy giặt, sau đó ấn nút để nó tự động giặt, Khả Na lập tức vọt tới cửa, vừa mở cửa ra, nhìn thấy vẻ mặt đang cười meo meo.

“Bà Lý, có chuyện gì không?” Khả Na khách khí lễ phép hỏi.

Khả Na đơn giản mặc áo ngủ mà bà đưa cho. (câu này ta chém =.)

Mặc dù cô mới đến nơi xa lạ này, trấn nhỏ không tới một tháng, nhưng cô có thể cảm nhận rõ ràng sự nhiệt tình của thôn dân nơi đây.

Mặc dù điều này làm cho tình cảm luôn luôn giấu kín của cô có chút khó thừa nhận, nhưng mà người đàn ông hoàn hảo bá đạo kia đã cho cô trải nghiệm, rất nhanh, cô có thể thích ứng...

Ai! Không được nghĩ nữa.

Để vượt qua khảo nghiệm của ông Tư Mã, cô phải nhẫn nại hơn.

“Hôm nay bái tế thần linh ạ?”

“Không phải.”

“Chẳng lẽ có người đền ơn thần linh?”

“Cũng không phải.”

“Vậy tại sao muốn mời mọi người ăn cơm ạ?” Khả Na không hiểu hỏi, đột nhiên sau đó bừng tỉnh hiểu ra, “Chẳng lẽ có người trúng xổ số, cho nên mới mời toàn bộ thôn đến ăn?”

“Cũng không phải.”

Đều không phải? Vậy tại sao lại mời khách?

“Chờ một chút cháu sẽ biết.”

Khả Na bị bà Lý kéo đến ngồi trước bàn, cô phát hiện có đoàn ca nhạc, xem ra tốn rất nhiều tiền.

Nhưng hiện tại cô lại ngồi đưa lưng về phía sân khấu, nếu như một lát nữa tiết mục bắt đầu, muốn nhìn phải xoay người lại mới nhìn được.

Vừa nghĩ tới phải nhìn cô gái trẻ tuổi trước mặt mình lay động...

Cô vẫn ngoan ngoãn ăn cái gì đó có lẽ tốt hơn.

Không bao lâu, thức ăn được mang lên.

Vừa mới bắt đầu mọi người còn có thể khách khí lịch thiệp, sau đó lúc “ăn cơm vua” ra sức tranh nhau giành lấy.

Khả Na tuyệt không lo lắng chút nào, vì bà Lý thay cô gấp rất nhiều thức ăn, hại cô không biết làm sao để ăn hết.

“Cảm ơn bà, đủ rồi...”

Vừa lúc đó, cô nghe được người dẫn chương trình hâm nóng không khí, khiến mọi người ăn càng thêm vui vẻ.

“Hôm nay mọi người có thể ăn vui vẻ như vậy, tất cả đều nhờ công của một chàng trai si tình muốn cảm tạ mọi người nhiệt tình chăm sóc bạn gái của anh ấy, cho nên hào phóng mở một trăm bàn tiệc để mọi người có thể ăn vui vẻ, mà hôm nay cũng là thời gian quan trọng của anh ấy, vì anh ấy muốn cho bạn gái thấy anh ấy làm một chuyện thật vĩ đại.”

Vừa nói xong, mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Tin chắc mọi người cũng đoán ra là chuyện vĩ đại gì rồi!” Người dẫn chương trình cười nói.

Khả Na mỉm cười, nghĩ thầm, làm sao mọi người có thể biết.

Nào ngờ đâu cô đã đoán sai, bình thường những người lao công này cố gắng tạo ra kỳ tích kinh tế Đài Loan, về nhà coi TV như bảo bối, cho nên khi xem TV, bọn họ đã sớm biết chuyện vĩ đại kia là gì.

“Cầu hôn, cầu hôn, cầu hôn.”

Mọi người giống như đang hô khẩu hiệu, bà Lý ngồi cạnh cũng cười đến mức mắt không thấy được, càng khiến Khả Na cảm thấy không đúng, tất cả mọi người đều rất hâm mộ, khuôn mặt tươi cười nhìn cô chăm chú như phải gả con gái đi.

Trong lòng cô có dự cảm xấu, cô tỉnh táo suy nghĩ một chút, nếu như là người khác thì cô không biết, nhưng nếu là lời nói của người đàn ông kia, có thể xin mở tiệc ở nơi rộng như thế này, là có thể.

“Hiện tại hãy để cho vai nam chính của chúng ta ra sân khấu.” Người dẫn chương trình dùng thanh âm cao quảng tám xin vai nam chính ra sân.

Nhạc dạo đầu vừa vang lên, biểu tình Khả Na lập tức thay đổi.

Quá quen thuộc, căn bản đây chính là ca khúc “tử” của người kia.

~ Hết chương 9 ~

10. Chương 10

“Cháu có chút việc...”

Khả Na lập tức đứng lên muốn rời khỏi, lại bị bà Lý giữ lại, sau đó vui vẻ kéo cô lên sân khấu, “Đây là nam nữ hợp ca, đúng lúc cháu có thể hát.”

“Cháu...” Cô căn bản không muốn hát, vì bài hát này cô đã hát đến thuộc lòng rồi.

Cô vừa mới nghĩ như vậy, trong nháy mắt đã đối mắt với Đông Lôi rồi.

“Điều Khả Na!”

Lời kêu gọi tức giận của Đông Lôi xuyên qua microphone, nhưng Khả Na tuyệt không sợ, vì anh luôn thích nói với cô bằng giọng điệu đó, cô đã sớm miễn dịch.

“Em hại anh thiếu chút nữa phạm phải tội giết người, khi anh biết hoá ra lão già kia giật dây muốn em bỏ đi thì anh đã muốn điên rồi.”

Nhìn thấy anh, khiến Khả Na nhẹn không được xúc động muốn khóc. Cô không bao giờ nghĩ mình sẽ nhớ anh như vậy, mặc dù xem ra anh vẫn anh tuấn tiêu sái, nhưng có thể cảm thấy rõ ràng anh gầy đi rất nhiều.

Chẳng lẽ anh sống cũng không dễ chịu sao?

“Ông chỉ là hi vọng chúng ta chia tay, ông ấy sợ anh không nghiêm túc.” Khả Na nhẹ giọng nói.

“Nói hươu nói vượn, ai không nghiêm túc chứ? Anh so với ngọc trai còn thật hơn.” Mặt anh nghiêm chỉnh nói.

Đây là cách so sánh gì vậy? Nhưng anh là tổng giám đốc của một tập đoàn Xuyên Quốc Gia, ngộ nhỡ những người trên thương trường nghe lời nói này của anh, nhất định sẽ không chịu nổi tự sát.

Nhưng Đông Lôi chỉ gặp phải một người có tính tình ngay thẳng như vậy, chính là khắc tinh của anh, một người nhất định chặt đứt được tất cả đào hoa của anh, chiếm lấy sự sùng ái của anh dành cho 3000 người phụ nữ.

Đó chính là Khả Na.

Nhưng Khả Na không biết, nếu như anh muốn thứ gì, tuyệt đối không thể không chiếm được.

“Em cảm thấy ông nói rất có lý, em nguyện ý cho anh thời gian suy nghĩ.”

“Anh quyết định, anh muốn em, cho nên anh tới tìm em, lần này tuyệt đối anh sẽ không để em bỏ đi.”

Người đàn ông này còn dùng microphone nói lớn như vậy! Khả Na không cần soi gương, cũng biết mặt mình đỏ như mông khi rồi.

“Em....”

“Em đừng nói gì cả, trừ phi em nói yêu anh, nếu không anh tuyệt đối không nghe,” Anh bá đạo nói.

Nào có người như vậy? Thế nhưng đây là tính cách của anh, không phải sao?

Vậy bây giờ anh muốn gì? Hát sao? Khả Na nghĩ đùa, lại không bao giờ nghĩ rằng cô đoán đúng.

“Anh muốn hát một bài để chứng tỏ anh yêu em.” Anh thâm tình khẩn thiết nhìn cô.

“Thật sự anh muốn hát?” Nét mặt của cô giống như sắp đến ngày tận thế, nhưng những người khác không biết sắp có chuyện đáng sợ gì xảy ra.

“Dĩ nhiên.”

Người dẫn chương trình chen miệng vào, dù sao cô chưa bao giờ gặp một vương tử tuấn mỹ khí chất lại trẻ tuổi như vậy, hơn nữa còn tuổi trẻ tài cao gia tài bạc vạn, sẽ không nhịn được xúc động muốn làm người mai mối.

“Đúng vậy đúng vậy! Hát tình ca là cách biểu đạt tình cảm lãng mạn nhất bây giờ, tiểu thư, cô thật sự rất may mắn, có thể lấy được một ông xã như vậy, cô phải giữ thật chặt nha!”

Khả Na có chút đỏ khốc đỏ cười. Tại sao đám đông bên cạnh cô cũng muốn đẩy cô cho người đàn ông này? Chẳng lẽ đời này trừ anh, cô không còn cơ hội lựa chọn khác sao?

Đương nhiên là có, nhưng có thật mày muốn lựa chọn. Trong lòng cô có một giọng nói nho nhỏ nói với cô như vậy.

Khả Na nhìn mặt Đông Lôi tiêu tụy lại càng tăng thêm xung động khiến người ta muốn ôm, thương yêu, anh như một cậu bé khát vọng người ta yêu anh rồi lại sợ bị cự tuyệt, nhưng cô biết anh không phải một cậu bé, mà là một người đàn ông bá đạo.

Vậy mà cô lại không thể tự kiềm chế yêu người đàn ông này.

Nếu như trước kia cô không biết, thì mấy ngày trải qua tương tư khổ sở như vậy, cũng đủ làm cho cô hiểu.

Mặc dù ban đầu ông Tư Mã muốn cô rời khỏi nhà một thời gian, là hy vọng cho Đông Lôi thời gian để tỉnh táo, suy nghĩ lần nữa, xác định có yêu cô không, lại đồng thời để cô xác định trái tim mình.

Nhạc mở đầu vừa vang lên cũng đã được một lúc, người xem dưới sân khấu cũng phát hiện có gì đó không đúng lắm, toàn bộ ánh mắt đều nhìn đôi nam nữ trên sân khấu.

“Nếu như em không đồng ý lời cầu hôn của anh, anh sẽ hát bài này mãi, đến khi em đồng ý mới thôi.” Đông Lôi phách lối nói.

Nghe vậy, ánh mắt Khả Na khẽ trợn to, vẻ mặt co rúm lại bất an, “Anh không thể làm thế.”

“Anh muốn như vậy.”

“Anh biết như vậy sẽ có hậu quả gì không?” Khả Na khẩn trương hỏi.

“Mặc kệ, anh muốn làm như vậy.”

“Hát đi, hát đi.”

Những người dưới sân khấu hô hào cổ vũ.

Khả Na nuốt một ngụm nước miếng, không biết nên làm sao mới phải đây?

Đang lúc cô chần chờ, tất cả không còn kịp rồi.

Tiếng hát như giết gà nhưng không giết chết khiến rất nhiều người phun ra thức ăn trong miệng, mặc kệ là rượu hay cơm, có thể phun đều phun hết.

“Trời ạ! Ma âm truyền não a!”

“Là anh chàng đó hát sao?”

“Ai tới cứu tôi?”

Tất cả mọi người bịt hết tai lại, nhưng người đàn ông trên sân khấu cầm microphone cố ý hát tiếp.

Trời ạ! Ông trời quả nhiên rất công bằng, khiến toàn bộ đàn ông trên thế giới hâm mộ anh, phụ nữ thích gương mặt tuấn tú của anh, nhưng lại cho anh tiếng hát kinh khủng nhất thế giới.

Nhưng bây giờ có thể không cần công bằng không, có thể ngăn cản tất cả tai nạn a!

Người dẫn chương trình thống khổ nằm trên mặt đất, giãy giụa vươn tay kéo kéo vấy Khả Na, dùng giọng nói không tốt cầu khẩn, “Cầu xin cô đồng ý lời cầu hôn của anh ta đi! Để anh ta đừng hát nữa.”

Giống như muốn làm khó Khả Na, Đông Lôi hát càng hăng say, còn đập vỡ ly rượu trên bàn, dọa vài đứa trẻ con khóc lóc.

Tại chỗ tiệc đang vui vẻ lại trở thành nơi ma âm truyền não đáng sợ, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, thê thảm không nổi nhìn.

“Tiểu thư.... Cầu xin cô.... Mau đồng ý đi....”

Mọi người đau khổ gào khóc, bộ dáng giãy giụa khó chịu làm người ta không đành lòng.

“Được rồi!” Khả Na rốt cuộc mở miệng.

Quả nhiên, tiếng hát lập tức dừng lại, đôi mắt xinh đẹp của người đàn ông đang cầm microphone kia loé ra tia cảm động, bước một bước dài ôm chặt lấy cô, chặt đến mức làm cô thiếu chút nữa không thể thở.

“Em.....” Ngay cả nói cô cũng không thể nói.

“Thật tốt quá, anh biết ngay là em muốn anh, vẫn yêu anh. Nếu như em lo lắng vì em thay lòng làm tổn thương tên kia sẽ gặp báo ứng, anh sẽ giúp em gánh vác, dù sao vì đã chọn anh mới có thể bị báo ứng.”

“Báo ứng gì?”

“Phải làm một cô gái tuyệt tình là một quyết định khó xử, chẳng những lo lắng ánh mắt người khác hiểu lầm, còn lo lắng sẽ gặp sự trả thù nhục nhã.”

“Không có báo ứng.” Khả Na ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nhìn anh, đáy mắt tràn ngập ánh sáng, thâm tình khẩn thiết nói: “Trước kia em cảm kích tấm lòng anh ấy dành cho em, nhưng em không thể đón nhận, anh ấy quá đau lòng mới quyết định đi nước ngoài. Về nước nhìn thấy em và anh yêu nhau, trong lúc nhất nhất thời cho là em lừa anh ấy. Vì em từng nói với anh ấy em cự tuyệt anh ấy không phải vì anh.”

“Nhưng thật ra là vì anh, phải không?”

Người đàn ông này nhìn rất phờ phợt làm gì chứ?

“Sau đó em đi tìm anh ấy, không phải là muốn bù đắp cái gì, chẳng qua là cảm thấy phải nói chuyện với vợ anh ấy một chút.” Cô nói ra mục đích hôm đó.

“Cho nên khi đó không phải em đi tìm người yêu cũ, mà là nói chuyện với vợ tên bột mì kia...” Thấy ánh mắt cảnh cáo của người yêu, Đông Lô vội vàng sửa lại, “Vợ học trưởng?”

Cô gật đầu một cái.

“Cho nên không phải em lo lắng bị báo ứng?”

“Không phải.” Cô nghiêm mặt, vì nhớ tới trước kia anh bắt nạt cô, hiểu lầm cô, cô cảm thấy rất giận.

Anh vui vẻ ôm cô xoay vòng trên không, xoay mấy vòng đột nhiên dừng lại, anh cau mày đe dọa nhìn cô, “Đợi chút, tên kia có phải có ý đồ bắt lương với em không?”

“Không biết, nhưng anh ấy nói nếu anh đối với em không tốt, bất cứ lúc nào anh ấy cũng sẽ giành lại em.” Giống như quan tâm em gái vậy. Khả Na không nói những lời này ra, vì cô phải cho người đàn ông này có cảm giác bị uy hiếp một chút.

Đông Lô xụ mặt xuống. Nói như vậy, không phải muốn anh chiến đấu cả đời sao?

Ừ! Anh nên nghiêm túc suy nghĩ, có cần làm tên học trưởng kia bốc hơi khỏi Trái Đất không...

Nhìn thấy trên mặt anh biến hoá liên tục, Khả Na không biết anh lại nghĩ lung tung cái gì, vì vậy đẩy nhẹ anh.

“Anh đừng làm vậy.”

“Em muốn làm gì? Không cho phép em lại bỏ anh, anh tìm em đã lâu, tìm một muốn chết.” Vừa nói xong, anh lại ôm chặt cô hơn.

“Nếu như anh không muốn một như vậy, hoặc là sợ hãi, vậy thì buông tha đi! Bây giờ còn kịp.”

“Nói hươu nói vượn, bản thiếu gia làm sao có thể buông tha, anh căn bản cảm thấy mình tuyệt đối vì muốn thay mặt tên đàn ông hoa tâm thối nát kia mà sống.” Anh như đang nói chuyện đương nhiên.

“Thì sao?” Cô quay đi nhìn anh.

“Thì về sau trong thế giới của em chỉ có mình anh.” Anh bá đạo nói.

“Đừng quên nếu như anh thật sự muốn em, về sau không có một bông hoa nào đâu.”

“Không sao.” Dù sao đã không còn bông hoa nào nhiều năm rồi.

“Bông hoa xinh đẹp không có, ngay cả bông hoa bình thường cũng không có.” Cô lại tốt bụng nhắc nhở.

“Không sao.”

“Ngay cả một đoá hoa cũng không có...”

Môi của anh dán lên môi cô, trầm trầm nói: “Anh chỉ muốn em, em muốn chém bao nhiêu hoa đào thì chém bấy nhiêu, anh không quan tâm, chỉ cần đường tình yêu của chúng ta không có trắc trở là được rồi.”

Khả Na chậm rãi vươn tay ôm lấy cổ anh, cảm thấy thể xác lẫn linh hồn mình lại lâng lâng khi anh thâm tình ôm cô hôn triền miên, thật lâu không thể tự kiềm chế.

Dưới sân khấu đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay rộn rã, gọi hai người về hiện tại, lúc này Khả Na mới phát hiện ra bọn họ cư nhiên ở trên sân khấu biểu diễn cảnh tình cảm, quá mất mặt đó!

Quả nhiên yêu sẽ khiến người ta thành kẻ điên, nhưng mà những người xem dưới sân khấu cũng thật khờ, nhìn thấy như vậy lại vui vẻ.

Cô xấu hổ rúc vào ngực Đông Lôi, cứ tưởng rằng anh cũng cảm thấy ngượng ngùng, nào biết người này lại càng vui hơn.

“Cảm ơn tất cả mọi người, nếu tất cả mọi người ủng hộ tôi như vậy, khích lệ tôi như vậy, tôi sẽ hát một bài nữa để báo đáp mọi người.”

Vừa nói xong, Khả Na cảm thấy hình như có một trận gió thổi qua, sau đó bốn phía yên tĩnh. Cô ngẩng đầu lên nhìn, lại giật mình, chỉ thấy ở dưới sân khấu bà con, các chàng trai cô gái đều không thấy.

Để lại chén bát hỗn độn đầy bàn, dưới đất đầy vỏ chai rượu cùng rác, còn có một con chó đen nhỏ đang vui vẻ cắn đuôi gà.

Hiện trường căn bản không thấy một nửa bóng người nào.

“Anh hát đáng sợ vậy sao?” Đông Lôi có chút nổi cáu.

Khả Na nhìn anh, sau đó đưa ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn vỗ nhẹ ngực anh, an ủi nói: “Không sao, chúng ta về nhà, em hát cũng anh cũng được mà!”

“Na Na, em tốt nhất.” Đông Lôi lại ôm chặt cô vào trong ngực.

“Anh ôm như vậy, em không thể thở.”

“Mặc kệ, anh muốn ôm em như vậy, ai bảo em thơm như vậy, mềm như vậy, ôm thật sướng.”

Được lắm, toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên đầu cô, người đàn ông này thật là bị làm hư rồi.

Nhưng cô phát hiện mình càng ngày càng thích cách độc chiếm như vậy, cho dù sắp thở không nổi, cô cũng cam tâm tiếp nhận.

Bởi vì việc này chứng tỏ anh yêu cô cỡ nào, cần cô cỡ nào.

Có lẽ vừa bắt đầu cô đã cảm nhận được tình yêu của anh, lần đầu tiên mình bị đôi tay có lực của anh ôm lấy, sắp không thể thở, trong nháy mắt, lòng cô cũng đã thay đổi.

Có lẽ khi anh xuất hiện trước mặt cô, tràn ngập khí khái lớn tiến nói cô chặt đứt đường đào hoa của anh, bộ dáng thiên hạ vô song phách lối có một không hai, cũng đã bắt được lòng cô rồi.

“Na Na, em yêu anh ở điểm nào?”

Khả Na cười một tiếng, “Đều yêu a!”

Cô tuyệt đối không thừa nhận cô thích bề ngoài tuấn mỹ của anh, tuyệt đối không.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chat-dut-duong-dao-hoa>